

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

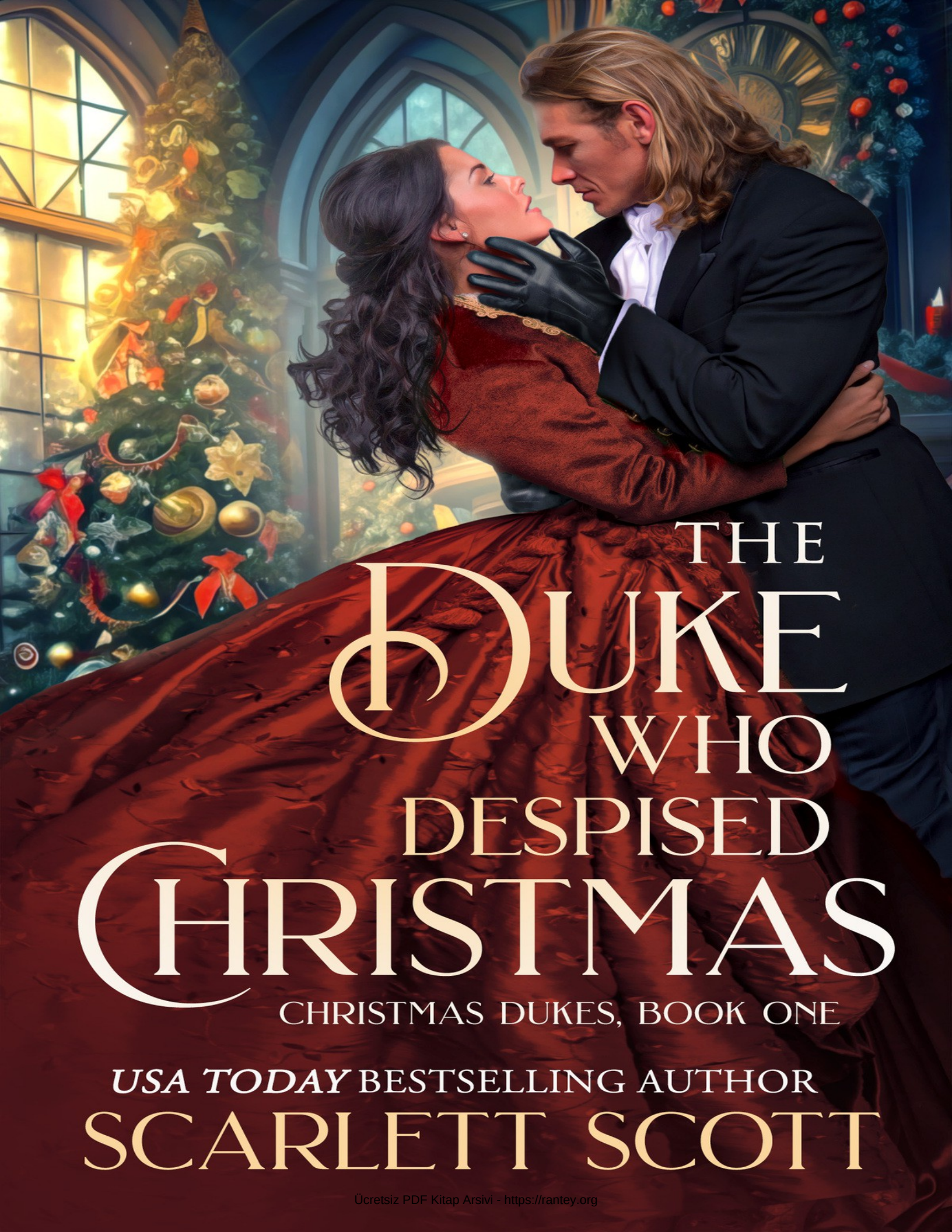
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic scene between a man and a woman in period clothing. The woman, with dark curly hair, is wearing a rich red velvet dress and black gloves. She is looking up at the man, who has long blonde hair and is wearing a black suit with a white cravat. They are in a close embrace, nearly kissing. In the background, a large, ornate Christmas tree is decorated with gold and red ornaments and lights. The setting appears to be a grand, arched room with large windows.

THE DUKE WHO DESPISED CHRISTMAS

CHRISTMAS DUKES, BOOK ONE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SCARLETT SCOTT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NOEL'İ KÜÇÜMSEYEN DÜK

NOEL DÜKLERİ

BİRİNCİ KİTAP

SCARLETT SCOTT

Noel'i Küçümseyen Dük

Noel Dükleri Kitap 1

Tüm hakları saklıdır.

Telif Hakkı © 2024 Scarlett Scott Happily Ever

After Books, LLC tarafından yayımlanmıştır

Grace Bradley ve Lisa Hollett tarafından düzenlenmiştir, Dilbilginizi Sessizce

Düzeltilmek Kapak Tasarımı EDH Profesyonelleri tarafından yapılmıştır

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitapta kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. gözden geçirin.

Telif hakkıyla korunan bu eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan taranamaz, yüklenemez veya internet ya da elektronik veya basılı başka herhangi bir yolla dağıtılamaz. Parasal kazanç olmaksızın yapılan telif hakkı ihlalleri de dahil olmak üzere, suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri kanunen cezalandırılır.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, olaylarla ya da yörelerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Daha fazla bilgi için yazar Scarlett Scott ile iletişime

geçebilirsiniz. <https://scarlettscottauthor.com/>

Okuyucularım için, sonsuz minnettarlığımıla.

CONTENTS

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9 Sonsöz](#)

[Scarlett'in diğerk aşk romanlarını](#)

[kaçırmayın! Yazar Hakkında](#)

BÖLÜM 1

ARALIK, 1883

Su soğuk, gri kış sabahında Blackwell Manastırı'nda bir şeyler farklıydı. Ancak Sedgewick Dükü bunun ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Quint havayı kokladı, burun deliklerini yeni, alışılmadık bir koku istila etti. Yemyeşil, keskin ve hafif bir tatlılık içeren bir kokuydu bu. Bu ne olabilirdi ki? Her neyse, hiç de hoşuna gitmemişti.

"Dunreave!" Sesi mermer kaplı büyük salonda bir kırbacın şaklaması gibi yankılandı.

Hem kâhyası hem de uşağı olarak görev yapan hizmetkâr, eski taş duvarların arasından sızan bir hayalet gibi ortaya çıktı. "Majesteleri?"

Dunreave, Quint kadar olmasa da uzun boyluydu, zayıf bir yapısı vardı ve bir ev kadınından çok bir papaza yakışacak ciddi bir havası vardı.

"Bu koku da ne?" Quint talep etti.

"Koku mu?" Adamın kara kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne kokusu, efendim?"

Eldivenli elini sinirli bir şekilde havayı göstererek salladı. "Bu lanet olası büyük salondaki koku. Bir şeyler değişmiş. Ne oldu?"

Dunreave boğazını temizledi. "Bildiğim kadarıyla hiçbir şey olmadı, Majesteleri."

Quint çenesini sıktı. "Bildiklerinin en iyisi yeterli değil Dunreave. Bir şeyler değiştirilmiş. Lütfen ne olduğunu hemen keşfedin."

"Evet, Majesteleri."

"Değişim hakkında ne hissettiğimi biliyorsun," diye hırladı.

Dunreave yüzünü buruşturdu. "Elbette, Majesteleri. Hemen Bayan Yorke'a koku hakkında bilgi vereceğim."

Koku kadar yabancı olan isim de Quint'in gözlerinin kısılmasına neden oldu. "Bayan Yorke da kim?"

"Yeni kahya, Majesteleri." Bu bilgi onu duraksattı.

Quint kaskatı kesildi. "Blackwell Manastırı'nda bir hizmetçiye ne ihtiyacım var ne de bunu istiyorum. Herhangi bir ziyaretçiyi ağırlamak gibi bir niyetim yok."

Annesinin tuttuğu son hizmetçi -sürekli kaşlarını çatan ve her yerde çenesi düşük çenesi ile dolaşan Bayan Brome- birkaç ay önce gönderilmişti ve o zamandan beri ev çok sessizdi ve hizmetçi bolluğu gibi sıkıntılar yoktu. Ayak altında ne kadar az insan olursa o kadar iyiydi. Quint de insanları sevmezdi.

Dunreave saygılı bir tavırla, "Majestelerinin hizmetçiler hakkındaki düşüncelerini biliyorum," dedi.

Havayı bir kez daha koklamadan önce sabırsızca, "O zaman neden burada?" diye çıkıştı.

Koku *onun*, istenmeyen hizmetçinin kokusu muydu? Eğer öyleyse, onu Blackwell Manastırı'ndan kendisi atacaktı.

Dunreave sanki az önce bir balık kılçığı yutmuş da boğazına takılmış gibi görünüyordu. "Düşes bu durum için onu seçti, Majesteleri."

Annesine lanet olsun. Neden karışmakta ısrar ediyordu ki? Onu Blackwell Manastırı'ndan sürgün etmişti ama yine de uzaktan burnunu sokmaya devam ediyordu.

"Ortada *bir* durum yok, çünkü *lanet olası bir hizmetçi istemiyorum*." Sözlerini bitirdiğinde bağıırıyordu ve bundan pişmanlık duyuyordu.

Quint'in annesinin, toprakta saklı en sevdiği domuz paçasının kokusunu alan ve onu topraktan çıkarana kadar teslim olmayı reddeden bir köpek gibi inatçı olması Dunreave'in suçu değildi. Bu durumda Quint domuz paçasıydı. Ancak, kendi yaptığı bir mezarda oldukça sefil bir şekilde gömülü kalmak istiyordu.

Dunreave tekrar yüzünü buruşturdu ve gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti. "Dowager Düşes'i bilgilendirmek için ona mektup yazacağım, Majesteleri."

Quint'in artık bir karısı yoktu ve annesinden düşes olarak bahsetmek gereksizdi. Kaybettiklerinin bir hatırlatıcısı. Ve

Yine de, Amelia'yla evlendiğinde annesi ve ev halkı bu değişikliğe alışmıştı.

"Ona kendim yazarım," diye hırladı, suçluluk duygusunun ağırlığı ve kederin acısı, özellikle yılın bu zamanında her yerde bulunan bir kaya gibi göğsüne baskı yapıyordu. "Ama bu Bayan Yates gitmeli."

Dunreave, "Bayan Yorke, Majesteleri," diye düzeltti.

Quint'in dudağı kıvrıldı. "Adının ne olduğu umurumda bile değil. Sadece derhal gitmesini istiyorum."

"Elbette, efendim." Dunreave eğildi. "Bayan Yorke'u bulacağım ve ona derhal kovulduğunu söyleyeceğim."

"Evet. Öyle yap."

Kendini bir ahmak gibi hisseden ve yine de parçalanmış derisinde yanan hayal kırıklığını durdurmakta çaresiz kalan Quint, bu sabah için planladığı gezintiden vazgeçmeye karar verdi. Bunun yerine, topuklarının üzerinde döndü ve kokunun kaynağını bulmaya kararlı bir şekilde salona doğru yürüdü.

Tanrım, keşke annesi onun taşrada huzur içinde yuvarlanmasına izin verseydi. Londra'da kendisine katılması ya da kır partilerinde ona eşlik etmesi için onu teşvik eden bir dizi mektup göndermesi yeterince kötüydü ya da Tanrı bilir hangi toplumsal saçmalığı uygun bir cazibe olarak görüyordu. Bu, altı ay içinde ona gönderdiği üçüncü kahyaydı.

Büyük salonun hemen arkasındaki bir oyuğa gizlenmiş kırık çeşmenin yanında durdu ve garip bir ses duydu - suyun şırıltısı ve neşeyle aşağı akması. Ama hayır, bu olamazdı. Çeşme kırılmıştı.

Quint oyuktan içeri girdi ve devasa fiskiyeyi süsleyen süslü, oyma balıkların gerçekten de tıpkı bir asır önce tasarlandıkları gibi su tükürdüklerini görünce şok oldu.

Çeşmenin tamir edilmesini o emretmemişti.

Ne zaman yapılmıştı? Ve onun bilgisi olmadan?

Çenesini sıkarak oyuktan çıktı ve misafir odasına giden tanıdık yolu takip etti. Her adımda koku daha da güçleniyordu. Ta ki açık kapıya ulaşana ve daha da şaşırtıcı bir keşif yapana kadar.

Yeşillik. Her

verde.

Şömineyi süslüyor, ağır ve eski perdelerin üzerinde asılı duruyordu ve salonun *iki* köşesinde bir değil *iki* ağaç vardı,

Mumlar, ısıltılı biblolar ve süslerle süslenmiş.

Sonunda kokunun kaynağını keşfetmişti.

Birileri onun rızası olmadan sadece çeşmesini tamir etmemişti. Lanet olası salonunu da dekore etmişlerdi.

"Dunreave!" diye kükredi.

JOCELINE henüz patronu Sedgewick Dükü'yle tanışmamıştı. Ancak, kendisine doğru yaklaşan öfkeli bağırırlar ve tepinen ayak sesleri bir gösterge ise, tanışmak üzere olduğuna dair şüpheleri vardı.

"Dunreave!"

Ah canım.

Yanındaki hizmetçi sinmiş, taşıdığı mumları şangırdarak yere düşürmüştü.

"Mary, Bayan Stewart'a yardım etmek için mutfağa dönebilirsin," dedi Joceline iri gözlü kıza ve onu dükün yaklaşan öfkesinden kurtardı.

Sedgewick Dükü'nün bir canavar olduğu konusunda uyarılmıştı, hem de kendi annesi tarafından. Joceline onunla yüzleşmeye hazırды.

"Teşekkür ederim, Bayan Yorke." Mary eteklerini savurarak kaçtı.

Joceline'in omurgasını sertleştirmek ve komuta etmek üzere olan bir piyade askerinin pozisyonunu almak için sadece yeterli zamanı vardı. Ve bir an bile erken değildi.

Sedgewick Dükü uzun boylu ve heybetli bir figür olarak misafir odasından salona girdi. Ata binmek için giyinmişti, şapkası deri eldivenli elinin bir yanında duruyordu. Mavi-yeşil gözleri kıza öfkeyle bakıyordu.

Hiç de canavara benzemiyordu. Gerçekten de dük alışılmadık derecede yakışıklıydı. Koyu altın rengi saçları modaya uymayacak kadar uzundu, yontulmuş çenesine doğru sarkıyor ve geniş omuzlarını okşuyordu. Alnı yüksekti, dudakları dolgundu, elmacık kemikleri belirginleşmişti. Güneşten bronzlaşmış teni dışarıda çok vakit geçirdiğini gösteriyordu ve paltosu güçlü kollarına tam oturuyordu. Bir dük için ne kadar garip. Joceline'in tanıdığı aristokratlar yumuşak, solgun ve göbekleri yuvarlaktı. Bu güçlü kuvvetli, erkeksi adama hiç mi hiç benzemiyorlardı. Sedgewick Dükü göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahipti.

Ayrıca ona ters ters bakıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Geç de olsa, kendisine bakıldığının farkına vararak reverans yaptı. "Ben Bayan Yorke. Ekselansları, sanırım?"

"Doğru tahmin ediyorsun." Bakışları yere saçılmış mum dağınıklığına kaydı. "Bunun anlamı nedir?"

Pekala. Zavallı Mary'yi arabanın tekerleklerinin altına atamazdı, değil mi?

Joceline en parlak gülümsemesini dudaklarına ilaştırdı. "Sakarlığımı bağışlayın lütfen. Salonun hemen toparlanmasını sağlayacağım."

Dük kaşlarını çatı. "Bunu başkası halledecek. Gidebilirsiniz, madam."

"Gidebilir miyim, Majesteleri?"

"Seni kovuyorum," dedi soğuk bir sesle.

Kovulmuş mu? Daha üç gün önce gelmişti. King's Cross'tan sabah 5:15 trenine sıkışık bir vagona binerek zorlu bir yolculuk yapmıştı. Saatlerce yolculuk yapmış, Blackwell Abbey'deki durumunun uzun zamandır beklediği kalıcılığı sağlayacağını ummuştu. Düşes tarafından kendisine vaat edilen yüksek meblağlar da cabasıydı.

"Majestelerinin canını sıkacak bir şey mi yaptım?" diye sordu tereddütle, onu bu kadar üzen şeyin düşen mumlar olup olmadığını merak ediyordu.

Majesteleri oğlunun çok titiz olduğundan bahsetmişti. Kuzeyin vahşi doğasında bir münzevi olmaktan memnun olduğunu ve başkalarının arkadaşlığını tercih etmediğini söylemişti. Sert ve yasakçı, soğuk ve mesafeli olduğunu ve geldiğinde sıcak bir karşılama beklememesi gerektiğini söylemişti.

Ancak düşes varışta onu kovacağını söylemeyi ihmal etmişti.

"Hizmetçiye ihtiyacım yok," diye hırladı. "Ya da bu... bu... yeşillik. Gitmeden önce temizletin."

"Yeşillikler Noel için hazırladığım süslemelerin bir parçası, Majesteleri," diye açıkladı.

"Blackwell Manastırı'nda Noel için süsleme yapmayız, Bayan Young."

"Bayan Yorke," diye sertçe düzeltti, düzeltmemesi gerektiğini bilmesine rağmen.

Ama ona çoktan çuvalı vermişti, değil mi? Küçük isyanı ona kaybettiğinden daha fazlasına mal olamazdı.

"Affedersiniz?" diye sordu ölümcül bir tehditle.

Daha genç olsaydı, dünya tarafından daha az katılaştırılmış olsaydı, şüphesiz Joceline dükün aşılmaz ayazı karşısında irkilir ve solardı. Ama kalbinin etrafındaki kabuk oldukça sağlamdı.

Hâlâ gülümseyerek onun bakışlarını tuttu. "Benim adım, M a j e s t e l e r i .
Bayan
Yorke."

"Bunun pek bir anlamı yok, madam. Yarından önce gitmiş olacaksınız.
Dunreave sizi Durham'a götürecek ayarlamalarla ilgilenecek."

"Elbette, Majesteleri." Ona bir reverans daha yaptı. "İyi
günler." Adam başını salladı ve kadının yanından geçip
gitti.

Bir an için, az önce huysuzca geri çekilerek rahatsız ettiği havada kokusu dönüp durdu. Hoş bir kokuydu -miskimsi ve baharatlı, narenciye ve amber esintileri de vardı- bu kokuyu taşıyan adamdan oldukça farklıydı.

Ne kadar saçma bir tezattı. Dışı güzel, içi sert ve öfkeliydi. Adamın ayak sesleri koridorda kaybolurken derin bir iç çekti; üç gün önce Blackwell Manastırı'na vardığında fark ettiği ve nihayet malikânenin efendisiyle tanıştığına göre artık bir anlam ifade eden acımasız sessizlikte yankılanıyordu.

En azından kendisine verilen sade ve soğuk hizmetli odasında henüz kendini evinde hissetmemişti. Valizi hâlâ büyük ölçüde doluydu. Ama burada geçirdiği inanılmaz kısa süre ve Dük'ün onu bu kadar kaba bir şekilde kovduktan sonra kişisel bir karaktere bürünmemesi gibi bir sorun vardı.

Kaşlarını çatarak yere düşen mumları almak için eğildi ve onları Mary ile uşak Peter'a Noel süslemelerinde yardım etmek için giydiği önlüğün içine dikkatlice yerleştirdi. Gün olasılıklarla aydınlık başlamıştı. Bahçedeki çobanpüskülü çitlerden yararlanmıştı, bunlar oldukça büyümüşü ve zaten sağlam bir budama ihtiyacı vardı. Sonra da birkaç köknar dalı eklemişti. Genel etkiden ne kadar da memnun kalmıştı. Ağaçlar malikânenin görüş alanının dışında kalan ormanlık bir alandan kesilmiş ve bir arabaya yüklenmişti. Noel yaklaşırken, düşesin kendisinden istediği gibi Blackwell Manastırı'nı şenlikli ve misafirperver bir hale getirmek için sabırsızlanıyordu.

Ama çabalarının Dük tarafından takdir edileceğine inanmakla büyük bir hata yapmıştı. Bu hayatındaki ilk hayal kırıklığı değildi ve son olmayacağını da kesinlikle biliyordu.

Keşke dul kadın uyarısında daha sert olsaydı. Joceline asla bu kadar uzağa gitmez, Londra'daki hayatını kökünden söküp atmaz, daha önce kazandığından çok daha fazla yıllık pound vaadiyle cezbedilmezdi.

Şimdi, geri dönmek, kalacak yer bulmak ve yeniden başlamak için bir şekilde para bulması gerekiyordu.

Düşen son mumu da alıp, Noel ağaçlarına yerleştirmeyi planladığı süslerle dolu önlüğüyle ayağa kalkarken dehşet midesini bulandırıyor. Ama sonra, ani bir netlikle, onu hizmetçi olarak işe alan kişinin Sedgewick Dükü olmadığı aklına geldi. Annesi tutmuştu.

Joceline'in gülümsemesi geri döndü.

Yenilenmiş bir kararlılıkla misafir odasına doğru ilerledi.

Dekorasyonu henüz tamamlanmamıştı. Dük ondan bu kadar kolay kurtulabileceğini düşündüyse, yanıldığını anlamak üzereydi.

BÖLÜM 2

Şuint at gezisinden yaralı, çamurlu, sırlıklam ve üşümüş olarak döndü. Ayrıca açlıktan ölüyordu. Her zamankinden daha uzun süre at sürmüştü, havaya ve arkadaşıyla yaşadığı çatışmadan sonra düşüncelerini toparlama şansına ihtiyacı vardı.

istenmeyen hizmetçi.

Giriş holünde paltosunun üzerinde kalan kar tanelerini fırçaladı ve şapkasıyla birlikte paltosunu yanında çalışan tek uşağa verdi. Ancak uşağın aynı uşak olmadığını geç de olsa fark etti. Kahverengi yerine kızıl saçları vardı ve Peter'dan daha uzundu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Majesteleri," dedi genç adam, sesi kadar gergin görünüyordu. "Ben Joseph Poole, Majesteleri."

"Peki sen nereden geldin Joseph Poole?" Quint'in cevabı zaten bildiğine dair bir şüphesi vardı.

"Bayan Yorke beni çağırdı, efendim. Noel ağaçları için yardıma ihtiyacı varmış efendim. Ekselansları. Efendim."

Bir köy delikanlısı ve hizmete alışkın olmayan biri. Daha önce uşaklık yapmış olmasının bir önemi yoktu. Quint törene önem vermezdi. Sıcak, makul ölçüde temiz bir ev ve hızlı yemekler dışında ne bir misafiri ne de bir beklentisi vardı. Var olmak için yeterliydi, fazlası değil. Yine de önemli olan, çocuğu işe almış olmasıydı.

Kaşları birbirine çarptı. "Bayan Yorke sizi ne zaman çağırdı?" "Bu sabah, Majesteleri."

Bu sabah. Tanrım, bu kadın ona gitmesini söyledikten sonra ev işlerine karışma cüretini göstermiş miydi?

"Anlıyorum." Quint uşağa başıyla selam vererek büyük salona doğru yürüdü. "Dunreave!" diye bağırdı.

Havada hâlâ tuhaf bir koku vardı. Taze kesilmiş çobanpüskülü dallarının canlı aroması. Sadece, daha güçlüydü. İnançsızlığı damarlarında dolaşan Quint hışımla misafir odasına doğru ilerledi. İçeride gaz lambaları yanıyordu. Ve bir şekilde, imkânsız bir şekilde, daha da fazla yeşillik vardı. Her yerdeydi.

"Dunreave!"

Lanet olası adam neredeydi? Daha da önemlisi, lanet kahya neredeydi? Ona yeşillikleri kaldırmasını, misafir odasını daha fazla yeşillikle süslememesini söylemişti.

Telaşlı görünümlü Dunreave nefes nefese, yüzü asık bir şekilde gelmeden hemen önce telaşlı ayak sesleri duyuldu. "Evet, Majesteleri?"

"Bunun anlamı nedir?" Quint talep etti.

Dunreave yüzünü buruşturdu. "Onu dekorasyonuna devam etmemesi konusunda uyardım. Ona sizin hiç hoşnut olmayacağınızı söyledim."

"Hoşnutsuzluk şu anda hissettiklerimi anlatmaya yetmez." Eldivenli ellerini iki yanında kavuşturdu, iktidarsız bir öfkeyle kaynıyordu, parmaklarındaki yaralı deri karıncalanıyordu. "Tren istasyonuna gitmeden önce neden misafir odasını dekore etsin ki? Valizini hazırlamanın zamanını daha iyi değerlendireceğini düşünürdüm."

Dunreave boğazını temizledi. "Korkarım Bayan Yorke istediğiniz gibi tren istasyonuna gitmeyi reddetti. Kalmak için ısrar etti."

Quint kafasının patlayabileceğini düşündü. Kurnaz bavulun ona itaat etmeyeceğini biliyor olabilirdi. Çok cesur davranmıştı. Bir hizmetçinin olması gerekenden daha cesurdu. Ve şimdiye kadar gördüğü tüm ev kadınlarından çok daha güzeldi. Ama bu pek bir şey ifade etmiyordu.

"Ben onu kovduktan sonra mı?" diye sordu. "Ne yazık ki evet, Majesteleri."

"Neden?" diye hırladı, sinirlenmişti.

Vücudunun, kadının hâlâ çatısının altında olduğu haberine verdiği içgüdüsel tepki, anatomisinin alevler tarafından harap edilmemiş bazı kısımlarının kaldığını nefretle hatırlattı.

Dunreave yüzünü buruşturdu. "Sizin değil de düşesin hizmetinde olduğu için majestelerinin onu görevinden alamayacağını söyledi."

post."

"Şeytan yaptı."

Onun cüreti aklın sınırlarını aşıyordu. Onu Blackwell Abbey'den kış üstü attırmalıydı.

"Nerede o?" diye sordu, misafir odasını bir kez daha gözden geçirirken.

"Son kontrol ettiğimde hizmetçinin odasındaydı, Majesteleri."

Eğer farklı bir adam, daha nazik, daha yumuşak, karısını yanan bir binadan çıkarmaya çalışıp başarısız olmamış bir adam olsaydı, dekorasyonu hoş ve davetkâr bulabilirdi. Hayatı olması gerektiği gibi ilerlemiş olsaydı, şimdiye kadar bir çocuğu olurdu. Hatta belki bir tane daha yolda olurdu. O ve ailesi bu ağaçların etrafında toplanırdı. Hediyeler altlarına serilirdi.

Ama o farklı bir adam değildi.

Ve ailesi yoktu.

Böylece başka bir şey söylemeden salondan çıktı ve hizmetçiyi bulmaya niyetlendi. Gerekirse onu omzunda taşıyarak evden çıkaracaktı. Tek istediği onun gitmesiydi.

JOCELINE, dükün ağır, çizmeli ayakları ona doğru ilerlediğinde tabaklarda çatlak olup olmadığını kontrol ediyordu.

Mary, zavallı ürkek kız, adam hizmetçinin odasının eşiğinde, sert bakışlarında fırtınalar ve sıkılı çenesinde buz gibi bir öfkeyle belirdiğinde korkudan ciyak ciyak bağırdı.

"Sen," dedi hizmetçiye, sesi kısık ve gözleri gibi sertti. "Git."

Mary kaçmakta tereddüt etmedi. O kadar aceleyle odadan çıktı ki neredeyse etek uçlarına takılacaktı, reverans yapmayı unuttu ve anlaşılmas bir şeyler mırıldandı.

Joceline iç çekişini bastırdı ve o gün ikinci kez Sedgewick Dükü'nün karşısına tek başına çıktı. Dükün yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, bir öncekinden çok daha fazla hoşnutsuzdu.

"Majesteleri." Onu toplayabildiği kadar nezaketle selamladı, sahte bir neşeyle gülümserken saygıyla eğildi.

Dük onun gülümsemesine karşılık vermedi. "Neden hâlâ buradasınız, madam?"

"Çünkü Majesteleri beni burada, Blackwell Manastırı'nda kahyalık görevini yerine getirmeye uygun gördü."

"Evet, ama Majesteleri Blackwell Manastırı'nın sahibi değil ve size bu durumu teklif etmeye hakkı yok," diye çıkıştı. "Ne bir kahya istiyorum ne de ona ihtiyacım var. Özellikle de meydan okuyan ve kendisine verilen emirleri dinlemeyi reddeden birini."

Adam yaklaştıkça, Joceline bir kez daha onun kokusunu aldı, ata bindiği zamanki taze toprak kokusuyla karışıyordu. Uzun saçları nemliydi, uçları kıvrılıyordu. Hâlâ çamurlu binici çizmelerini giyyordu. Beklenmedik bir farkındalık cızırtısı kendisine rağmen içinden geçti. Sedgewick Dükü'nde, huysuz mizacına rağmen son derece çekici bir şeyler vardı.

Ama bununla ilgilenemezdi. Onun evinde bir hizmetçiydi ve istenmeyen bir hizmetçiydi. Onunla savaşmak zorundaydı, yakışıklılığına bayılmak değil.

"Anladığım kadarıyla bir hizmetçiye ihtiyacınız olmadığına inanıyorsunuz, Majesteleri," diye yatıştırıcı bir tonda söze başladı.

"Bu bir inanç meselesi değil, Bayan Young. Bu bir gerçek meselesi."

"Bayan Yorke," diye hatırlattı ona, düşesin neden kendisini kâhyalık gibi yüce bir pozisyon için seçtiğini anlamıştı, üstelik yıllık muazzam bir ücret karşılığında. "Korkarım ki aynı fikirde değilim, Majesteleri."

Önünde durmuş, kendisinden önce gelen her zavallı hizmetçiyi korkuttuğundan hiç şüphesi olmayan bir kış tehdidi yayıyordu. "Öyle mi, madam?"

Sesinde, saldırmak üzere olan bir yılanı andıran aldatıcı bir sakinlik vardı. Ama kadın korkutulmayı reddetti. O bir dük olabilirdi ama hasta malikânesinde yardıma şiddetle ihtiyacı olan bir düktü. Annesi bunu biliyordu. Joceline'i burada, kuzeyde kendisini bekleyen meydan okuma konusunda uyarmıştı.

"Oğlum kendini sürgüne gönderdi, Bayan Yorke," demişti dul kadın. "Sanki karısıyla birlikte ölmüş gibi. Malikanenin kendi etrafında harabeye dönmesine izin veriyor. Son birkaç aydır kendisine gönderdiğim mükemmel hizmetçiler de dahil olmak üzere neredeyse tüm hizmetçileri geri çevirdi ve uygun bir hizmetçinin ev halkına sıkı sıkıya rehberlik etmemesi durumunda neler olacağından oldukça korkuyorum."

Joceline o sırada Dük'ün geçmişiyle ilgilenmiyordu. Daha ziyade, bir yıl boyunca kalması halinde kendisine vaat edilen yıllık yüz pound nedeniyle durumu kabul etmek zorunda kalmıştı ki bu, daha önce kazandığı mütevazı elli pounda kıyasla bir servetti. Ama bunun da ötesinde, düşes ona, Blackwell Manastırı'nı Noel için dekore edebilirse elli sterlin daha vermeyi vaat etmişti, zira majesteleri bayramda oğlunu ziyaret etmeyi planlıyordu.

Joceline'in bu postaya ihtiyacı vardı. Yüz pound'a ve ayrıca elli pound'a ihtiyacı vardı. Küçük erkek ve kız kardeşleri, babaları gittiğinden beri onlara ve annelerine gönderebileceği her şilinden yararlanıyordu. Diğerleri de ona muhtaçtı. İşte, sonunda, kardeşlerinin başını sokacak bir çatı ve karınlarını doyuracak kadar yiyecek sağlamak için para kazanma şansı vardı.

Bu yüzden yüzüne kibar bir nezaket maskesi taktı ve Dük'ün bakışlarını üzerinde tuttu. "Öyle, Majesteleri. Açık konuşmak gerekirse, eviniz harap durumda. Yanınızda çalışan hizmetçi sayısı bu büyüklükte bir malikâne için son derece yetersiz. Mutfak hizmetçisi damatlardan biriyle oynuyor. Tabaklarınız çatlamış, yontulmuş ve tamire ihtiyaç duyuyor. Halledilmesi gereken bir fare istilasası var, konserve depolarınız boş ve aşçınız şeri içiyor. Kaldırılması ve dövülmesi gereken halılar, neredeyse her yüzeyi kaplayan bol miktarda toz, hizmetçi merdivenindeki gevşek döşeme tahtaları ve yemek odasındaki kırık avize de cabası."

Ateşli konuşmasını bitirdiğinde soğuk bir sessizlik ve Dük'ün vurdumduymaz yüz ifadesiyle karşılaştı. Mavi-yeşil bakışları buz gibi kalmıştı. Çok sert, çok sade biriydi. Acımasız kayıtsızlığı içinde bile aşağılanacak kadar yakışıklıydı.

Zavallı adam kadının nefesini kesti.

Ve sonra derin sesi gürleyerek sakinliği yardı.

"Ev halkım hakkında böylesine korkunç bir görüşe sahipken, hanımefendi, yardımsever bir şekilde katalogladığınız yetersizliklerden herhangi birini düzeltmek yerine salonumu Noel ağaçları, süs eşyaları ve çobanpüskülü dallarıyla süslemeyi seçmenize sadece şaşırabilirim."

"Majesteleri, Blackwell Manastırı'nın Noel sezonu için dekore edilmesini arzu ettiğini söyledi," diye savundu. "Ekselansları Noel'de hazır bulunmayı planladığından, ben sadece diğer işlerle ilgilenirken onun isteklerini yerine getirmeye çalışıyordum."

Gözleri kısıldı. "Yuletide için hediye mi? Anneme böyle bir davetiye vermedim."

Sıkı bir gülümsemeye zorladı. "Korkarım ki bu konuyu Majesteleri ile görüşmeniz gerekecek."

"Annemle işbirliği yaptığınızı düşünmeye başladım, madam."

Joceline dişlerini gıcırdatmaktan kıl payı kurtuldu; adam sinir bozucuydu. "Sizi temin ederim ki hiçbir şekilde komplo kurmuyorum. Ben sadece işe alındığım işi yapmaya çalışıyorum."

"Evinde."

"Majestelerinin evinde," diye kabul etti.

"Benden başka biri tarafından," diye devam etti aldatıcı bir sakinlikle.

"Majesteleri tarafından."

"O halde izinsiz girdiğinizi kabul ediyorsunuz."

Kadın adama ters ters baktı. "Böyle bir şeyi kabul etmiyorum, Majesteleri."

"Aynı fikirde olup olmamanızın bir önemi yok. Açık bir gerçeğe karşı çıkamazsınız, hanımefendi. Burada, istenmediğiniz bir yerde, size yapmanıza izin vermediğim görevleri yerine getiriyorsunuz ve bu mülkün sahibi olmayan birinin emrindesiniz. Bu nedenle izinsiz giriyorsunuz. Polis memurunu çağırmalı ve bu cüretinizden dolayı sizi hapse attırmalıyım."

Adamın soğukkanlı ifadesi karşısında nefesi ciğerlerinden kaçtı. Ama sonra nefes aldı ve kendine onun böyle bir tehdit konusunda ciddi olmadığını söyledi. Olamayacağını. Yanlış bir şey yapmamıştı.

"Eğer salonunuzu Noel yeşillikleriyle süslediğim için beni gerçekten tutuklatmayı düşünüyorsanız, sanırım tutuklatmak zorundasınız," dedi. "Aksi takdirde, Majestelerinin beni işimle baş başa bırakacağını umuyorum. Hasar açısından incelenmesi gereken çok daha fazla tabak var ve gün içinde sadece çok fazla saat var."

Sesini bal gibi tatlı tuttu, kararlılığın ve gerekliliğin mucizesi sayesinde dengesini ve sakinliğini korudu.

Adamın çenesi çalışıyordu ve kadın onun kelimeleri mi tuttuğunu yoksa azı dişlerini mi gıcırdatıldığını anlayamıyordu. "Seni burada istemiyorum."

Joceline ona güneşli bir şekilde gülümsemeye devam etti. "Tozu, fare pisliklerini, yontulmuş tabakları ve bakımsız bir evi sever misin?"

"Büyük salonun arkasındaki oyukta bulunan çeşme," diye homurdandı. "Sen miydin o?"

Ah, onun küçük zaferini fark etmişti. Şüphesiz, buradaki kısa görev süresi boyunca yaptığı diğer her şey gibi bu da onu çok rahatsız etmişti.

"Joseph Poole'du, Majesteleri. Kendisini işe alma cüretini gösterdiğim yeni bir uşak."

"Uşaklar hizmetçinin yetki alanına girmez."

"Farkındayım. Ancak zavallı Bay Dunreave'in sırtında zaten çok fazla yük var ve Majestelerinin hoşnutsuzluğundan korktuğu için yeni hizmetkârlar tutmaya isteksiz olduğundan, bu görevi ben üstlendim."

Neyse ki köyde çalışan Joseph Poole'u ve Blackwell Manastırı'nda çalışmaya istekli birkaç kişiyi bulmuştu. Joseph kırılan çeşmeyi büyük bir ustalıklarla tamir etmişti.

Dük'ün dudağı kıvrıldı. "Dunreave bilge ve sadık bir adamdır." "Evet, Majesteleri. Bu konuda tamamen hemfikiriz."

"Yarın gitmeni istiyorum. Londra'ya dönen ilk trenle git. Eğer annem senin bir hizmetçi olmanı bu kadar çok istiyorsa, o zaman onun hizmetçisi olabilirsin. İyi günler, Bayan Yorke."

Sedgewick Dükü onun cevabını beklemeden topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı. Onun uzun boylu, görkemli figürünün geri çekilişini izledi ve sonunda ona doğru isimle hitap ettiğini geç de olsa fark etti.

BÖLÜM 3

Ş Dunreave usturayı çenesinin üzerinde düzeltirken Uint aynadaki yansımasına ters ters baktı. Bir önceki akşamı Bayan Yorke'la yüzleşmesi ve Yorke'un onun hakkındaki gözlemleri üzerine düşünerek geçirmişti.

Ne kadar güzel olduğunu hatırlatan ev halkı onunla alay ediyordu. Dudakları ne kadar olgunlaşmıştı, kibar bir gülümsemeye dönüşmüştü ve onun hiçbir suratsızlığı onu sarsamamıştı. Sonsuz derecede öpülebilir bir ağzı vardı ve bunu fark ettiği için kendi zayıflığına kızdı.

Bir süredir fiziksel anlamda bir kadının farkına varmamıştı. Amelia'nın ölümünden beri. Önce, üzüntüden ve yangında aldığı yanıklardan dolayı umursamayacak kadar kötü yaralanmıştı. Daha sonra fiziksel olarak iyileşmişti - harap olmuş derisi artık kabarıp sızımıyordu ama korkunç bir şekilde yara bere içindeydi - ama yine de kederi devam etmişti.

Suçluluk duygusu, kâbuslar, birkaç dakika daha erken gelseydi onu kurtarabileceğini bilmenin acısı da öyle. Kendisini Sedgewick Hall'daki mezarlığa onun yanına gömmüş, sonra da kuzeye, Blackwell Abbey'deki daha küçük mülklerinden birine gitmiş, yanında sadece küçük bir hizmetçi grubu getirmiş, Amelia'yı ve Aralık ayından nefret eden doğmamış bebeklerini alan korkunç yangını hatırlatan her şeyden uzak kalmıştı.

Neden şimdi, hem de her zaman, ona etten kemikten bir erkek olduğu, biçimsiz vücudunun hâlâ ihtiyaçları olduğu hatırlatılmalıydı? Kuzgun saçlı hizmetçisini ilk gördüğü andan itibaren kanında kaynamaya başlayan bu istenmeyen özlem için kendinden nefret ediyordu. Ve o

Bu kadar güzel, bu kadar neşe dolu olduğu için, sefaletine gömüldüğü yere izinsiz girdiği için, Blackwell Manastırı hakkında birkaç gün içinde kendisinden daha çok şey bildiği için onu küçümsedi.

Onu istemesini sağladığı için. Dikkatini dağıtması gerekiyordu. "Dunreave?"

Ustura etini kesti.

Acıyla tısladı ve aynadan tıraş sabununun köpüğünün kırmızıya dönüşmesini izledi.

"Bağışlayın beni, Majesteleri!" Dunreave ağladı. "Bazen çok sakar olabiliyorum."

Hata Quint'indi. Sadece bazen uşak, bazen uşak onu tıraş ederken konuştuğu için değil. Dunreave'in evinde bu kadar çok rol oynamasını istediği için.

Bayan Yorke'un sert sözleri aklına geldi.

Zavallı Bay Dunreave zaten çok fazla görevle yükümlü.

Boğazını temizledi, bir mendile uzandı ve sık yaraya bastırdı. "Özür dilemene gerek yok, Dunreave. Sağlam bir ele ihtiyacın olduğunu bildiğim halde konuşmam benim hatam."

Dunreave, "Çok özür dilerim, Majesteleri," diye söylendi. "Umarım dikkatsizliğim bir yara izine neden olmaz."

Quint acımasızca kıkırdadı. "Bir yara izi daha hiçbir şeyi değiştirmez. Üzülme."

Uşağı kül gibi oldu. "Bağışlayın beni, efendim. Bunu ima etmek istememiştim-"

Quint sözünü keserken elini kaldırdı. "Yapmadığımı biliyorum Dunreave."

Quint'in yaralarının boyutunu onunla ilgilenen doktordan başka kimse görmemişti. Dunreave haftalar süren iyileşme süreci boyunca Quint'e bakmış, Quint'in isteği üzerine annesini hasta odasından çıkarmıştı. Quint annesini kabul edebilecek kadar iyileştiğinde bir gömlek, palto ve başarısızlığının kanıtlarını dünyanın meraklı gözlerinden koruyan eldivenleri giyebilmişti.

Bu şekilde kalmaya niyetliydi.

Çenesindeki küçük yarayı biraz daha kaşıdı. Kan çoktan yavaşlamıştı.

Dunreave, "İzninizle, Majesteleri," dedi. "Görevimi bitireceğim, böylece siz de gününüze devam edebilirsiniz."

Ama Quint birdenbire tıraşını tamamlamakla ilgilenmemeye başladı. Bunun yerine, Bayan Yorke'la yaşadığı çatışmadan beri içini kemiren sorular bir tencerede kaynayan su gibi yüzeye çıkmıştı.

"Bırak," dedi. "Bıyıklarım zaten pek görünmüyor. Sana bir sorum var, Dunreave."

"Evet, Majesteleri?" Hizmetkârın suratı asıktı, sanki kovulmayı bekliyormuş gibiydi.

Quint o kadar zorba biri miydi? Dunreave'in duruşundaki korkuyu daha önce fark etmemiş olması garipti.

"Çok mu iş yükün var?" diye sordu ve sonra sesinin o lanet kadına ne kadar benzediğini fark ederek neredeyse irkildi.

Bayan Yorke.

O inatçı, yetenekli, kararlı, güzel hizmetçi evini işgal etmiş, salonunu çobanpüskülü ile doldurmuş ve ona meydan okumaya cüret etmişti.

Dunreave politik bir özenle, "Ekselanslarına hangi sıfatla olursa olsun hizmet etmekten mutluluk duyarım," dedi.

Bu da gerçekten de uşaklık, uşaklık ve Quint'in o anda kendisinden talep ettiği diğer her şeyle ilgili olarak aşırı yük altında olduğu anlamına geliyordu.

Dunreave'in tıraş aletleriyle birlikte önüne koyduğu su dolu kaba bir bez daldırdı, sonra da yüzünde kalan tıraş sabununu durulamaya başladı. "Bana eşlik etmesi için bir uşak kiralamam size yardımcı olur mu?"

"Majestelerinden böyle bir şey istemeye asla cüret etmem." Anlamlı bir cevap.

"Ama bunun sana bir faydası olur mu Dunreave?" diye üsteledi, çenesindeki son köpüğü duruluyor ve çenesindeki küçük kesik acırken irkilmemeye çalışıyordu. "Ben de bunu sordum."

"Evet, Majesteleri. Olurdu."

İşini bitirdi ve uşağına döndü. "Blackwell Abbey'de bir kemirgen sorunu mu var?"

Dunreave'in elmacık kemikleri kızardı. "Majesteleri böyle konularla uğraşmamalı."

"Bir tane var mı?"

"Var."

Haklı olduğu için Bayan Yorke'a lanet olsun.

"Peki hizmetçilerin merdiveninde gevşek tahtalar var mı?" diye sorarken, istenmeyen hizmetçisinin Blackwell Manastırı'nda bulduğu kusurların listesini düşündü.

Dunreave, "Peter onları onarmak için var," dedi. "O kadar az kişiyiz ki yaralanmaları önlemek için nereye basmamız gerektiğini biliyoruz."

Yüce Tanrım. Bu konuda da haklıydı. Başka ne konuda haklıydı?

"Cook şeri içiyor mu?"

Dunreave boğazını temizledi, belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu ve Quint'e cevabını verdi. "Bayan Steward'ın böyle bir şey yapıp yapmadığını söyleyemeyeceğimden eminim, Majesteleri."

Yüzünü buruşturarak bir elini çenesinde gezdirdi. "Bayan Yorke hâlâ burada mı?"

İnatçı kadının öyle olduğundan oldukça emindi. Tıpkı önceki gün olduğu gibi emirlerine karşı gelmişti.

"Sanırım öyle, Majesteleri. Onu son gördüğümde, yeni bulaşıkçıya bir tencereyi en etkili şekilde nasıl temizleyeceğini öğretiyordu."

Tabii ki öyleydi. Bundan şüphe etmiş miydi?

"Teşekkür ederim, Dunreave. Bayan Yorke'a yarım saat içinde çalışma odamda kendisiyle konuşmak istediğimi söyler misiniz?"

"Evet, Majesteleri."

İşgüzar hizmetçiyle bir toplantı yapmak niyetindeydi. Eğer burada, Blackwell Manastırı'nda kalacaksa, bazı kurallar koymaları gerekiyordu.

JOCELINE, savaşa gitmeye hazır bir şekilde, belirlenen saatte dükün çalışma odasına geldi.

Kadın içeri girdiğinde adam pencerenin önünde duruyordu; uzun boylu, heybetli bir figüdü ve krallığını yönetiyordu; üzerinde sert siyah bir pantolon ve ceket vardı, bir gün önce giydiği deri eldivenler ellerini örtüyordu. Kadın dikkat kesilmişti çünkü eldivenler adamın arkasında tembel bir pozda kenetlenmişti. Dün eldivenlerin ata binmek için olduğunu düşünmüştü. Ancak bugün, atlarından birini soğuk parkta gezdirmek için giyinmiş gibi görünmüyordu.

"Benimle bir görüşme mi talep ettiniz, Majesteleri?" diye sordu, kapalı kapıyı çaldığında içeri girmesini söylemesine rağmen dönüp gelişini onaylamayınca sessizliğin içinde.

Omzunun üzerinden bir bakış attı, penceredeki nöbetine devam etmeden önce kısa bir süre onun bakışlarıyla buluştu. "Evet, öyle yaptım Bayan Yorke. Lütfen kapıyı kapatın."

Sesi bir gün önce alt katta onunla yüzleştğinde olduğu kadar keskin ya da soğuk değildi. Sabah Blackwell Manastırı'nı terk etmesi talebini reddetmesi üzerine buz gibi bir öfke duymasını beklemişti. Ancak kendisiyle konuşmak için nazik bir talepte bulunmasını beklemiyordu. Ondan ne bekleyeceğini pek bilemiyordu ama döndü ve çalışma odasının kapısının tamamen kapalı olduğundan emin olarak onun emirlerini yerine getirdi. O zaman döndüğünde, bakışlarının tüm parlak yoğunluğunu üzerinde buldu.

"Majesteleri." Joceline reverans yaparak eğildi, belindeki chatelaine neşeyle şingirdadı.

Kısa bir an için gözleri sesi takip ederek daldı, ama sonra bakışları yeniden onunkilere dikildi. "Bu sabah Dunreave ile konuştum Bayan Yorke ve Blackwell Manastırı hakkındaki bazı gözlemlerinizin gerçekten de oldukça zekice olduğu anlaşılıyor."

Onu bir tüyden daha fazla bir şeyle kışının üzerine itebilirdi, şaşkınlığı o kadar büyüktü ki. Yine sert bir azarlama beklemişti. Belki de onu en yakın hapishaneye göndermek için yeni bir tehdit. Kesinlikle, onun mülkü hakkındaki değerlendirmesinde haklı olduğunun kabul edilmesini beklemiyordu.

"Öyle mi?" diye ciyakladı, sesini doğal olmayan bir şekilde yükselten bu şaşkınlık için kendine lanet okudu.

Başını asil bir tavırla eğdi. "Evet." O zaman onu kovmaya niyetli değildi, değil mi?

"Bunu duyduğuma sevindim," diye kibarca başardı. "Bu, varlığımı kabul etmekte artık o kadar isteksiz olmadığınız anlamına mı geliyor?"

Dudakları kıpırdadı ama yüzü gülümsemeden kaldı. "Şimdilik kalabilirsiniz, madam."

İçini bir rahatlama kapladı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Bana teşekkür etmeyin," diye kestirip attı. "Fareleri sevmem Bayan Yorke. Evimi düzene sokacak kadar uzun kalacak ve sonra Londra'ya döneceksiniz."

Joceline gülümsemesini engelleyemedi. "Elbette, Majesteleri."

Kaşlarını çattı. "Her zaman böyle sinir bozucu bir şekilde neşeyle dolu musunuz, madam?"

Histerik bir kahkaha patlamak üzereydi. Sahip olduğu tüm kısıtlamalarla onu bastırdı. Keşke şimdiye kadar hayatının ne kadar zor geçtiğini ve ne kadar mücadele ettiğini bilseydi. Ona asla böyle bir soru sormazdı.

Ama Sedgewick Dükü onu tanıımıyordu. Onu tanımak onun haddine değildi. O sadece onun evinde bir hizmetkârdı, tıpkı ondan önceki diğerlerinde olduğu gibi. Geçmişi onun için önemsizdi ve onun cömertliğini başka bir şeyle karıştırmaması için, merhamet edip kalmasına izin vermesinin tek nedeninin *farelerden hoşlanmaması* olduğunu unutmamalıydı.

"Sizi rahatsız etmek gibi bir niyetim olmadığına dair Majestelerini temin ederim," dedi gülümseyerek. "Sizi memnun etmek benim tek arzum."

Sözlerinin böylesine cinsel bir ton taşımasını istememişti ama bu sözler söylendiği anda odada bir şeyler değişti. Dük'ün mavi-yeşil bakışları bir kez daha, bu sefer sohbetçisinden ziyade dudaklarına kaydı. İçinin derinliklerinde, uzun zamandır bastırmayı öğrendiği bir özlem, o daha durduramadan ortaya çıktı. Temel ya da başka türlü bir duygu kadını olmak için yaratılmamıştı. Görev ve iş kadını olmak için doğmuştu, elleri işle pürüzlendirilmişti. Onun tek uğraşı bir evin düzgün bir şekilde işletilmesiydi. Tutku değil. Özlem değil. Asla böyle tehlikeli, çökmekte olan hayaller kurmazdı.

"Öyle mi?" diye sordu düşünceli bir şekilde, yavaş ve ölçülü bir yürüyüşle pencereden uzaklaşarak ona doğru ilerlerken.

Ona ulaştı, Joceline'in üzerinde durdu, onun kokusu ciğerlerini doldurdu ve Joceline daha fazlasını toplamak için kendini derin nefes alırken yakaladı. Eldivenli parmak uçları çenesindeydi, okşuyordu. Ve işte o zaman, bu yakınlıkta, güzel yüzünün zarif mimarisini bozan kesiği fark etti. Altın rengi bıyıkları güneş ışığında yüzünün sadece bir yarısında parlıyordu. Tıraş yarısı o zaman.

Bunu fark edince yanakları kızardı, çok samimiydi. Onun tıraş olduğunu düşünmek ona düşmezdi. Onu düşünmek ona hiç düşmezdi. Kesinlikle bir kadının bir erkeği düşündüğü şekilde değil.

"Öyle, Majesteleri," dedi, sesindeki nefessizlik için kendine lanet ederek.

İşvereninden etkilenmek onun yapacağı bir şey değildi. Ama daha önce hiç Sedgewick Dükü kadar tehlikeli derecede büyüleyici bir işvereni olmamıştı.

Adam eğildi ve onu şoke etti. Bir an için adamın uygunsuz bir şey yapabileceğini düşündü. Yontulmuş, asık suratlı dudaklarını onunkilere değdirebileceğini düşündü. Ama sonra sessiz bir uyarıyla kulağına konuştu.

"Eğer beni gerçekten memnun etmek istiyorsanız, Bayan Yorke, o zaman Noel yeşilliklerini ve ağaçlarını lanet olası salonumdan kaldıracaksınız."

Vücudunun ona verdiği tepkiden, karnının derinliklerinde filizlenen ve daha yasak bir yere doğru inen sızıdan korkarak, sarsılarak ondan geri adım attı. Hepsi onun kokusundan, yakınlığından ve sesinin ipeksi kadifesinin ona daha küstahça emirler vermesinden kaynaklanıyordu.

"Hatırlarsanız, süslemeleri Majesteleri istemişti," diye sertçe hatırlattı ona, kendisini ne kadar rahatsız ettiğini görmesine izin vermeyerek.

Muhtemelen Dük bunu bilmekten memnun olacaktır. Onun eğlence kaynağı olmak istemiyordu.

Çenesini sıktı, bir kez daha boyun eğmedi. "Ve hatırlarsanız, kalmanıza izin veriyorum çünkü kendinizi oldukça yetenekli bir kahya olarak gösterdiniz. Beni hoşgörümü tekrar düşünmeye zorlamayın, hanımefendi."

Birbirlerine baktılar, farkındalıkları bir yaz fırtınasındaki gök gürültüsü gibi aralarında çatırdıyordu. Onun bakışlarındaki çığ, erkeksi ilgiyi yanlış anladığını sanmıyordu. Bir dükün hizmetçisine cinsel ilgi duyması onu şaşırtmamıştı; aristokratlar genellikle hizmetçileriyle oynasırldı. Bu hoş karşılanmazdı ama çok sık yapılırdı. Ancak onu şaşırtan şey, bu katı, buz gibi, yasakçı adamın, bırakın *onu*, herhangi birinden etkilenmesiydi.

Onun ilgisine karşı ne kadar savunmasız olduğunu bilmesine izin vermeyecekti. Saygın kalmak isteyen saygıdeğer bir hizmetçi, her zaman etten ve kemikten bir kadın olduğunu unutmalıydı. İhtiyaçları ve istekleri olduğunu unutmalıydı. Onun görevi, bir odayı süsleyen bir mobilya parçası kadar duygusuz ve kullanışlı olmaktı. Kullanılabilir. Sağlam. Gerekli. Ama düşünce ya da duygudan yoksun bir nesne.

"Pekâlâ, Majesteleri," diye yumuşadı. "Noel yeşilliklerinin ve ağaçlarının salondan kaldırılmasını sağlayacağım. Joseph ve Peter şu anda kemirgen sorunu için fare zehiri ve tuzaklar hazırlıyorlar ama onları derhal tüm süslemeleri kaldırma işine yönlendireceğim. Sanırım hepsini götürmeleri günün geri kalanını alacak ve ardından ağaçları ve çelenkleri götürebilecekleri bir yer ve bunu yapmak için uygun bir araba bulmaları gerekecek. Araba

Daha önce kullandıkları aracın dingili kırıktı. Fareleri engelleme çalışmalarına geri dönmeden önce tüm süslemelerin kaldırılmasının en fazla iki gün süreceğinden eminim."

İçinde bulunduğu koşullar bu kadar vahim olmasaydı, kibirli yüzündeki şaşkınlık eğlenceli olabilirdi. Elbette abartıyordu. Şu anda sadece Joseph fare kapanı kuruyordu. Ve süslemelerin kaldırılması tahmin ettiği kadar uzun sürmeyecekti. Ancak Sedgewick Dükü'nün bunu bilmesine gerek yoktu.

"Şimdilik bırakın Bayan Yorke." Sesi soğuk ve sertti, ona baktığında gözlerinde yanan ilgi ateşiyle belirgin bir tezat oluşturuyordu. "Önce kemirgenlerin halledilmesini istiyorum. Gerisi bir ya da iki gün bekleyebilir."

Zafer onundu. En azından bu görüşme için. İşten atılması ertelenecekti ve o da özenle hazırladığı Noel süslerini yerinde tutmasına izin verecekti. Bu arada, yeşilliklerin neden henüz kaldırılamayacağına dair daha zekice bahaneler üretmesi gerekecekti.

Joceline, ne kadar memnun olduğunu ona göstermeye cesaret edemediğini bildiği için gülümsemesini bastırdı. Belki de hâlâ onun sertleşmiş kabuğunu kırabileceğine dair bir umudu vardı. Dowager Düşes, Joceline'in en azından biraz ilerleme kaydettiğini görmekten mutlu olacaktı. Düşesin Blackwell Manastırı'na gönderdiği önceki hizmetlilerin aksine, Joceline ilk birkaç gün içinde belirsiz bir şekilde tren istasyonuna geri gönderilmemişti.

"Çok cömertsiniz, Majesteleri," dedi ağırbaşlı bir şekilde. "Teşekkür ederim."

"Farelerin icabına bakılır bakılmaz, çobanpüskülü ve ağaçların da yok olmasını bekliyorum," diye sertçe hatırlattı ona.

"Majesteleri Blackwell Manastırı'nda kaldığı süre boyunca süslemelerin tadını çıkarmak istemez mi?" diye sordu hafifçe, onu zorladığını biliyordu ama yine de sessiz kalamıyordu.

Sedgewick Düşesi'nin Joceline'e vaat ettiği elli pound gerçekten de güçlü bir cazibeydi. Ailesinin bu paraya çok ihtiyacı olacaktı.

Dük kesin bir ifadeyle, "Majesteleri Blackwell Manastırı'nı ziyaret etmiyor," dedi. "Size söylediğim gibi, bir davetiye göndermedim."

"Elbette, Majesteleri," diye aceleyle kabul etti, şimdilik konuyu kapatmakla yetindi.

Onu zaten yeterince sıkıştırmıştı ve şu anda daha fazla zorlamaya cesaret edemiyordu. Her zaman yarın vardı.

"Teşekkür ederim Bayan Yorke," dedi sertçe. "Hepsi bu kadar."

Kadın kovulmuştu.

Joceline reverans yaparak eğildi. "Teşekkür ederim, Majesteleri. İyi günler."

Başını eğdi, o alışılmadık mavi-yeşil bakışları fazlasıyla niyetliydi. Söyleyecek başka bir şey bulamayınca, kendisini bekleyen sonsuz görev listesinin güvenliğine doğru kaçtı.

BÖLÜM 4

U n Quint kahvaltısını yapmak için merdivenlerden inerken, eğer yanılmıyorsa, yeşillik ve köknar kokusu bu sabah daha da belirgindi.

Son basamağa ulaştı ve kaşlarını çatarak hava. Sabun ve yeni fırçalanmış yerlerin kokusu vardı, bu kesinlikle yeniydi ve şimdi düşününce takdir ediyordu. Ama yanlış anlaşılmasın. Ayrıca kesilmiş yeşilliklerin ve ağaçların yemyeşil kokusu da vardı; her ne kadar bunu asla yüksek sesle itiraf etmese de, Yuletide'den iliklerine kadar nefret etmediği zamanları anımsatan, neredeyse hoş bir kokuydu.

Ona ne olmuştu böyle?

Her zamanki sabah kahvesini içmek için yemek odasına doğru ilerlemek üzereydi ki koridorun sonundaki kütüphanede bir koşuşturma dikkatini çekti. Uşaklar. En az dört tanesi kütüphaneye giriyordu. Tanrım, Bayan Yorke daha fazla hizmetçi mi tutmuştu? Bu işgüzar kadın onları nereden bulmuştu? Sinirlenmesi mi yoksa etkilenmesi mi gerektiğinden emin değildi.

Garip bir şekilde, sapkın bir yanı ikincisine meylediyordu ve bu onu şok etti. İstenmeyen hizmetçisinden *hoşlanmaya* başlıyordu - bir şekilde ve daha iyi yargısına rağmen. Kütüphaneye ve kargaşanın kaynağına yaklaşırken neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşecekti.

Eşiğe ulaştığında onu karşılayan manzara Quint'i kısa sürede durdurdu.

Daha çok Noel ağacı.

Daha fazla

çobanpüskülü.

Ve kurdeleler, portakallar, güller ve elmalar ve yukarıda tatlı İsa, tavandan sarkan bir öpücük dalı mıydı?

Gözleri, sırtı kendisine dönük olan yalnız kadın figürüne takılmadan önce, sahneye baktı ve süslemelerin çokluğuna dikkat etti. Saçları kadar siyah bir elbise giymiş, beline beyaz bir önlük dolamış ve eteklerinin önünü örtmüştü. Kuzguni saçları ensesinde düzenli bir şekilde toplanmıştı. Ve birdenbire saç tokalarını çıkarıp parmaklarını o mürekkep gibi saçların arasında gezdirmek, göründükleri kadar ipeksi ve pürüzsüz olup olmadıklarını görmek istedi.

Onun nesi vardı? Fermanına karşı bu bariz saygısızlığa öfkelenmesi gerekirdi. Ama yine de burada durmuş, hizmetçisinin saçlarına bakıyordu.

"Majesteleri!" Peter - neyse ki iş başında olan uşak ve hizmetçiler denizinde tanıdık bir yüzdü - telaşın arasında Quint'i görerek bağırdı.

Bayan Yorke dönüp baktı, bakışları onunkilerle çarpışırken gür dudaklarında her zamanki güneşli gülümsemesi vardı. "Günaydın, Majesteleri."

Reveransı kusursuzdu. Hizmetçi olamayacak kadar genç ve güzeldi. Annesi onu nereden bulmuştu?

Oda onun etrafında durmuştu, arı kovanı gibi bir anda durmuş, yeni uşaklar ve hizmetçiler donmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İzleyicilerinin her zaman farkındaydı. Ve kadının bir kez daha ona meydan okuduğu gerçeğinin de.

"Sizinle yalnız konuşacağım Bayan Yorke," dedi aldatıcı bir sakinlikle.

Çünkü içinde, hepsi de tehlikeli olan zıt duygulardan oluşan bir girdap vardı.

"Elbette, Majesteleri." Hâlâ gülümseyerek topluluğuna döndü. "Lütfen görev yerlerinize dönün. Ek yardıma hazır olduğumda sizi getireceğim."

Quint'in dilinin ucunda ona daha fazla yardıma ihtiyaç duymayacağını söylemek vardı; tabii bu, kütüphanesini darmadağın eden çobanpüskülü, ağaçlar ve diğer bayram saçmalıklarını sökmek anlamına gelmiyorsa. Ama bunun yerine sessiz kalarak odanın derinliklerine doğru ilerledi, böylece hizmetkârlar onun önünden geçerek odadan çıkabileceklerdi.

Son hizmetkârlar da geri çekilirken zümrüt bakışlarını dikkatle kaçırdı. Quint bunu biliyordu çünkü kendi bakışlarını ondan alamıyordu. Belindeki çuha önlüğün üzerine örtülmüştü; mesleğinin ziynetleri açıkça sergileniyordu. Ve yine de, onun bir kadın olduğunu hatırlatan

Çalıştırdığı ve ona yasak olan yerli, içinden akan ani, çıldırtıcı tutkuyu bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

Ondan çılgınca etkilenmişti, vücudu sanki iki yıllık uykusundan uyanmış gibi hissediyordu. Ama yine de ona sahip olamazdı. Ne de olsa o bir Bayan Yorke'tu ve pek çok hizmetçinin kolaylık olsun diye bayan unvanını almasına rağmen, başka bir yerde onun peşinden koşan bir kocası olup olmadığını sormamıştı.

Bu düşünce yumruklarını iki yanında kenetlemesine ve çenesini sıkmasına neden oldu. Kapı gizlice tıklayarak kapandı ve sonunda onunla yalnız kaldı. Onun küstahlığının kanıtlarıyla dolu bir odada yalnızdı. Hangisini daha çok istediğini bilmiyordu, onu azarlamayı mı yoksa kollarına almayı mı?

Ama gerçekten istediği şeyi yapamazdı. Onunla yapamazdı.

Bu yüzden derin bir nefes aldı ve ihtiyaçlardan ziyade zorunluluklara karar verdi. "Bayan.

Yorke, kütüphaneme neden saygısızlık ettiğini açıklamak ister misin?" Elleri belinde kenetlenmişti. Bir hizmetçiye göre zarif eller, Çalışmaktan çatlamış ve kızarmış olsa da. Kendini bu ellerden tuhaf bir şekilde büyülenmiş buldu, harap olmuş teninde nasıl bir his uyandıracaklarını merak ediyordu. Bir kadın ona dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Anısı uzak ve belirsizdi, neredeyse bir zamanlar gördüğü ama artık hatırlayamadığı bir rüya gibiydi.

"Çobanpüskülü, köknar ve birkaç kurdeleye saygısızlık demeye dilim varmıyor majesteleri," diyordu her zamanki neşesiyle.

Kadın muhtemelen bir tufanın ortasında durabilir, gök gürültüsü ve şimşek etrafını çınlatabilir ve yine de sanki yağmur yağmıyormuş ve yakın bir tehlikeyle karşı karşıya değilmiş gibi gülümseyebilirdi.

Ona dokunmak için can atıyordu, bu yüzden dikilmiş olan ikiz Noel ağaçlarından birine doğru yürüdü ve onun yerine dallarından bir mum kopardı. "Ve senin kasıtlı isyankârlığını görmenin başka bir yolu olmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum. Sana bir mühlet verdikten ve kalmana izin verdikten sonra, evimin bir odasını daha Noel çöpleriyle doldurmaya karar verdin. İnsan sadece mevcut durumunuzu korumak istemediğinizi düşünebilir."

Eldivenli elinde mum küçük bir ağırlıktı ve nedenini söyleyemiyordu ama deri engeli olmadan ona dokunmayı arzuluyordu. Ağaçtaki çam iğnelerini, parmak uçlarını kaplayan yapışkan özsuğu hissetmeyi. *Hissetmeyi*, tam anlamıyla.

"Ya da belki de fikrinizi değiştirmeyi umuyorum, Majesteleri," dedi, sessiz ama gırtlaktan gelen sesi adamın içinde bir özlem dalgası daha yarattı.

Asi bedenine lanet olsun. Ne zamandan beri temel dürtülerini kontrol etmekten bu kadar aciz olmuştu?

Ona tehdit dolu, gergin bir gülümseme verdi. "İmkânsız bir başarı, madam. Noel'i kutlamak gibi bir niyetim yok. Hiçbir ağaç ve ıvır zıvır bunu değiştiremez."

"İnsan süslenebilir ama yine de kutlamayı reddedebilir," diye önerdi. "Süslemeler annen için. Beni hizmetçiniz olarak işe aldığında benden istediği gibi odaları düzenliyordum."

"Size bir kahya istemediğimi, buna ihtiyacım olmadığını ve her şeyden önce Blackwell Manastırı'nın Michaelmas kazı gibi süslenmesini istemediğimi söyledim. Haddinizi aştınız."

"Dekorasyonu nahoş mu buluyorsunuz?" diye sordu.

"Önemli değil."

"Belki de öyledir. Noel'e neden bu kadar şiddetle karşısınız? Eldiven giymenizle aynı sebepten mi?"

Quint sanki bütün kanı çekilmiş gibi hissetti. Bunlar tartışmak istediği konular değildi. Ne onunla ne de başkasıyla. Olduğu gibiydi ve bu kadar basitti. Tanrı biliyordu ki, bulunduğu yere gelmek ona nelere mal olmuştu. Noel'den üç hafta önceki o uğursuz sabahtan beri Amelia'yı yüzüstü bırakmış ve sonsuza dek onun için kaybolmuşken hayatta olmak. Noel onsuz nefret dolu geçmişti, geçen her gün ona asla sahip olamayacağı bir şeyi hatırlatıyordu.

"Sorma hakkınız olmayan sorular soruyorsunuz Bayan Yorke," dedi ona soğukkanlılıkla. "Cömertliğimi zayıflıkla karıştırmayın."

"Bağışlayın beni, Majesteleri. Ben sadece sizi anlamaya çalışıyorum." "Beni anlamak görevlerinizin bir parçası değil."

Bir şekilde bir araya gelmişlerdi. Hangisinin önce hareket ettiğinden emin değildi. Belki de ikisi birden hareket etmişti. Ama şimdi tehlikeli bir şekilde yakın duruyorlardı; çobanpüskülü, köknar ve ona özgü başka bir şeyin kokusu etraflarını sarmıştı. Çiçeksi ve hafifti, tatlı kokulu çiçeklerle dolu bir bahar bahçesi gibiydi.

"Ancak sizi memnun etmek," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle. "Ve sizi memnun etmek için, Majesteleri, sizi anlamam da gerekir. Bu ikisi ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiş durumda."

Onu memnun etmekten söz ettiğinde, Tanrı yardımcısı olsun, yerlerin temizliğini, ev işlerinin düzenini ya da mutfaklarında fare olmamasını düşünmüyordu. Başka bir şey düşünüyordu.

tamamen. Günahkâr, utanç verici ve yanlış bir şey. Bu, onu en yakın masanın üzerine kaldırmayı, eteklerini beline kadar çekmeyi ve içine girmeyi içeriyordu.

"Beni memnun etmenin tek bir yolu var," diye ısırđ kendini durduramadan, hüsrana uğramış, öfkeli ve delirme noktasına gelmiş bir halde.

Koyu renk kaşları yukarı doğru kanatlanıyor, dolgun dudakları aralanıyordu. Ve sonsuz utancına rağmen, o dudakların üzerinde olduğunu, yaralı derisinin üzerinde süzıldüğünü, aniden canlanan ve pantolonunun yırtmacını zorlayan sikiinin etrafını sardığını hayal ediyordu.

"Nasıl, Majesteleri?" diye sordu, yumuşak sesi başlı başına bir Siren'in cazibesiydi.

Tıpkı geri kalanı gibi, o boğuk kontralto da baştan çıkarıcı olamayacak kadar güzeldi.

Sertçe yutkundu, ereksiyonunun azalmasını diledi. "Senden istediğim şeyi yaparak. Evimin her yerine kasıtlı olarak astığın süslemeleri kaldır."

"Dekorasyonumda bir kusur mu buluyorsunuz?" diye sorma cüretini gösterdi.

"Fareler, madam," diye hatırlattı ona. "Kalmanıza izin verdim çünkü fare istilasıyla ilgileneceğinize söz vermiştiniz. Dün uşakların tuzak kurmakla ve alt kata zehirli yem atmakla meşgul olduğunu iddia ettiniz. Bugün ise salondaki süsleri kaldırmak yerine kütüphaneme yeni yeşillikler ve ağaçlar eklediniz. Bu bana senin bir yalancı olduğunu söylüyor. Beni kandırdığın halde seni nasıl yanımda tutabilirim? Sırada ne var acaba? Ailenin gümüşlerini mi çalacaksın?"

Adamın sorusu karşısında sapsarı kesildi. "Ben hırsız değilim majesteleri. Ben sadece evinizde bir hizmetkârım ve Düşes Hazretleri'nin benden beklediği görevleri yerine getirmeye çalışıyorum."

Bayan Yorke söz konusu olduğunda gösterdiği zayıflık yüzünden kendinden nefret ediyordu. Bırakın bir hizmetçiyi, bir kadını arzuladığı için bile kendinden nefret ediyordu. Bu yanlıştı. Yine de o bir iksir kadar sarhoş ediciydi. Onu istiyordu.

Umutsuzca.

Ona sahip olamazdı.

Quint mumu demir bir yumrukla öyle sıkı kavradı ki balmumunun ikiye ayrılmaması bir mucizeydi. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Majesteleri Blackwell Manastırı'nın efendisi değil. Benim ve siz burada bulunduğunuz birkaç gün boyunca bana defalarca yalan söylediniz. Evimi ve isteklerimi hoyratça çiğnedin. Tanımadığım hizmetçiler tuttunuz.

ve odalarımı Noel eşyalarıyla doldurdum. Sizi hemen karaktersiz bir şekilde kapı dışarı etmeli ve tren istasyonuna yürüyerek gitmenizi sağlamalıyım."

Evet, bunu yapmalıydı. Ama içinde yoktu. Ve onu burada istiyordu. Çatısının altında. Bu daha fazla çobanpüskülü dalına ve köknar ağacına katlanmak anlamına gelse bile. Bunun farkına varınca boştaki eliyle ensesini ovuşturdu. Yangından önce bir adamdı, yangından sonra ise yeni bir adam. Ama şimdi, muhteşem hizmetçisine tehlikeli bir yakınlıkta duran Quint, üçüncü bir adamdı.

Tanımadığı biri.

"Lütfen beni gönderme," diye yalvardı ona, o canlı yeşil gözleri adamın ruhunu yakıyordu.

O, aynada gördüğü canavardı.

"O zaman bana itaat et," diye hırladı, kütüphaneden çıkmadan önce.

Quint, yemek odasına ulaşır kahvaltısını soğutana kadar Noel ağacındaki kanlı mumu hâlâ elinde tuttuğunu fark etmedi.

JOCELINE o öğleden sonra Aşçı ile son hazırlıkları yaptıktan sonra mutfaktan çıkarken içten içe kendini kınadı. Evin hanımının yokluğunda, menü kararlarına ve diğer konulara başkanlık etmeye başlamıştı. Ancak kendi kendini cezalandırmasının nedeni Noel erikli pudingi için eriklerin taşlanması değildi. Daha ziyade, Sedgewick Dükü'ne verdiği utanç verici tepkiydi. Dükün ona hissettirdikleri sadece çıldırtıcı değil, aynı zamanda şaşırtıcıydı.

Kırıllandı, soğuktu ve pek çok durumda da kabaydı. Yakışıklılığı soğuk kişiliğini dengeleyemiyordu. Katı ve duygusuzdu. Ona yalancı demiş ve onu evinden uzaklaştırmakla tehdit etmişti. Onu bir sonraki gümüşünü çalmak istemekle suçlamıştı. Her fırsatta, onun neşelenme çabalarını acımasız bir onaylamama ile karşıladı. Hırladı, homurdandı ve öfkелendi. Yanında çalışan tüm hizmetçiler onun gazabına uğramaktan korkuyordu.

Dahası, o sadece onun patronu değil, bir düktü. Ulaşamayacağı bir şeyi arzulamaktan daha iyisini bilmeliydi. Ne?

Kütüphanede Sedgewick'e bu kadar yakın dururken, ağzının kendi ağzında nasıl bir his uyandıracağını merak ederken, ona sormaya hakkı olmadığını bildiği soruları sormaya cüret ederken ne düşünüyordu?

Ocakta yanan bolca ateşe rağmen rutubetli ve soğuk olan, neşesiz, kasvetli bir oda olan kahya odasına yaklaşırken derin bir iç çekti. Joceline artık hizmet hayatına alışmıştı. Bir zamanlar geleceğine dair beslediği hayaller, babasıyla birlikte bir süre önce ölmüştü.

Annesine ve kardeşlerine yardım etmek için onları bir kenara bırakmıştı. Elbette her zaman böyle olmamıştı. Daha çok küçükken, bir gün annesinin kız kardeşi olan teyzesiyle birlikte Londra'da bir sezon geçirebileceği umudu hep vardı. Annesinin söylediğine göre, güzel görünüşlü en büyük çocuk olan Joceline, kızlığının büyük bir bölümünde teyzesinin yanında kalmak üzere uzaklara gönderilmişti. Annesi Joceline'i Londra'ya uğurladığı gün büyük bir sevinçle dolmuştu.

Bu umut zamanla kasvetli bir kabullenişe dönüşmüştü. Çünkü birkaç yıl boyunca kuzenlerinin mürebbiyesini paylaşmasına izin verilmiş olmasına rağmen, Joceline ile kuzenleri arasında belirgin bir çizgi vardı. O, barones teyzesinin lütfuyla kendisine sadaka verilen fakir bir akrabaydı. Emily ve Catherine ise bir baronun kızlarıydı. Joceline ilk sahneye çıkma yaşına geldiğinde ailesinin yanına geri gönderilmişti; babası yatalaktı ve büyüyen çocukları ailesini oldukça yoksullaştırmıştı. Kısa bir süre sonra, çalışmaktan ve biriktirebildiği az miktardaki parayı eve göndermekten başka seçeneği kalmadığı için askere gitmişti.

İşe yerleştirilirken şanslıydı; eğitimi, kibar konuşması ve kendini işine adanması sayesinde birkaç yıl içinde oda hizmetçiliğinden kâhyalığa kadar yükselmişti. Yirmi beş yaşındayken, hizmetçilik yapan birinin yapabileceği en büyük hatanın bir işverene fazla düşkün olmak ya da sınırlarını aşmak olduğunu biliyordu. Aralarındaki çizgiler görünmezdi ve yine de bir kale duvarı kadar değişmezdi.

Blackwell Manastırı'na geldiğinden beri onu etkileyen bu korkunç halsizlik ya da her neyse, korkunç bir sapmaydı. Joceline daha önce patronundan hiç etkilenmemişti. Onun kendisini öpmesini hiç arzulamamıştı. Hiçbir zaman maaşından, pozisyonundan ve başka bir eve geçerse bir karakter mektubundan daha fazlasını istememişti.

Yine de o sabah, açıklanamaz bir şekilde kendini Sedgewick Dükü'nü arzularken bulmuştu. Onun sırlarını bilmek istiyordu. Kollarını ona dolamasını, dudaklarını onunkilere değdirmesini istiyordu. Daha da fazlasını istiyordu.

"Aptal, aptal kadın," diye kendi kendini azarladı nefesinin altında, özel odasının eşiğinden geçip kapıyı arkasından kapatırken. "Aklından ne geçiyordu?"

Bir iç çekişle daha önlüğünü çözmeye başladı.

Ve işte o zaman onu gördü. Uzun boylu, çökmekte olan yakışıklı ve yasaklayıcı derecede sade.

Sanki dinlenmesi için dünyadaki en doğal yermiş gibi onun sandalyesinde oturuyordu. Sanki oraya aitmiş gibi.

İçgüdüsel olarak irkildi ve bir elini delicesine atan kalbine bastırdı. "Majesteleri."

Kendini hatırlayarak reverans yaptı. "Oturun, Bayan Yorke."

Yüz ifadesi okunamazdı, sesi ise kadının omurgasında tehlikeli bir şeylerin titreşimine neden olan alçak bir gürültüydü. Kendi sandalyesinden çok uzakta olmayan başka bir sandalyeyi işaret etti, Bay Dunreave'in evle ilgili konuları gözden geçirirken oturduğu sandalyeyi.

Temkinli bir şekilde Dük'ün dediğini yaptı ve sanki uçmaya hazırmış gibi kenara oturdu. İnsan Sedgewick Dükünden ne bekleyeceğini asla bilemezdi.

Ellerini kucağında kavuşturdu. "Benimle konuşmak istediğiniz bir şey mi var, Majesteleri?"

Ve eğer öyleyse, zili çalmak yerine alt kata, özel odasına gelmesi çok tuhaftı. Ama bunu akıllıca kendine sakladı. Adam başını salladı, bakışları soğuk ve değerlendirciydi. "Dunreave bana Cook'la menü hakkında görüşeceğinizi söyledi. Seni burada beklemeye karar verdim. Umarım sakıncası yoktur."

Kütüphanesindeki çelenkler ve ağaçlar yüzünden o kadar öfkelenen, hırçın ve asık suratlı adam neredeydi? Son derece sakindi. Hatta neredeyse kibardı.

Gözlerini kırıştırdı. "Elbette hayır, Majesteleri. Ne zaman isterseniz beni burada beklemekten memnuniyet duyarsınız."

Drat. İşte yine o kelime. *Lütfen*. Ne zaman onun yanında söylese bir şekilde şehvetli bir anlam kazanıyordu. Yanaklarına bir sıcaklık yayıldı ve adamın bu utanç verici tepkisini dikkate almayacağını umdu.

"Hiç sanmıyorum," dedi, yakışıklı yüzünde bir an için tuhaf bir ifade belirdi ve sonra kayboldu.

Ne söylüyordu? Elbette aptal aklının çıkardığı sonuç bu değildi. "İçeri girdiğinde kiminle konuşuyordun?" diye sordu. zihninde dönüp duran soruları daha fazla düşünebilirdi.

"Korkarım kendim," diye itiraf etti, artık pancar gibi kızardığından emindi.

Söylediklerinde en ufak bir cinsel ima olduğunu düşünmekle hata etmiş olmalıydı. Sedgewick Dükü ondan hoşlanmadığını ve varlığına sadece kendi huzuru için ve tamamen geçici olarak tahammül ettiğini açıkça belirtmişti.

Kadını şaşırtan bir şekilde, adamın dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Peki siz iyi bir sohbet arkadaşı mısınız, Bayan Yorke?"

Bu küçük gülümsemenin etkisiyle nefesi kesildi. Dükü daha önce yakışıklı bulmuş olsa bile, hiçbir şey onu Sedgewick Dükü'nün gülümsemesine hazırlayamazdı. Her iki yanağında da gamzeleri vardı, küçük bir oluk en ufak bir ipucuyla derinleşiyordu.

Geç de olsa, adamın kendisine baktığını ve yanıtını beklediğini fark etti.

"Çoğu zaman tek sohbet partnerim ben oldum, Majesteleri. Bu nedenle, tarafgirliğimi kabul etmeliyim."

"Yalnız bir hayat mı o zaman, hizmetçilik?"

Belirgin ilgisi çok rahatsız ediciydi. Sadece bakışlarına değil, tüm dikkatine de maruz kalmak ne kadar şaşırtıcıydı. Üstelik öfkeyle de değil.

"Sanırım zaman zaman öyle olmalı," diye yanıtladı ciddiyetle. "Diğer hizmetkârlardan farklı olarak, kendimizi diğerlerinden dikkatle ayırmalıyız ki fazla yakınlaşmasınlar. Kendini hizmetçiyle arkadaş sanan bir hizmetçi ona kulak asmaz. Çoğu zaman biriyle sohbet ettiğimde, bu ona bir sonraki görevinin ne olduğunu söylemek içindir."

"Ne zamandır hizmetçilik yapıyorsunuz Bayan Yorke? Böyle ağır bir görev için oldukça genç görünüyorsunuz."

"Son dört yıldır temizlikçi olarak çalışıyorum ve yirmi beş yaşımdayım," diye kolayca cevap verdi, onun kaç yaşında olduğunu merak ediyordu.

On yıldan fazla kıdemli olmadığına bahse girerdi.

"Hep hizmette miydin?" diye sordu sonra. "Bir hizmetkâra göre oldukça iyi konuşuyorsun. Açık sözlülüğümü bağışlayın ama dikkatimi çekmeden edemedim."

"On altı yaşımdan beri hizmet veriyorum ve iltifatınız için teşekkür ederim. Eğitimimi teyzem Barones Rothermel'e borçluyum. Gençlik yıllarımda çoğunda onunla yaşamama izin verildi ve kuzenlerimin mürebbiyesi de beni eğitti."

"Peki bu kuzenlerin ve teyzenin, şimdi neredeler? Seni hizmet hayatına terk ettiklerini asla söyleme." Kaşlarını çatı, sanki bu düşünce onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

Ama bu kesinlikle imkânsızdı. O Sedgewick Dükü'ydü ve kadın da onun hizmetçisinden başka bir şey değildi. Neden onun geçmişiyle ilgilensin ki? Kadının uzun zamandır kalbinin derinliklerine kilitlediği eski acılarını, ihanetlerini ve hayal kırıklıklarını neden bilmek istesin ki?

"İlk çıkışımı yapabilecek yaşa geldiğimde beni aileme geri verdiler," diye açıklıyordu ve eski acısının bir kısmı geri gelmeden. "Babam sakattı ve annemle kardeşlerimi geçindiremiyordu. Açlıktan ölmemeleri için birinin işe gitmesi gerekiyordu. Öldüğünde bu daha da belirgin hale geldi."

"Ve böylece reverans yapmak yerine hizmetçi oldun," diye tahmin etti, ifadesi kararmıştı.

Hissetmediği bir gülümsemeyi zorladı - geçmişe takılıp kalmanın ona hiçbir faydası olmamıştı ve bunların hiçbiri değiştirilemezdi. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Hizmete nasıl başladınız?" Sedgewick daha sonra sordu.

Onun yoğun ilgisi ve yakınlığı burada, sadece ona ait olan kapalı alanda, onun hakkındaki farkındalığını artırdı. On altı yaşında toy bir kız olduğu zamanki ilk durumunu düşündü. Kardeşlerini ve annesini geride bırakmasının üzerinden neredeyse on yıl geçtiğine inanmak zordu. Sık sık ziyaret edememiş, seyahat masrafları için harcamaktansa eve gönderebildiği her şeyi onlara göndermeyi tercih etmişti. "Varlıklı bir dul kadının yanında hizmetçi olarak işe başladım," dedi. "Ben

mükemmel bir durum bulduğum için şanslıydım. Bana kazandırdığı karakter bir sonraki aşamada oda hizmetçisi olmamı sağladı ve daha sonra başka bir durumda bir hizmetçinin ani hastalığı bu rolü benim doldurmamı sağladı. Sanırım bu göreve uygun olduğumu kanıtladım."

"Ve bu karakter mektupları da sanırım Majesteleri'ne verildi." "Kâhya pozisyonu için benimle mülakat mı yapıyorsunuz? Grace?" diye sordu, bu fikir geç de olsa aklına gelmişti.

Hissetmeye hakkı olmayan keskin bir hayal kırıklığı acısı.

Onunla ilgilenmiyordu. Daha ziyade, onun nitelikleriyle ilgileniyordu. Geçmişle.

Başını eğdi. "Sanırım öyleyim, Bayan Yorke. Her fırsatta otoritemi hiçe sayma eğiliminizle beni çok kızdırdığınızı kabul ediyorum. Ancak Blackwell Manastırı gördüğümde çok daha temiz, ev işleri mümkün olduğunu düşünemeyeceğim bir verimlilikle yürüyor ve daha bu sabah yıllardır yediğim en güzel kahvaltının ardından mükemmel bir öğle yemeği yedim. İtiraf etmek beni üzse de, evimi ve ev işlerini yönetme konusundaki eşsiz beceriniz beni biraz hayretler içinde bırakıyor."

Ona hayranlık duyuyordu. Elbette ev idaresi becerileri için. Aptal kalbi yine de kendi kendine çelme takıyordu.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," diye başardı, onun ani deniz değişimi karşısında hayrete düşmüştü.

Doğal olarak, kendi rahatı içindi. Onu hizmetinde tutmak ona yakışırdı. Joceline iyi bir kahya olduğunu biliyordu. Ancak kibirli Sedgewick Dükü'nün onun bu yeteneğini kabul etmesini ya da bundan etkilenmesini beklemiyordu.

"O halde Blackwell Manastırı'nda mı kalacaksınız Bayan Yorke?" diye sordu, ses tonundaki ciddiyet kadının bir parçasına çarpmıştı.

Gitmeye hiç niyeti yoktu ama Joceline bunu ona söylememesi gerektiğini biliyordu. Bunun yerine annesine ve çocuklara gönderebileceği elli poundu düşündü. Düşes, bu paranın sadece Noel süsleri yerinde kalırsa kendisine ait olacağı konusunda kararlıydı.

"Çobanpüskülü çelenkler ve Noel ağaçları ne olacak?" diye sordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Salonumun ve kütüphanemin yeşillikler içinde olması ve ağaçlarla dolu olması sizi burada tutacaksa, sanırım kalmalı."

Joceline gülümsemesini engelleyemedi. "Bu harika bir haber, Majesteleri. Burada, Blackwell Manastırı'nda kalmaktan memnuniyet duyarım."

Dük başını salladı ve etkileyici boyuyla ayağa kalktı. O da ayağa kalktı, Dük'ün ne kadar gösterişli bir figür çizdiğine dikkat etmemeye çalışıyor ama bunu başaramıyordu. Koyu altın rengi saçları geniş omuzlarına dökülüyor, bıyıklarının bir kısmı çenesinin kalın çizgisini gölgeliyordu.

"Bay Yorke diye biri var mı, madam?" diye sordu aniden, hem sorusu hem de beklenmedik doğasıyla onu şaşırtarak.

"Hayır, Majesteleri," diye cevap verdi hızla. "Öyle bir şey yok." "O zaman dul musunuz?"

"Ben hiç evlenmedim, Majesteleri."

Bir süre daha ona baktı ve nefesini tuttu, ağzına bakmamak ya da aralarındaki mesafeyi kapatıp kollarını onun boynuna dolamanın nasıl bir şey olacağını düşünmemek için elinden geleni yaptı. Parmak uçlarında yükselmek ve dudaklarını onunkilere bastırmak. Kravatını çekiştirmek, gömleğinin düğmelerini açmak ve taşralı tüvitinin altındaki kasları ve erkeği ortaya çıkarmak. Eldivenlerini çıkarıp dünyadan ne sakladığını keşfetmek için.

Ama o bunların hiçbirini yapamadı.

Sedgewick Dükü sadece başını salladı, kayıtsız görünüyordu, oysa o içten içe destansı boyutlarda bir savaş veriyordu.

"İyi günler, Bayan Yorke," dedi ona kibarca.

Ve sonra, odasını işgal ettiği gibi gizlice terk etti, onu hızla çarpan bir kalp ve körüklemeyi göze alamayacağı özlem alevleriyle geride bıraktı.

BÖLÜM 5

"F alçalır."

Quint büyük salonda, daha önce hiç görmediği bir masanın üzerinde duran vazoya şaşkınlıkla baktı. Kim olduğunu biliyordu. sormaya gerek kalmadan canlı çiçeklerden sorumludur. Masa için de öyle. Bilmediği tek şey, kışın ortasında çiçekleri bulmayı nasıl başardığı ya da lanet olası masayı nerede keşfettiği idi.

Dunreave aceleyle, "Evet, Majesteleri," dedi. "Bayan Yorke'un işi. Joseph Poole portakal bahçesindeki fırını tamir etti ve içerideki yaşlı çiçeklerden bazılarını açmaya ikna etmeyi başardı."

Elbette vardı. Bayan Yorke'un bir çeşit büyüye sahip olduğunu ve tüm Blackwell Manastırı'na büyü yaptığını düşünmeye başlamıştı. Hizmetçileri neşe doluydu. Verimli, hızlı ve mutluydular. Hiçbir yerde ne bir toz zerresi ne de bir fare vardı. Yerler temizlenmiş ve pırıl pırıldı. Bozuk olan her şey tamir ediliyordu. Yemekleri şimdiye kadarkilerin en iyisiydi. Ve ne zaman evindeki son gelişmeyi görse, bir hizmetçi neşeyle bunun Bayan Yorke'un sorumluluğunda olduğunu bildiriyordu.

Blackwell Manastırı'nda geçirdiği süre boyunca Quint bile değişmişti. Ruh hali artık o kadar karanlık değildi. Kendisini merakla annesinin dekore ettiğini gördüğü odalarda dolaşırken buldu ve annesinin estetik anlayışına hayran kaldı. Annesinin yaklaşan gelişi için üzülüyordu bile.

yakında Noel sezonu şerefine ev olarak seçtiği kuzeydeki vahşi doğaya gideceğini bildiren telgraf.

Dunreave'e, "Lütfen Bayan Yorke'a onları seçmekle iyi yaptığını söyleyin," dedi ve daha iyi düşünmeden kendini düşüncelerinden sıyırdı. "Boş ver Dunreave. Ona kendim söyleyeceğim. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım bahçede, majesteleri, çelenklerle uğraşüyor." "Bahçelerde mi? Havada böyle bir serinlik varken mi?" Kaşlarını çatı, bu durumdan hoşlanmamıştı.

Onun kış günü dışarıda çalışıp didinmesi fikri. "Ne düşünüyor olabilir?"

"Sanırım majesteleri gelmeden önce onları bitirmek istiyor."

Dunreave teklif etti.

Quint çoktan, üzücü bir şekilde büyümüş Blackwell Manastırı bahçelerine açılan kapıya doğru adım atmaya başlamıştı. Bayan Yorke gelene kadar bahçelerin ne kadar bakımsız olduğunu fark etmemiş olması garipti. Ama o gelene kadar dikkat etmediği pek çok şey olduğunu da kabul etmek zorundaydı.

Onu, muhtemelen kendisinden daha eski olan ferforje masalardan birinde işine eğilmiş, köknar dallarından oluşan dairesel bir ürün yelpazesine kurdele eklerken buldu. Gökyüzünden küçük kar parçaları düşüyordu ve yer o kadar soğuktu ki çakılların üzerine gümüşü bir kabuk halinde iniyorlardı. Manzaraya çok iyi uyum sağlamıştı, siyah hizmetçi otları karın beyazlığıyla tezat oluşturuyordu, ötesindeki gri gökyüzü yalvarırcasına yukarı doğru tırmanan çorak ağaç dallarıyla süslenmişti, arada sırada büyümüş gül çalılarının hırıltısıyla noktalanıyordu. Kadın kendi kendine konuşuyordu, adamın istemeden keşfettiği büyüleyici bir alışkanlıktı bu.

Geçen hafta boyunca Quint kendini koridorlarda oyalanırken, Bayan Yorke'un kendi kendine yaptığı hararetli bir sohbeta kulak misafiri olma umuduyla sessizce odalara girerken ve köşelerde dolaşırken bulmuştu. Nedenini söyleyemiyordu.

Belki de tüm ev halkına yaptığı büyü bugünlerde onu da kapsıyordu.

"Hayır, hayır," diye mırıldanıyordu şimdi kendi kendine. "Bu asla olmaz. Yay korkunç derecede eğri."

Yay ona yeterince iyi görünüyordu ya da en azından kızın omzunun üstündeki görüş noktasından görebildiği kadarıyla. Ondan bir metre uzakta durmuş, birkaç dakika boyunca izlemekle yetinmişti. Hizmetçisinin sahip olduğunu fark ettiği bir başka özellik daha vardı. Bir şiirin doğal zarafetiyle hareket ediyordu. Düzeltme şekli kadar basit bir şey

Yalnız bir eliyle önlüğünü tutması ya da bir şey planlandığı gibi gittiğinde yüzünde beliren saf mutluluk ifadesi -küçük anlar, günlük uğraşlarının küçük parçaları- ama yine de her biri öylesine içsel bir güzellik ve anlamla doluydu ki adamın nefesini kesiyordu.

Bayan Yorke'a bakmak, insanın kendini büyük bir sırta vakıfmış gibi hissetmesi demekti. Quint, ev halkının tamamının şu ya da bu şekilde ona aşık olduğundan oldukça emindi. Onu iş başında izlerken, beş yirmi yaşlarındaki genç bir güzelin nasıl olup da bu kadar hızlı bir şekilde ev kadınları arasına yükseldiğini çok iyi anlıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı kendi kendine, az önce çözdüğü kurdele elinden kayıp ayaklarının dibindeki ince, tozlu tabakanın üzerine düşerken.

Kurdeleyi almak için dizlerinin üzerine çöktü, kullanışlı etekleri fildişi üzerindeki mürekkep gibi etrafında birikti ve bu görüntü sonunda Quint'i harekete geçirdi. Üç kararlı adım daha attı ve ona ulaştı, düşen kurdeleyi almak için eğildi, parmakları birbirine sürtündü. Adamın deri kaplıydı, kadının ise kölelikte geçirdiği yılların izlerini taşıyordu. Kız bunu bilmesede, onunki kızınkinden çok daha fazla tahrip olmuştu.

Nefes nefese kaldı, gözleri büyüdü ve kibar maskesi yerine oturdu. "Majesteleri. Karda ne yapıyorsunuz? Şu halinize bakın, üzerinizde tüvit ceketinizden başka bir şey yok. Dikkat etmezseniz akciğer enfeksiyonu kaparsınız."

"Ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim, Bayan Yorke," dedi sertçe. "Burada kendinizi sıcak tutacak bir şalınız bile yok ve Londra'dan kuzey iklimimize yeni geldiniz."

Başını meraklı bir kuş edasıyla ona doğru eğdi. "Daha önce Cook'la birlikte mutfaktaydım ve aşırı sıcaktan bunalmıştım. Soğuğu neredeyse hiç hissetmiyorum."

Ama bu sözleri söylerken içinden bir ürperti geçti.

Kaşlarını çattı, onun rahatsızlığını görmekten hoşlanmıyordu ve hizmetçisinin durumunun onun için ne zaman bu kadar önemli hale geldiğini bilmiyordu. Sadece öyleydi.

"Üşümüştün," dedi.

Ve kendini, burnunun narin köprüsüne konan bir kar tanesiyle saçma bir şekilde büyülenmiş buldu. Tanrım, şapka bile takmamıştı. Onu görmeye o kadar aç kalmıştı ki dikkatini verememişti.

Bunun farkına varmak endişe verici olduğu kadar ayıltıcıydı da.

"Bu çelengi neredeyse bitirdim," dedi her gün dört gözle beklediği gülümsemesiyle, yeşil gözlerini ışılatan ve güzelliğini daha keskin ve keskin hale getiren, neredeyse canlanan bir tablo gibi.

Kurdeleyi adamın elinden çekip aldı ve ayağa kalktı, sanki adam orada değilmiş gibi eğilmiş dizlerinin üzerinde görevine devam etti, dizlerinden biri artık çakılların üzerindeki ince kar örtüsünden iyice ıslanmıştı. Kendini aptal ve beceriksiz hissederek ve bir şekilde bu büyü, karla kaplı dünyada rolleri tersine dönmüş gibi durdu.

Rahatsızlığını gizlemek için eldivenli eline hafifçe öksürdü. "Yine de üşüyeceksiniz hanımefendi. Isınmanız için paltomu almanızda ısrar ediyorum."

Kız itiraz edemeden kalın taşra tüvitini silkerek çıkardı.

Gözlerini kocaman açmış, koyu renkli, abartılı kirpiklerini yaldızlarla süslemişti. "Yapamadım, Majesteleri."

Aksini söylemesine rağmen giysiyi kızın küçük omuzlarına yerleştirdi. "Reddetmemelisin. Israr ediyorum."

Paltosu son derece büyüktü, kızın bedeni paltonun içinde adeta yüzüyor ve aralarındaki boyut farkının ne kadar muazzam olduğunu fark etmesini sağlıyordu. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Paltosuz üşüyordu, ama onun paltosunu giydiğini görmek onu kelimelerin ötesinde memnun etti. Giysisi onun üzerindeyken çok samimiydi. Şaşırtıcı derecede. Ve gömleğinden başka bir şey giymemiş, bacakları eteklerinin altında çıplak bir haldeyken nasıl görüneceğini merak ediyordu.

Bir tanrıça gibi, diye düşündü. Böyle görünebilirdi. Sonra da böyle günahkâr fanteziler kurduğu için anında kendini kınadı. Ne yapıyordu, hizmetçisini bir kez daha arzuluyor muydu?

Güneşli bir gülümsemeyle çelengine geri döndü, neyse ki onun kendisine karşı kontrol etmekten aciz olduğu tepkisinden habersizdi. Utançtan çenesini sıkarak, onun çevik parmaklarının kurdeleyi fiyonk şeklinde bağlayışını izledi. Bay Yorke diye birinin olup olmadığını sormak için onun odasına bu kadar yakın olmamalıydı. Kadının öyle biri olmadığını söylediği anda, hissetmeye hakkı olmayan yakıcı bir sahiplenme duygusu yaşamıştı.

Beyefendiler hizmetçilerle oyalanmazdı.

Dükler hizmetçilerine şehvet duymazdı.

Quint daha iyi biliyordu. Ve bilmesine bile, herhangi bir aşığı korkutup kaçıracağından şüphe duymadığı, korkunç derecede yaralı derisi meselesi vardı. Amelia'yı kaybettiğinde iki kez yas tutmuştu. Onun ve çocuklarının yıkıcı bir şekilde kısa kesilen hayatları için ve bir zamanlar olduğu adam için, alevin dokunmadığı teni, kaybın lekelemediği kalbi için.

İyileşirken yaralarının ne kadar büyük olduğunu anlayamamıştı. Ateşli bir ışın göğsüne düşmüş ve onu olduğu yerde sabitlemişti. Ellerini ve sahip olduğu tüm gücü kullanarak onu uzaklaştırmıştı ama olan olmuştu. Göğsü, karnı, kolları ve elleri mahvolmuştu.

Parkın üzerinde esen bir rüzgâr, etraflarında uçuşan çiçekleri dans ettiriyordu. Quint titredi, Bayan Yorke'a paltosunu verdiği için memnundu. Donmuş olmalıydı.

"İşte buradayız." Çelengi eline alan Bayan York ona doğru döndü, koyu renk etekleri ayak bileklerine dolanırken el emeğini onun incelemesi için havaya kaldırdı. "Bunun hakkında ne düşünüyorsunuz, Majesteleri?"

Çelenk için bir dakikasını ayırdı, köknar dallarını çobanpüskülü ve sarmaşık dallarıyla *zekice* karıştırışını, yemyeşil yeşilliklerin arasına sıkıştırılmış çam kozalaklarını, özenle bağlanmış kurdelesini inceledi. Ama sonra bakışları onun güzel yüzüne takıldı; gözlerinin çelengin üzerindeki yeşilliklerden bile daha canlı olduğunu ve siyah saçlarının ince dallarının saçlarından kayarak yanaklarına yapıştığını fark etti.

"Çok güzel," diye usulca övdü.

Ve çelenkten bahsetmiyordu. Onun hakkında konuşuyordu.

Dudakları aralandı ve az önce söylediklerindeki gizli anlamı anlamış olmasından korktu.

"O zaman uşaklardan birinin bunu ön kapıya asmasına itiraz etmezsiniz, değil mi?" diye sorarak bu fikri ortadan kaldırdı. "Majestelerinin gelişi için tabii ki."

Geç de olsa, çelengin ağır olması gerektiği aklına geldi ve serseri düşünceleri öyle olmadığını düşündürse bile centilmeni oynaması gerekiyordu. Bir adım öne çıktı.

"Sizin için taşımama izin verin, madam."

"O kadar da ağır değil," diye reddetti. "İdare edebilirim, yine de size teşekkür ederim, Majesteleri. Efendinin kendi çelengini taşımasını beklemek bana yakışmazdı, değil mi? Güzel giysilerinize ve eldivenlerinize çamur bulaşacak."

Yaşadıkları çatışmadan bu yana ilk kez eldivenlerine atıfta bulunuyordu. Adam hemen cevap vermeyince yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve ona bu konuşmayı da düşündüğünü söyledi.

O gün onu kollarına almaya, ağzının kendisinininkine tahmin ettiği kadar mükemmel uyup uymayacağını test etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. İkisi de nefessiz kalana ve ikisinden başka hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar onu öpmeye, ne geçmişin, ne şimdinin, ne de geleceğin.

"İdare edebilirim," diye kararlılıkla tekrarladı.

"Her zaman ev için her şeyi yapıyorsunuz Bayan Yorke," diye itiraz etti, kadının kararlılığı onu harekete geçirdi. "İzin verin sizin için bir şey yapayım."

İnce kemerli kaşları kalktı. "Majestelerinin beni beklemesine izin vermem yanlış olur. Eğer ısrar ediyorsanız Joseph'i getireyim, çelengi benim için büyük salona götürsün."

Quint, Joseph Poole'un Bayan Yorke'la geçirdiği zamana müdahale etmesini kesinlikle istemiyordu. "Saçmalık. Kendi çelengimi kendi kapımın önüne kadar taşıyabilecek durumdayım. Bir uşak getirmeye gerek yok."

Onunla baş başa kalmak nadir görülen bir şeydi. Her fırsatın tadını, bazı erkeklerin mükemmel bir şarabın tadını çıkardığı gibi çıkardı.

Onun cevabını bekleme zahmetine katlanmadan çelengi elinden aldı, çobanpüskülü çelengi deri eldivenlerinin bariyerinden bile onu dürttü ve dikenini özellikle hassas bir noktaya batırdı.

"Yow!"

Ünlem onu durduramadan kaçtı ve çelengi neredeyse kaybediyordu ama son anda kurtardı.

"Sorun nedir, Majesteleri?"

"Çobanpüskülü," diye pişmanlıkla itiraf etti. "Sanırım kapımı süslemek için kendini feda etmek zorunda kaldığı için benden öç alıyordu."

"Aldatıcı bir şekilde dikenli, değil mi? Onu senden alayım mı?"

Adam kadının ellerine baktı. "Çelengi tutuyordun. Çobanpüskülü seni bıçaklamadı mı?"

"Hayır, Majesteleri." Gülümseyerek ona benekli ve yaralı avuçlarını gösterdi. "Hizmette geçirdiğim yıllar ellerimi sertleştirdi. Hizmetçiyken bulaşıkçılık yapmak zorundaydım. Kaynar suyla yaşadığım birden fazla olay ellerimin çoğunu uyuşturdu. Bir parça çobanpüskülü benimle boy ölçüşemez."

Çelengi bırakıp kızın ellerini kendi ellerine almak için duyduğu ani, neredeyse şiddetli arzu onu ele geçirdi, o kadar güçlü ve şiddetliydi ki, özlemin hücumuna karşı sertçe yutkunmak zorunda kaldı. Onun böylesine kavurucu yanıkların acısına katlandığı düşüncesinden, bu kadar genç biri için zaten katlandığı zorlu hizmet hayatından nefret ediyordu. Ama aynı zamanda kararlı azmi için ona hayranlık duyuyordu.

O ham, yanık ellerle çalışmış olabileceğini sormadan biliyordu. Yapması gereken onca iş varken, ellerinin iltihaplanmamış olması bir mucizeydi.

Quint, içinde bulundukları koşulların farklı olmasını içtenlikle dileyerek, "Onu taşımakta ısrar ediyorum," demeyi başardı.

O bir dük değildi ve o da onun kahyası değildi. Adamın korkunç derecede yaralı ve küskün olmadığını, kadının hizmet için canını dişine takarak çalışmadığını. Kadın ve erkek olduklarını, özgür olduklarını ve onunla konuşmakta, ona kur yapmakta özgür olacağını.

Ama bu da aptalca bir düşünceydi ve daha iyi bilmesi gerekirdi.

Kadına sırtını dönerek malikâneye doğru yürüdü, ayak sesleri çakıl ve kar üzerinde çıtırdıyor, çelengi bir albatros gibi taşırken rüzgâr yanaklarına soğuk hava çarpıyordu. Bir uşak kapıyı açmak için bekliyordu. Quint geri çekilerek Bayan Yorke'un kendisinden önce gelmesine izin verdi. Bütün ev halkı onun peşinden bahçeye çıktığını görmüş müydü? Görünüşe bakılırsa daha dikkatli olması gerekiyordu, çünkü Bayan Yorke söz konusu olduğunda iltimas göstererek alt katta dedikoduya neden olmak isteyeceği son şeydi.

Onun peşinden labirent gibi koridorlardan geçerek büyük salona, oradan da ön kapıya çıktı ve çelengi tam da böyle bir amaç için panele monte edilmiş pirinç kancaya asarak üzerindeki yükü nihayet hafifletebildi. Rüzgâr tam Bayan Yorke onun yanından geçip yayı istediği gibi düzeltirken hızlandı. O kadar yakın durmuşlardı ki, saçının ipeksi bir teli adamın yanağına değdi.

Şaşırtıcı samimiyet, arzusun üzerine çökmesine neden oldu.

Ona parlak bir gülümseme attı. "İşte oldu. Mükemmel, değil mi?"

"Mükemmel," diye sıkıca onayladı.

Ama bir kez daha, bahsettiği şey o lanet çelenk değildi.

"BAYAN YORKE?"

Mary'nin sesiyle Joceline irkilerek yerinden sıçradı. Düşesin kullanacağı yatak odasının havalandırılmasına nezaret ediyordu; bu odanın uzunca bir süredir kapalı olduğu belliydi. Ancak onu duraklatan, zihnini dalgınlığa sevk eden şey bu görev değildi. Daha ziyade, odanın açıkça başka bir kadına ait olduğunun farkına varmasıydı. Eşyaları mühürlenmiş bir kadın, ama yine de suluboyaları, resimleri ve diğer eşyaları sanki asıl sahibi geri dönmek niyetiyle bir süreliğine odadan ayrılmış gibi bırakılmıştı.

"Evet, Mary?" Joceline kalbindeki ağırlığı bastıramayarak sordu. Bu oda dükün karısına aitti.

"Mücevher kutusunu ne yapacağım?" Etraflarında hizmetçiler mobilyaların örtülerini kaldırıp toz alıp paspaslarken Mary sordu.

"Ekselansları ile konuşmam gerekecek," dedi, böylesine hassas bir konuyu nasıl ele alacağını merak ediyordu.

Daha önce karşılaştığı hiçbir durumda ölmüş bir eşin eşyaları hakkında bilgi alması gerekmemişti. Böylesine tehlikeli bir konuda, bırakın Sedgewick Dükü'nü, herhangi biriyle bile konuşmak yeterince zor olurdu.

"Şimdilik olduğu yerde kalsın," diye ekledi. "Düşesin eşyaları ben aksini söyleyene kadar oldukları yerde kalacaklar."

"Elbette, Bayan Yorke," dedi Mary memnuniyetle.

Joceline iç çekti. Dowager yakında gelecekti ve hazırlıklarında zaman kaybetmeyi göze alamazlardı. Odanın açılması için görevlendirdiği hizmetkârların görevlerini tamamlayabilmeleri için şimdi dükü araması gerekecekti.

"Ben yokken hizmetçiler işlerine devam etsinler," diye Mary'ye talimat verdi.

Hizmetkârların merdivenlerinden ve koridorlardan geçerken sanki sonsuza kadar yürümüş gibi hissetti, korkusu üzerine çökmüştü. Blackwell Manastırı'ndaki kısa görev süresi boyunca Dük söz konusu olduğunda şaşırtıcı adımlar atmıştı. Tüm bu ilerlemeyi, ardından gelecek olan rahatsız edici görüşmeyle geri almaktan korkuyordu.

Büyük salona çıktığında Sedgewick'i bulmak başka bir maceraydı. Bu saatte olmasını beklediği çalışma odasında değildi. Dunreave'e sorduktan sonra öğrendiğine göre ata da binmemişti. Dük şaşırtıcı bir şekilde kütüphanesindeydi.

Joceline onu orada aradı, içeri girmesini işaret etmeden önce kapıyı hafifçe çaldı. Eşiği geçti ve ona reverans yaptı.

"Majesteleri."

"Bayan Yorke," diye selamladı, sesinde beklediği buz yoktu.

Aslında, eğer yanılmıyorsa, adamın baritonunda ufak da olsa bir sıcaklık vardı. Eteklerini sıkıca kavradı, gerginlik üzerine çökmüştü. Soğuk ve donuk Sedgewick Dükü'yle yüzleşmek, vermek üzere olduğu haberin son derece kişisel olduğu düşünülündüğünde, bir şekilde daha kolay geliyordu.

Kitap duvarının yanında duran adam, uzun, ince bacaklarını saran tüvit pantolonu ile eşleştirilmiş gömlek kolları ve yelek giymiş, koyu altın rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Sürekli takılı duran deri eldivenleri, bir kitabın sırtını raftan alıp önsözünü incelemek için açtığında, sanki rahat bir sohbet için dünya kadar zamanları varmış gibi iri ellerini görmesini engelliyordu.

Bu hareket ona eşikte durup bir aptal gibi ona baktığını hatırlattı. Kütüphaneye Dük'ün inkar edilemez yakışıklılığına bayılmak için gelmemiştir. İlk talibiyle tanışan masum bir sosyete kızı gibi onu süzmeye de gelmemiştir. Sedgewick Dükü onun işvereni idi ve o da onun hizmetçisiydi. Dünyaları yaz ve kış kadar farklıydı. Bunu unutmamalıydı.

"Eğer majesteleri benimle konuşmaya vakit ayırabilirse, majesteleri için hazırladığımız yatak odasıyla ilgili bazı talimatlara ihtiyacım var," dedi, sesinin sakın ve pürüzsüz çıkmasından memnun olsa da, içten içe hiç de öyle hissetmiyordu.

Kitabı indirdi, alışılmadık bakışları onunkilere odaklanmıştı. "Sorun her neyse, kararınıza güveniyorum Bayan Yorke. Ne yapmanız gerekiyorsa yapmanıza izin veriyorum."

Ona duyduğu hafif güven sadece endişesini artırmaya yaradı.

Eteklerini daha da sıkı sıktı, parmak eklemleri ağrıyordu. "Bağışlayın beni, Majesteleri. Bu sabah sizi rahatsız etmek niyetinde değildim. Ancak, Majesteleri'nin rahatı için kapalı yatak odalarının en büyüğünü seçtim ve görünüşe göre oda... bir başkasına aitti."

Yüz ifadesi anında değişti, kitabı kapatırken duruşu sertleşti. "Düşesin yatak odasının rahatsız edilmemesi konusunda ev halkının kesin emirleri var."

"Belki de ev halkı bir zamanlar böyle düşünüyordu ama danışacak eski bir kahya olmadığı için bu emir bana hiç iletilmedi," diye nazikçe karşılık verdi. "Ben sadece Majesteleri için en uygun görünen odanın açılmasıyla ilgileniyordum."

Kitabı, cildine aldırmadan yakındaki bir masaya fırlattı. "Açtınız mı?" diye sertçe sordu.

Aman Tanrım. İşte buradaydı, Sedgewick Dükü geri dönmüştü. En ufak bir iyiliği kabul etmektense ısırmayı tercih eden hırlayan bir canavar.

"Özür dilerim, Majesteleri," diye kekeledi. "Hizmetçilerin hemen kapatmasını sağlayacağım. Majesteleri için uygun başka bir oda var mı? Onun yerine seçtiğiniz odayı hazırlayacağız."

Ama adam çoktan granitten yontulmuş yüzüyle onun yanından geçip gitmişti. "Majesteleri?"

"Diğer işlerinizi halledin, Bayan Yorke," diye omzunun üzerinden ısırdı, çizmeli adımları onu eşiğe kadar götürdü. "Ben odayla kendim ilgileneceğim."

Joceline içgüdüsel olarak onun peşinden koştu, bu korkunç hatanın suçlusu kendisi olduğu halde onun bağırıp çağırmasını ve hizmetçilerini korkutmasını istemiyordu. Ancak onun peşinden gidemezdi, bu yüzden hizmetçilerin merdivenine geri döndü ve basamakları ikişer ikişer çıktı, etekleri endişelenecek vakti olmayan haysiyetsiz bir gösteriyle kabarmıştı. Düşesin yatak odasına ulaştığında nefesi kesilmişti, Dük koridorun diğer ucundan aşağı doğru yürüyordu

Sanki bir fırtına selini serbest bırakmak üzereymiş gibi.

Eşiğe ulaştığında nefes nefese, "Dur," diye bağırıldı.

Tüm gözler ona döndü, konuşmalar ve hareket telaşı aniden kesildi.

"Hepiniz dışarı," diye emretti. "Derhal."

"Ama Bayan Yorke," diye itiraz etti Mary, "biz de tam-"

"Bugünkü rutin görevlerinize devam edin," diye sertçe araya girdi, dük gelmeden önce çok az zamanları olduğunun farkındaydı. "Gidin buradan."

"Evet, Bayan Yorke."

Hizmetçiler onun yanından geçerek yatak odasından çıktılar ve kısa süre önce çıktığı hizmetli merdivenine doğru ilerlediler. Hem de çok geçmeden. Sedgewick ona ulaştığında son hizmetçi kapalı kapının arkasında gözden kaybolmuştu.

"Kötü kurt gelmeden önce değerli küçük civcivlerini mi kovalıyorsun?" diye sordu küçümseyerek.

Geçici pax'larını açıkça ihlal etmişti. Parlak yapraklarının dikenli iğnelerine rağmen çobanpüskülü çelengini onun için taşıyan adam şimdi ortalıkta görünmüyordu. Onun yerinde, salonunu yeşilliklerle ve Noel ağaçlarıyla süslediği için onu kovan adam vardı.

"Ben sadece istemeden verdiğim zararı telafi etmeye çalışıyordum," diye kendini savundu.

"Ne kadar güzel bir kelime dağarcığınız var Bayan Yorke," diye alay etti.

Yine de onun tarafından korkutulmayacaktı. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Fark etmeniz beni onurlandırdı."

Gözleri kısıldı. "Hizmetçileri neden kovdunuz?"

"Çünkü benim hatam yüzünden onların acı çekmesini istemedim," diye dürüstçe cevap verdi. "Olanlar için ben suçluyum, onlar değil. Bu yükü sadece ben taşıyacağım. Lütfen bilin ki Majesteleri, sizi bu kadar üzme gibi bir niyetim asla yoktu."

"Üzgün," diye tükürdü. "Bu şu anda hissettiklerim için çok hafif bir kelime, hanımefendi."

Öfke ve buzun altında, Joceline onun üzüntüsünün derinliğini hissetti. Mavi-yeşil gözlerinin gölgesindeydi. O anda ne bir kurt ne de bir canavardı. Kederden harap olmuş, geçmişinin hayaletleri tarafından rahatsız edilen, tıpkı ölen karısının odasını kapattığı gibi duygularını da kapatmaya kararlı bir adamdı.

"Odayı eski haline getireceğim, Majesteleri," diyerek onu sakinleştirdi. "Kütüphaneye dönebilirsiniz."

Dudakları kıvrıldı. "Gerçekten kendi evimde bana emir verme cüretini mi gösteriyorsunuz Bayan Yorke?"

Ona emir mi veriyordu? Hayır, daha ziyade onu cesaretlendirdiğini düşünüyordu. Ama adam son derece karanlık bir ruh hali içindeydi ve bu durumda onu yatıştırmak mümkün değildi.

"Elbette hayır, Majesteleri. Özür dilerim. Sadece bu talihsiz olay hakkında bir an bile endişelenmenize gerek olmadığını bilmenizi istedim. Meseleyi kendim halledeceğim."

Bir reveransla onun yanından geçmeye çalıştı, mobilya kaplamalarını uygulamak ve her şeyi yerli yerine koymak niyetindeydi. Ama adam büyük, vurdumduymaz çerçevesiyle onu engelledi.

"Ben yaparım," dedi.

"Majesteleri böyle bir görevle görevlendirilmemeli," diye karşı çıktı. "Ben hatalıyım. İzin verin-"

"Yapacağım dedim," diye araya girdi, sesi sert ve soğuktu. "Beni yalnız bırakın, Bayan Yorke."

Ona itaat etmekten başka çaresi yoktu. Yüzündeki taşlaşmış, kasvetli ifade ona bu konuda ona karşı gelmeye cesaret edemeyeceğini söylüyordu.

Joceline başını salladı. "Elbette, Majesteleri."

Eteklerini toplamadan önce bir reverans yaptı ve tıpkı birkaç dakika önce hizmetçilerin yaptığı gibi kaçtı.

Onu ölü karısının odasına kapattığı anılarıyla ve geçmişin acısıyla baş başa bırakıyordu. Bunu hissetmeye hakkı olmadığını bilse de, Joceline hizmetçilerin merdiveninden inerken onu terk ettiği hissinden kurtulamıyordu. Aptal kalbi bir sızı duydu ama çoktan yok olduğuna inandığı eski umutlarıyla birlikte bu sızıyı da bastırdı.

BÖLÜM 6

Şuaint, Amelia'nın yatak odasında, iyi niyetli hizmetçilerin toz alma, odaya çıkarma ve düzenleme çabaları sırasında yerlerinden oynattığı kişisel eşyalarının dağınıklığıyla çevrili bir şekilde ne kadar zamandır oturduğunu bilmiyordu. Amelia bu odayı ne zaman ikamet etseler kullanıyordu ki bu pek sık olmuyordu. Amelia Londra'yı ya da Buckinghamshire'daki Sedgewick Malikânesi'ni, geçmiş yüzyıllardan kalma harap bir kalıntı olan Blackwell Manastırı'na tercih etmişti. Kuzey iklimi, hantal trenle birlikte onun için bir hoşnutsuzluk kaynağı olmuştu.

Yolculuk.

Onu buraya getiren, Sedgewick Malikânesi'nin doğu kanadını kasıp kavuran ve bu sırada Amelia'nın ve bebeklerinin hayatını kaybetmesine neden olan yangından sonra malikâneden hoşlanmaması olmuştu. Daha az anının olduğu bir yer. Duman kokmayan ya da o gün kaybettiklerini her gün hatırlatmayan dört duvar. Aslında, o zamanki hizmetçisine odayı ve içindekileri mühürlemesi emrini verdiğinde Amelia'ya ait ne kadar eşya kaldığını unutmuştu.

İki yıl boyunca hiç dokunulmamıştı. Rahatsız edilmeden. Ve şimdi yeniden açılmış, perdeleri güneş ışığının tirizli pencerelerden içeri girmesine izin verecek şekilde arkaya bağlanmış, mobilyaların ve duvar asmalarının üzerindeki örtüler kaldırılmıştı. Amelia'nın resmi masanın üzerindeki küçük yaldızlı çerçeveden ona bakıyordu. Blackwell Abbey'de geçirdiği süre boyunca çizdiği ruhani manzaralardan oluşan suluboya resimleri duvarları süslüyordu. Mücevherlerinden oluşan bir çanta sanki tuvaletini hazırlıyormuş gibi yerleştirilmişti, yanında da kokusundan bir şişe vardı. O vardı

Hiç şüphesiz gardırobu incelese, onun kalan kışlık elbiselerinden, iç çamaşırlarından, Tanrı bilir daha neler neler bulacaktı ama Quint'in bakmaya yüreği yetmiyordu.

Bu günün hiç gelmeyeceğini düşünmekle aptallık etmişti. Bunu şimdi deri eldivenleri ellerinden çıkarıp bir kenara bırakırken fark etmişti. Kapı kapalıydı ve iğrenç yaralarının görülmesinden korkmuyordu. Kimse geri dönmeye cesaret edememişti, tıpkı bu odayı işgal ettiği gibi onun evini de işgal eden ve huzurunu kaçıran cesur Bayan Yorke bile.

Ah, Bayan Yorke.

Onu çileden çıkardı. Onu sinirlendirdi. Onun ilgisini çekti.

Kadın bir sorundu. Daha önce, kadın kütüphanesinde yanına geldiğinde, onu kendisiyle oturmaya davet etmesi gerektiği gibi çılgınca, inanılmaz derecede aptalca bir fikre kapılmıştı. Kitaplar, şiirler ya da ilgisini çekebilecek herhangi bir şey hakkında tartışabilirlerdi. Onun gelişine kadar kadın arkadaşlığına ne kadar aç olduğunu, bu konuda ne kadar açlık çektiğini bilmiyordu. Şimdi biliyordu, onun sayesinde. Ölü karısının odasının ortasında oturmuş, ondan geriye kalan her şeyi incelerken biliyordu.

Ve bu zayıflığı için, Amelia'nın anısına ihanet ettiği için kendinden nefret ediyordu. O korkunç günde onu yangından kurtaramamıştı. En azından ölümünde ona sadık kalabilirdi ama yine de onca insan arasında hizmetçisinin esiri olmuştu. Öpüşmeyi, dokunmayı ve Tanrı yardımcısı olsun, bundan çok daha fazlasını düşünüyordu.

Quint gözlerini kapadı ve ağır bir iç çekerek elini çenesinde gezdirdi. "Affet beni, Amelia. Seni her şekilde hayal kırıklığına uğrattığım için beni affet."

Gözlerini açtığında suluboyalar ve resimden başka kimse yoktu; Amelia güzel bir Worth elbisesi giymişti, saçlarında çiçekler vardı, gözleri ne kadar özlediğini unuttuğu bir canlılıkla parlıyordu. Bir zamanlar hayatında hafiflik vardı. Kahkahalar, piknikler ve Shakespeare tartışmaları vardı. Kırlarda yürüyüşler, Rotten Row'da gezintiler ve ışıltılı avizelerin altında kollarında onunla dans etmek vardı. Bir aile kurma umudu vardı, hayatı çok erken alınmadan önce başlamak üzereydi, karnındaki yeni hayat da onunla birlikte gidecekti.

Şimdi, eşyalarla dolu boş bir oda vardı. Onu tüketmekle tehdit eden bir keder vardı. Hem onu hem de çocuklarını hayal kırıklığına uğratmış olmanın suçluluğu. İki uzun yıl vardı, eski hayatıyla şimdiki adam arasında esneyen bir çatlak.

Kapalı kapı tıkırdayarak açıldı ve Bayan Yorke eşikte durdu, gözleri şoktan büyümüştü.

"Majesteleri," dedi. "Bağışlayın beni. Artık odanın içinde olmadığınızı sanıyordum. Sizi rahat bırakayım."

Quint onu ayağa fırlatan şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama aniden ayağa kalkmıştı. "Bekle."

Duraksadı, gözleri gür, koyu kirpiklerle çevrili, kalp şeklindeki yüzü inanılmaz derecede güzeldi. "Evet, Majesteleri?"

"Bu odada huzur yok," dedi ona. "İçeri girseniz iyi olur, ben de size odanın içindekilerle ne yapılacağı konusunda talimat vereyim."

"Elbette." Eşiği geçti, kapı doğal bir şekilde kayarak arkasından kapandı.

Kadın odaya girdiğinde, sanki göğsündeki ağır yük kalkmış ve yeniden nefes alabilmişti. Bu kadının üzerinde yarattığı etkiden nefret ediyordu. Bunu kabul ettiği için kendinden nefret ediyordu.

Ve yine de, basitçe öyleydi.

"Resimlerin hepsi indirilmeli," dedi, sesinin pişmanlık ve kederin muazzam, ikiz ağırlıkları altında çatlamasını engellemeye çalışarak. "İyi korunacakları ve üzerlerinin örtüleceği tavan arasında saklanmalarını sağlayın."

"Büyük bir özenle paketlenmelerini sağlayacağım, Majesteleri."

Sesi sakın, yatıştırıcıydı. Hoştu. Hak etmediği bir sempati vardı.

"Teşekkür ederim, madam. Mobilyalar annemin kullanımı için kalabilir. Gerekirse diğer yatak odalarından duvarlar için resimler getirin. Eşimin geri kalan eşyalarını da paketleyebilirsiniz."

Söylemesi zor kelimeler. Gerekli kelimeler. Geçmişte yaşayamazdı. Çok uzun zamandır Amelia'nın bu kalıcı parçalarına hitap etmek için kendini zorlayamıyordu. Onun asla geri dönmeyeceğini kendine itiraf edememişti. Noel'i onsuz kutlamak için. Yeniden yaşamak için.

Belki de her ikisini de yapmanın zamanı gelmişti.

"Bunu da halledeceğim, Majesteleri," dedi Bayan Yorke, sakinliği onun sarsılan sinirlerini yatıştırmaya yardımcı oluyordu.

"Teşekkür ederim." Geç de olsa eldivenlerini giymediğini hatırladı. Eldivenler arkasındaki masanın üzerinde duruyordu. Yaralı parmaklarını esnetti ve yangından zarar görmüş derisinin tanıdık gerginliğini hissetti.

Canlı, yeşil bakışları ellerine kayd ı ve onun tepkisini, tiksintisini beklerken karn ı sıkıştı. Ama kız ne iğrenme ne de şok belirtisi gösterdi, gözleri onunkilere dönerken ifadesi hiç değışmedi.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok, Majesteleri. Bu sabahki durumu yanlış idare ettiğim için özür dilerim. Her şeye rağmen bu odanın dul hanıma verilmesini istediğınızı mi anlamalıyım?"

"Evet," dedi ona, sesi bastırılmış duygularla gerilmişti, tek kelimelik bir yanıt verebiliyordu.

"Hizmetçileri geri dönmeleri için yönlendireceğim, o halde Majesteleri bunu uygun bulursa?"

"Elbette, Bayan Yorke. Ne gerekiyorsa yapın. Sizden tek ricam, çıkarma işleminde ihtiyatlı olmanız. İki yılı aşkın bir süredir bu odada bulunmadım ve kendimi biraz... aşırı gergin hissediyorum."

"Anlıyorum," dedi ona yumuşak bir sesle.

Ve onun da kendi yöntemleriyle bunu yaptığını biliyordu. Babasını kaybetmişti. Sevgi dolu evinin bağrından koparılıp hizmete itilmiş, sahip olabileceğ i hayattan, bir gün onun olabilecek kocasından ve ailesinden mahrum bırakılmıştı. Yeni bir istenmeyen duygu dalgasına karşı sertçe yutkundu, eldivenlerini kapt ı ve gerçekten pervasızca bir şey yapmadan ya da söylemeden önce tek kelime etmeden odadan çıktı.

JOCELINE o akşam yemekten sonra hizmetçilerin merdiveninden çıktı, ayakları ağrıyordu, sırt ı ağrıyordu, kalbi ağırdı. Eski düşesin resimlerinin paketlenmesine bizzat nezaret etmiş, onları saklamak üzere tavan arasına taşımak için bekleyen uşaklara vermeden önce her birinin bezlere iyice sarıldığ ından emin olmuştu. Her suluboya resimde, Sedgewick Dükü için kalbinden bir parçanın daha koptuğ unu hissetmiş, uzun süre uzak durduğ u karısından geriye kalanlarla çevrili olmanın onun için ne kadar acı verici olduğunu anlamıştı.

Ama uzun saatler süren kasvetli uzaklaştırma işlemi boyunca onu etkileyen sadece Dük'ün kalp kırıklığı değildi. Paylaştıkları bir sır da vardı. Düşesin yatak odasına geri dönmeye cesaret ettiğ inde, Dük eldivenlerini giymemişti. Onları tekrar takma zahmetine de girmemişti. Bunun yerine, onun önünde durmuştu, yaraları onun görmesi için oradaydı, kederi sınırsızdı. O bir

kırık bir adam, karısını çok seven biri. Zorlu olmak yerine savunmasız, buz gibi olmak yerine yorgun biri. Ve sanki sadece onlara ait bir sırrı paylaşmış gibi, başkalarından sakladığı bir parçasını görmesine izin vermişti.

Hayali düşündüğünü biliyordu ama Sedgewick Dükü'yle arasında hissetmekten kendini alamadığı bağ, her geçen gün katlanarak büyüyor gibiydi. Ya da belki de sadece bu bağı hissediyor, var olduğunu hayal ediyordu. Her iki durumda da bunu asla bilemeyecekti. Hizmetçiler ve dükler sınırları aşmazdı. Onun evini idare etmek için buradaydı, adama karşı hassas duygular beslemek için değil. Ayrıca, adam karısına umutsuzca aşık olmuştu. Bu onun için yanıltıcı, ama ani bir kıskançlık krizini, beraberinde getirdiği suçluluk duygusu olmadan bastıramıyordu. Sedgewick Dükü'nün hayatında yeri olmayan kendisi kim oluyordu da onun ölmüş karısını kıskanıyordu?

Ekselansları'nın çalışma odasının önünden geçerken, adamın alçak sesle yükselen gürültüsü onu şaşırttı.

"Bayan Yorke," diye seslendi.

Durdu ve kapısının kısmen aralık olduğunu, Dük'ün açık kapının eğimindeki masasında oturduğunu gördü. "Bana bir şey için mi ihtiyacınız var, Majesteleri?"

Güzelce yontulmuş dudaklarında tuhaf bir yarım gülümsemeyle, "Lütfen içeri gelin," diye davet etti.

Adamın istediğini yaptı, açık kapının yanında tereddüt etti, adamın ne kadar tehlikeli derecede yakışıklı olduğunun ve onun söz konusu olduğu yerde duygularının ne kadar uygunsuz olduğunun farkındaydı. Ona karşı bir şeyler hissediyordu. Bir başkasına karşı hiç hissetmediği bir şefkat. Derin bir çekicilik.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu parlak bir sesle, o kötü düşünceleri kovarak.

"Lütfen kapıyı kapatın."

Joceline adamın dediğini yaptı, onunla yalnız kalma ihtimali karşısında içinde yasadışı bir beklenti dalgası oluşurken bile bunun nedenini merak ediyordu. Ama aynı zamanda bir endişe de vardı. Acaba her şeye rağmen haddini aştığı için onu kovmaya mı karar verecekti?

Onunla yüzleşmek için döndü ve geç de olsa kendini hatırlayarak reverans yaptı. "Majesteleri."

"Sanki saldırmak üzere olan bir aslanmışım gibi kapıda oyalanmana gerek yok," dedi ve eldivenli elini sallayarak sandalyelerden birine oturmasını işaret etti

masasının karşısında. "Gelin ve oturun lütfen."

Adamın kibar davrandığını ihtiyatla fark etti ama eldivenleri tekrar yerine takılmıştı. Gitmiş olmalarını diledi, çünkü dünyayı güvenli bir mesafede tutmak için diktiği bir başka bariyer gibi görünüyorlardı. Ve bu duvarları yıkmak istemeye hakkı olmamasına rağmen, yine de istiyordu.

Joceline kibarca yerine oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. "Majesteleri ne istiyor?"

"Biraz arkadaşlık," dedi alaycı bir tavırla. "Sadece birkaç dakikalığına."

Tam o sırada masasının üzerinde duran yarısı boş konyak bardağını fark etti. İçki içiyordu, ki bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi.

"Elbette," dedi basitçe, yatak odasının yeniden açılmasından bu kadar derinden etkilendiğinin kanıtı karşısında kaşlarını çatmamaya çalışarak.

Onun hatası.

"Konyak ister misiniz, Bayan Yorke?" diye sordu, belli ki onun içkiye baktığını fark etmişti.

"Bu çok uygunsuz olur, Majesteleri."

"Senden istediğim bu değildi." Duruşu sakın ve değerlendirciydi, bakışları her zamanki gibi yoğundu.

"Böyle bir iksirin çok güçlü olacağından korkuyorum," diye çekindi.

"O zaman bir brendi ve soda," diye önerdi. "Beni tek başıma içmenin ıstırabından kurtar."

"Eminim bu görev için daha uygun bir arkadaş vardır," diye nazikçe önerdi, oyalanırsa, onunla içki içerse ve kendi savunmasının düşmesine izin verirse ne olacağından korkuyordu. "Dunreave, belki?"

"İnanır mısınız, bir içki tiryakisi." Dük buyurgan bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Gördüğünüz gibi ya siz ya da uşaklardan biri, Joseph ya da Peter'a hakaret etmek istemem ama bana eşlik etmeniz için sizi ikisine de tercih ederim."

"Pekâlâ, o zaman," dedi büyük bir isteksizlikle. "Bir konyak ve soda, eğer Bay Dunreave beni görevden alırsa, onun onaylamamasına katlanacağım."

Dük hemen ayağa kalkıp bardakların ve şişelerin bulunduğu büfeye giderek, "Size görev vermeyecek," diye ısrar etti. Burada geçirdiği süre boyunca, içlerindeki sıvıların seviyeleri hiç değişmemişti.

Joceline sandalyesinde rahatsız bir şekilde otururken, içinde bulunduğu durumun ne kadar garip ve alışılmadık olduğunun farkındaydı. Hizmet ettiği onca yıl boyunca hiçbir beyefendi

onu çalışma odasına oturmaya davet etmişti. Ve kesinlikle birlikte içki içmek için değil.

Ama Sedgewick Dükü istemişti ve Sedgewick Dükü istediğini alacaktı.

Adam ona döndü ve bardağı uzattı. Kadın bardağı kabul etti, parmakları yumuşak derinin üzerinde gezinirken onun yerine çıplak teninin olmasını diledi. Adamın neden ellerini saklamakta ısrar ettiğini merak etti. Yara izlerinden utandığı için miydi, yoksa onları görmek ona çok mu acı veriyordu, onları nasıl aldığının bir hatırlatıcısı mıydı?

"Buyurun."

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

Sedgewick koltuğuna yerleşti ve kadehini ona doğru kaldırdı. "Hayır, sevgili Bayan Yorke. Asıl minnettar olan benim. Size teşekkür etmem gerekirdi, tam tersi değil."

Sırayla kadehini kaldırmıştı ama şimdi sapını sıkıca kavramış, adamın gözlerindeki açık hayranlık karşısında donup kalmıştı. Ona, bir erkeğin hizmetçisine asla bakmaması gereken bir şekilde bakıyordu. Ve bu hoşuna gitmişti. Hem de çok hoşuna gitmişti.

"Blackwell Manastırı'na bir görevi yerine getirmek için geldim," diye hatırlattı ona. "Başka bir şey değil."

"Hem de annemin emriyle." Bardağını dudaklarına götürdü ve sağlıklı bir yudum aldı. "Ah, ironi."

Böyle bir ifadeye ne cevap vermesi gerektiğinden emin değildi, bu yüzden konyağını ve soda suyunu aldı ve nazıkçe yudumladı. Daha önce de alkollü içki içmişti ama sık sık değil. Hayatında aşırılığa yer yoktu. Yine de içki şaşırtıcı derecede hoştu.

"Sanırım beni bir canavar olarak görüyorsunuz," dedi. "Öfkem her zaman bu kadar değişken değildi, sizi temin ederim. Sadece yangından beri."

"Sizin hakkınızda kötü düşünmek bana düşmez, Majesteleri," dedi sadık bir kararlılıkla. "Bir hizmetçinin görevi hizmet etmektir, asla yargılamak değil."

"Evet, ama siz de bir kadınsınız, değil mi Bayan Yorke?" Bakışları kurnaz ve bilgiliydi.

Bir an için, duygularının yüz ifadesine çok fazla yansımaya izin verdiğinden korktu. Her zaman çok dikkatli bir şekilde korunmuştu. Hizmette olmanın getirdiği bir şeydi bu. İnsan gerçek fikirlerinin ya da duygularının bilinmesine asla izin veremezdi. Kişi sadece hizmet ederdi.

Bardağını tekrar sıkıca kavrayarak, "Ben önce bir hizmetçiyim," dedi.

"Belki kısa bir süre için ateşkes ilan edebiliriz," diye önerdi. "Burada, bu çalışma odasında, hizmetçiyi bir kenara koyabilirsiniz. Birkaç dakikalığına Bayan Yorke yok. Onun yerine siz sadece..."

Sözleri kesildi ve sessiz bir beklentiyle onu izledi.

Aklına adamın kendi adını istediği geldi ki bu hiç de uygun değildi. Birinin işverenini çok yakından tanıması büyük bir hataydı.

"Eminim söylememeliyim, Majesteleri."

"Yapmamalı mısın, yapmayacak mısın?" diye sordu, sesi ipeksiydi. "Şimdi gel. Daha önce, çok az kişinin gördüğü bir parçamı görmene izin verdim. Karşılığında, bana gerçek adını söylemenin adil olacağını düşünüyorum."

Onu orada yakalamıştı ve yüzündeki ifade -sakin bir sabırla- bunu bildiğini gösteriyordu.

"Joceline," diye izin verdi. "Benim adım Joceline, Majesteleri."

Dük, sanki dilinin üzerindeki hissini test ediyormuş gibi adını yavaş yavaş tekrarlıyordu ve Sedgewick Dükü bu adı hiçbir zaman güzel ya da özellikle ilginç bir isim olarak düşünmemişti ama Sedgewick Dükü derin, kadifemsi bariton sesiyle söylediğinde, kulağa dünyanın en güzel ismi gibi geldiğini düşündü.

"Sanırım bu isim sana yakışıyor." Başını salladı ve kadehini tekrar kaldırdı. "Kadehimi sana kaldırıyorum, Joceline. Birkaç hafta gibi kısa bir sürede, senden öncekilerin hiçbirinin yapamadığını başardın."

Yanaklarında bir sıcaklık belirdi. "Belki de doğru zaman değildi, Majesteleri."

"Ya da belki de bu iş için doğru kadın değildi," diye önerdi. "Duyduk duymadık demeyin."

Adam istediği için kadehini kaldırdı, karmaşık bir duygu ağı etrafını sarmıştı. Övgüsü baş döndürücüydü. Ona bakış şekli de öyle. Ona verdiği ismi kullanması. Çalışma odasının mahremiyeti, kapı arkalarından kapalıydı. Paylaşılan bir içkinin ve sırların samimiyeti.

Çok tehlikeli bir bölgeye girmişlerdi ve o da bunu biliyordu.

Joceline konyağından ve gazozundan uzun bir yudum aldı ve ona cevap verme gereği duymadı. O da brendisini içti, bakışları ondan hiç ayrılmadı. Bu çok rahatsız ediciydi. İnanılmaz derecede samimiydiler ama yine de birbirlerine dokunmuyorlardı bile; sadece şöminenin hoş sıcaklığı ve onun misk kokulu ambergris kokusu gibi kokan bir odada, masasının iki yanında oturuyorlardı.

"Herhalde yara izlerimi merak ediyorsundur," dedi aniden ve aralarına giren dostane sessizliği bozdu.

"Bunu yapmaya asla cüret etmem, Majesteleri," demekte acele etti.

"Politik bir yanıt." Ona gözlerine ulaşmayan ince bir gülümseme verdi. "Ama merak doğal bir şey. Eldivenlerim hakkında zaten yorum yaptınız. Şimdi nedenini gördünüz."

"Korkarım hâlâ anlamıyorum," diye geveledi Joceline, konyak ve soda dilini gevşetmişti.

Ruhlara alışık değildi. Ne düşünüyordu ki? En iyisi bir damla daha içmemekti.

"Bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı, bir peni için, bir pound için onun bakışını tuttu. "Hayır."

Bardağını masasının cilalı yüzeyine koyduktan sonra sol eldivenine uzandı ve altındaki yaralı eli ortaya çıkarmak için onu çıkardı. Sıra sağ eldivene geldi ve her iki eli de kadının gözleri önüne serildi. Bu yakınlıkta, alevin verdiği hasarın boyutunu görebiliyordu.

"Nasıl öldüğünü biliyor musun, Joceline?" diye sordu, Joceline'in adını kullanması onu sarsmıştı.

Adamın karısından bahsettiğini anlayınca yutkundu. "Elbette hayır ve böyle üzücü bir konudan bahsetmenize gerek yok."

"Yine de istiyorum." Hasarlı parmak uçlarıyla masayı hafifçe okşadı, sanki masaya ilk kez dokunuyormuş gibi bir saygıyla. "Bu sabah bana belki de buna ihtiyacım olduğunu, geçmişten çok uzun zamandır saklandığımı ve onunla yüzleşme zamanımın geldiğini öğretti."

"Bana içini dökmek sana yardımcı olacaksa, dinlemekten onur duyarım," dedi, bu sözleri olması gerekenden çok daha fazla kastederek. Sedgewick

Dükü için hissettikleri, bir hizmetçinin işverenine duyacağı ilginin ötesindeydi. Kaba, buz gibi maskenin ardındaki acı çeken gerçek adamı görmüştü. Kederi ve öfkesi onu

bir münzevi haline gelmişti, ama onda bundan çok daha fazlası vardı.

"Karım Noel'den üç hafta önce Sedgewick Hall'da çıkan bir yangında öldü," dedi, sesindeki çığ acı kalbini bir mengene gibi sarmıştı. "O sabah gezmek için dışarı çıkmıştım. Eve döndüğümde doğu kanadından dumanlar yükseliyordu. Hemen içeri girdim ve hizmetçilerden onun eski çocuk odasını aramak için o kanada gittiğini öğrendim. Bekliyordu, görüyorsunuz. Yanına bir yağ lambası almıştı çünkü evin o kısmında gaz lambası için tesisat yoktu. Bir şekilde devrilmiş olmalı."

"Aman Tanrım," dedi, dehşeti açığa çıkarken bir elini ağzına bastırdı. Çok şey anlamlıydı, onun tüm parçaları bir araya geliyordu.

"Ona ulaşmaya çalıştım," diye devam etti, bakışları uzaklara dalmıştı. "Uşaklar havuzdan kovalarla su topluyordu ama yeterli değildi. Doğu kanadına koştuğumda tüm yapı çökmeye başlamıştı. Zemin çöktü ve yanan bir kiriş göğsüme düşerek beni sıkıştırdı. Onu itmek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Hâlâ onu bulmaya niyetliydim ama uşaklardan bazıları gelip beni enkazdan sürükledi. Onu kurtarmak için artık çok geçti. Yara izlerimi sadece iğrenç oldukları için değil, başarısızlığımı hatırlattıkları için de saklıyorum. O gün benim yüzümden öldüler."

Yüce Tanrım, zavallı adam. İşkence görmesine şaşmamalı. Karısının ve doğmamış çocuğunun ölümünden sorumlu olduğuna inanıyordu. Joceline yaptığı hareketin tanındıklığı üzerinde iki kez düşünmeye fırsat bulamadan sandalyesinde öne doğru eğildi ve ellerini adamın masasının üzerine koydu. Çalışmaktan pürüzlenmiş parmak uçlarının altında, sevdiği kadını kurtarmak için verdiği yiğitçe mücadelenin kanıtları pürüzsüz ama dalgalıydı.

"Onları kurtarmaya çalıştın ve neredeyse öldürülüydın," dedi yumuşak bir sesle. "Elinden gelen her şeyi yaptın."

"Orada olmalıydım," diye ısrar etti inatla. "Eğer ata binmiyor olsaydım..."

"Eğer ata binmiyor olsaydın, her şey farklı olur muydu?" diye sordu, sesini nazik tutarak.

Böylesine iri yarı, vurdumduymaz, kibirli bir adam için, bu karanlık itiraf anında çok savunmasız görünüyordu, sanki kadının ona verebileceği tüm güce ihtiyacı varmış gibi.

"Bilmiyorum," diye kısık sesle itiraf etti. "Sorular, neler olabileceği, o ve taşıdığı bebek yanmaya terk edilmişken alevlerin arasından canlı olarak çıkarılmanın suçluluğu... bunlar da en az yaralar kadar peşimi bırakmıyor."

"Kendini cezalandırıyorsun ama kefareti ödemeyi hak etmiyorsun. Eminim ki karın seni sevmiş olmalı ve onun yokluğunda acı çekmeni istemezdi."

Adam hiçbir şey söylemeden ona baktı ve Joceline bir an için çok ileri gittiğinden korktu. Sempatisinin bedeli, içinde bulunduğu durum olacaktı ve sonunda, dul gelmeden önce kendini Londra'ya giden bir sonraki trende bulacaktı. Buradaki tüm çabaları boşa gitmiş olacaktı.

Annesine ve kardeşlerine gönderecek çok az şeyi olacaktı.

Ama sonunda konuştu, sesi o güne kadar hiç duymadığı kadar sertti. "Bana karşı çok nazıksın. Bunu hak etmiyorum."

"Evet," diye karşılık verdi, kalbi onun için bir kez daha kırılmıştı, "biliyorsun."

"Ben senin için bir canavardım ve bu arada sen cennetten gönderilmiş bir melekten başka bir şey değildin." Aniden hareketlendi, kadının ellerini avuçlarının içine aldı ve önce birinin, sonra diğerinin tepesine hararetli bir öpücük kondurarak eğildi.

"Yapmadım," diye itiraz etti, nefesi kesilmişti. "Sizi temin ederim ki ben melek değilim."

Kıvılcımlar bileklerini aşp dirseklerine sıçırıyor, başını döndürüyordu. Adamın ağzının çıplak tenine değmesi sıcak ve yasak bir his veriyordu. Gururlu dudaklarının kızın işlenmiş eli üzerindeki görüntüsü, bakışlarının kızinkine kendi dokunuşuymuş gibi değmesi, onu daha da yaklaştırdı, ağına çekti. Aralarındaki hava kederden sıcak bir farkındalığa dönüşmüştü.

"Joceline," diye mırıldandı, bir elini ters çevirip avucunun ortasını öptü, sonra daha yukarıya, bileğine doğru ilerledi.

Ağzı bir damgaydı, yakıcı ve baştan çıkarıcıydı. Bu çalıntı anların, onun dokunuşunun, dudaklarının tadını çıkarmak istiyordu. Kendini onun masasına ve kollarına atmak istedi. Ama sonra onun gözlerindeki uyuşukluğu, gözbebeklerinin büyüdüğünü gördü ve onun kadehinin içinde olduğunu anladı. Acılarını konyakta boğmaya çalıştığını ve aralarında bir an daha gayrimeşru bir şeyin devam etmesine izin vermenin yanlış olacağını anladı.

Ellerini adamın avuçlarından çekti ve aceleyle ayağa kalktı, resmiyeti ya da kaçarken kendine verebileceği zararı düşünmeden çalışma odasından kaçtı. Küçük, soğuk hizmetçisinin odasına ulaşana kadar durmadı.

Ve ancak o zaman ağlamasına izin verdi, Sedgewick Dükü için, kaybettiği karısı ve çocuğu için ve asla olamayacaklar için gözyaşı döktü.

BÖLÜM 7

Şuint büyük bir hata yapmıştı.

Bir gece önce kendini o ana ve Bayan Yorke-Joceline'e öylesine kaptırmıştı ki, ellerine dokunmakla kalmayıp onları öpmesine bile izin vermişti. Onun koyu renk, kullanışlı etekleri ve gıcır gıcır beyaz önlüğüyle, her adımında sitem edercesine şingırdayan çingırağıyla çalışma odasından kaçışını izlerken bunu biliyordu. Bunu daha sonra yatağında uyanık yatarken, dudakları hala onun çıplak tenindeki ağzının anısıyla karıncalanırken anlamıştı. Aleti sertleşip onunla neler yapabileceğini düşünmeye başladığında anlamıştı, eğer başka biri olsalardı kim olduklarından çok.

Ve şimdi kütüphanesinde onu beklerken, etrafını süslediği neşeli Noel süsleriyle çevriliyken bunu biliyordu.

Kıpırdamadan duramıyordu, Axminster'da volta atıyor, eldivenli eliyle çenesini ovuyordu, içinde bir sürü kafa karıştırıcı, karmaşık duygu kaynaşıyordu. Başka bir kadını, hem de kendisine yasak olan bir kadını arzuladığı için suçluluk duyuyordu. Hoş karşılanıp karşılanmayacağını bilmediği bir anda ona yaklaştığı için utanç duyuyordu. Geleceğinin yadsınamaz gücüyle çarpışan geçmişinin ıstırapı vardı.

Tanrım, çok fazla şey vardı. Çok fazla. Ve bu onu tüketmekle tehdit ediyordu. Joceline'i istiyordu. Ona sahip olamazdı. Ona nefret veren her şey şimdi bir şekilde rahatlatıcı ve cazip geliyordu - bir kadının dokunuşu, teninin onunkine değmesi, yaralarının ortaya çıkması, Noel yeşillikleri, kayıp ve acıyla gölgelenmemiş bir Noel mevsimi. Kahretsin, bunu bile umursamıyordu

annesi yakında gelecekti. Onu son gördüğünde, kuzeyde saklanma konusundaki ısrarı yüzünden tartışmışlardı. Londra'ya dönmesini ve görevine devam etmesini istemişti. Bu düşünce onun öğürmesine neden olmuştu. Bir yıl önce Blackwell Manastırı'na gitmeyi göze almış, ancak kibar sosyete hayal kırıklığıyla geri dönmüştü.

Ve şimdi.

Şimdi, çok değişmiş de olsa kendi hayatına devam etme ihtimali artık o kadar dayanılmaz görünmüyordu. Aksine, *umutlu* hissediyordu. Bunun için Joceline Yorke'a teşekkür etmeliydi; Blackwell Abbey'e geldiğinde onun korunaklı dünyasını altüst eden yetenekli, güzel, dirençli bir kadın. Bir önceki akşamki davranışı için özür borçlu olduğu bir kadın.

Kapalı kapı çalındı, keskin ve belirgin bir sesle, onun sesi olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Girin," diye seslendi, yüzünü ona dönmek için topuklarının üzerinde döndü.

Bir klik sesi, kapının yavaşça açılması ve sonra eşikte, mürekkep rengi saçları düzgün bir bukle halinde toplanmış, bugünün güvercin grisi elbisesi fazla sade bir renkle haksız bir şekilde muhteşemdi. Düz yün yerine zengin, cesur ipekler giymeyi, gözlerine uygun zümrüt, yakut ve safir gibi mücevher tonlarını hak ediyordu. Ona hiçbir zaman bir Mevsim ya da uygun bir eşleşme şansı verilmemiş olması, bunun yerine başkalarının kaprislerini bekleyerek hizmete gönderilmiş olması ne büyük bir talihsizlikti.

"Majesteleri," dedi ciddiyetle, resmiyetini bozmadan reverans yaptı.

Sanki onunla çalışma odasında oturup konyak içmesini hiç istememiş gibi -ki bu evin efendisi için vicdansızca bir davranıştı. Duygularının hamlığını ve nadiren içtiği içkilerin etkisini suçlayabilirdi, ama gerçek şu ki, bu aynı zamanda onun da suçuydu.

"Bayan Yorke," diye karşılık verdi. "Lütfen, içeri buyurun."

"Kapı mı, Majesteleri?" diye sordu, gözleri sorguluyordu.

Tanrım, dünden sonra onunla yalnız kalmaktan rahatsız olmadığını umuyordu. "Lütfen kapatın."

Öyle de yaptı, zarif bir süzülüşle odaya girdi ama güvenli bir mesafede durdu. "Majesteleri bu öğleden sonra neye ihtiyaç duyuyor?"

"Kötü bir şey olmayacağına dair size güvence veriyorum, Bayan Yorke," dedi ona. "Ne bu öğleden sonra ne de bir daha asla. Dün gece olanlar için en içten özürlerimi kabul edin lütfen. Haddimi aştım ve alçakgönüllülükle beni bağışlamanızı rica ediyorum."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Özür dilemenize gerek yok. Yalnızsınız, kederiniz ve konyak muhakemenizi gölgeliyor. Anlıyorum."

"Yalnızım," diye kabaca kabul etti, itiraf ondan kopmuştu. "Ama beni etkileyen keder ve konyak değildi. Siziniz. Yine de, ne hissedersen hissedeyim, başka bir teklifte bulunmayacağıma dair söz veriyorum. Konumunuz güvende. Kendimi bir daha sana zorla kabul ettirmeyeceğim."

Yüz ifadesindeki bir şey değişti. "Böyle mi düşünüyorsunuz majesteleri? Kendinizi bana zorla kabul ettirdiğinizi mi?"

Kaynayan kendinden nefret bir dalga gibi yükseldi. "Elbette. Senden asla benimle brendi içmeni istememeliydim. Ne de sana dokunmaya tenezzül etmeliydim. Davranışlarım uygunsuz ve affedilemezdi. Çalışma odamdan neden kaçtığınızı anlıyorum. Bir daha olmayacağına söz veriyorum."

Başını yavaşça salladı, ona yaklaştı, böylece dokunabilecek kadar yakınlaştı ve temiz çiçek sabunu kokusu onu baştan çıkardı. "Dün akşam çalışma odanızdan kaçmamın nedeni bu değildi."

Kontrol edilemez bir özlemin keskin acısı neredeyse nefesini kesiyordu. "Öyle değil mi?" diye homurdandı.

"Hayır." Kadının yeşil gözleri pencerelerden süzülen gün ışığında parlıyordu ve adam kadının irislerini saran bakır ve altın tonlarının, uzun kirpiklerinin gölgeli uçuşunun büyüüne kapılmıştı. "Gittim çünkü sen kupalarındaydın ve ben senin kederinden ya da kırılganlığından faydalanmak istemedim."

Kırılganlığı.

Kısa bir süre önce böyle bir fikre acı acı gülerdi. Çünkü kendisinin sertleştiğine inanıyordu. Dayanıklı. Blackwell Abbey parkını çevreleyen eski meşelerden biri kadar bilge olduğuna inanmıştı. Ama Joceline bunu değiştirmişti. Bir şekilde tüm duvarlarını yıkmış, göğsünde hâlâ atan bir kalbi olduğunu fark edene kadar onları yerle bir etmişti. İki yıl önceki o korkunç günde ölmemişti.

Ve belki de yeniden hissedebilme şansı olabilirdi.

"Ne yaptığımı bilmeyecek kadar sarhoş değildim," diye itiraf etti. "Eğer biri çıkar sağlıyorsa, o da bendim. Sen benim hizmetçimsin. Ben senin patronum. Sen genç ve masumsun. Ben... bunların hiçbirisi değilim. Dava açmam haksızlıktı."

Beş otuz yaşının her zerresini bu anda hissetti. Bundan daha fazlasını. Onunla kıyaslandığında kendini yaşlı hissediyordu. Onun on yıl kıdemlisiydi. Aralarındaki yaş farkı şimdiye kadar neden aklına gelmemişti? Muhtemelen sosyal konumlarıyla, kendi ruhunu sarsan suçluluk duygusu ve kederiyle çok meşguldü.

Bencil. Olduğu şey buydu. Amelia ve bebekleri onun için sonsuza dek kaybolmuşken o hâlâ hayattaydı. Ve burada durmuş, genç bir hizmetçiyi arzuluyordu.

Kendinden nefret ediyordu.

"Peki ya sana ilginin hoş karşılandığını söylesem?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Quint'e öyle şiddetli bir özlem dalgası çarptı ki, dizleri neredeyse titreyecekti. "Bayan Yorke. Joceline. Ne diyorsun sen?" "Olanları istediğimi söylüyorum," dedi kadın, bir elini Çenesine dokunuşu sıcak ve şefkatliydi. "Bundan daha fazlasının olmasını istedim, Majesteleri. Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum. Size karşı böyle hissetmeye hakkım yok ama yine de elimde değil."

"Quint," dedi ona kabaca. "Bana Quint de."

Çünkü her ikisi de resmiyet sınırlarının çok ötesine geçmişken, onun unvanıyla devam etmesi, nezaket ilkesini sürdürmesi nedense ona yanlış geliyordu. Bu karşılıklı itiraflarla her şey değişti. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaklardı. Onlar artık Quint ve Joceline'di, burada, bu çalıntı anda, kütüphanesinin sığınağında, ikisinden başka kimsenin olmadığı yerde.

"Quint," diye tekrarladı ve sonra tamamen şaşırtıcı bir şey yaptı. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, ağzını onunkine yapıştırdı, eli hâlâ onun çenesindeydi.

Tepkisi anında ve içgüdüseli. Dudaklarını onunkilerin üzerine bastırırken yüzünü kavradı. Ve Tanrım, *dudakları*. Hayal ettiği kadar gür, tatlı ve yumuşaktılar. Dudakları onunkilerin altında, ona karşı hareket ediyordu; kendini tamamen hazırlıksız bulduğu bir keşifti bu. Bir an için onu sadece öptü, ağzı onunkinden ihtiyacı olan her şeyi aldı, tüm yardımı, rahatlığı, ipeksi sıcaklığı. Ama sonra dudaklarını aralamaktan kendini alamadı, dili onun tadına bakmak için derinlere kayd, onu olabildiğince içine çekti.

Alçak, gırtlaktan bir ses çıkardı ve sonra bir şekilde hareket etmeye başladılar. Sanki tek bir zihne sahiplermiş gibi birlikte hareket ediyorlardı. Dudaklarını onunkilerden hiç ayırmadan, Joceline'i yakındaki bir masaya doğru götürdü. Onu yere süpürdü.

Kolunu sabırsızca savurarak, kırılan camın sesini belli belirsiz fark etti. Her ne ise, umurunda değildi. Onu öpmekten daha önemli değildi. Hiçbir şeyin olamazdı.

Kadının belini kavradı ve onu kolaylıkla kaldırdı, masanın üzerine oturttu, böylece kendi boyuna eşit oldu, ağzının tadını çıkarması için her şey daha iyi oldu. Çünkü birdenbire ona karşı açlık duymaya başlamıştı. Kız söz konusu olduğunda tutunduğu tüm kısıtlamalar, kız onu öptüğü anda yok olmuştu.

Tadı, içmiş olması gereken ikinci çayı gibi tatlıydı, dili utangaç bir şekilde onunkine doğru hareket ediyordu. Adam onun kendisinden daha genç ve kesinlikle daha az tecrübeli olduğunu hatırladı ve ağzını onunkinden ayırarak hırıltılı bir nefesle ona baktı.

"Affet beni," demeyi başardı. "Dudakların dudaklarıma dokunduğunda kendimi kaybettim. Sana karşı bu kadar sert olmamalıydım."

"Affedilecek bir şey yok," dedi ona. "Ve sen hiç de kaba değilsin. Beni öpme şeklini seviyorum."

"Güzel," diye homurdanarak tekrar ağzını aldı.

Bu kez onu daha nazikçe öpmeye, dudaklarını onunkilerin üzerinde yavaşça gezdirmeye, onu yutmak yerine kararlı bir şekilde baştan çıkarmaya çalıştı. Ama bu çok zordu. Joceline'i onu dehşete düşüren bir vahşilikle istiyordu. Yapmaması gereken tüm nedenlere rağmen onu istiyordu.

Onu umutsuzca istiyordu.

Kollarını onun boynuna doladı, bacaklarından biri onu daha yakına çekmek için kalçasına dolandı. Adam da onun bu davetini kabul ederek onu masanın kenarına çekti, böylece sert uzun aletini onun kalçalarının tepesiyle aynı hizaya getirebildi. Etek, kombinezon ve önlük engeli devam etmesine rağmen, öpücüğüne inleyerek dilini bir kez daha ona verdi.

Yine bir canavardı ama eskisinden farklı bir türdü. Bu canavar arzu tarafından tüketilmişti, kalbi çarpıyor, kanı ısınıyor, taşaklarındaki ihtiyaç acısı o kadar keskin ki, aleti onun hacimli eteklerine sürtünürken nefesini emiyor, ondan daha fazlasını arıyordu. Onun seksini arıyordu.

Eteklerini yukarı kaldırıp seksinin yumuşak yapraklarını okşama düşüncesi onu ona karşı zorladı. Elbette bunu yapamazdı. Bu çok fazlaydı, çok hızlıydı ve içinde bulundukları koşullar en iyi ihtimalle zayıftı. Kız onun emrindeydi. Onunla sevişip sonra da çarşaflarını ve tabak çanağını denetlemesini ve kanlı yerlerin süpürülmesine nezaret etmesini isteyemezdi.

Hayır, zamana ihtiyaçları vardı. Birbirleri için ne olduklarını, ne olabileceklerini anlamaya ihtiyaçları vardı. Arzuya kapılmayı göze alamazdı. İkiisi için de bu kadar çok Şey tehlikeyeyken olmazdı.

Ama bu onu öpmeye devam etmekten alıkoymadı. Sadece istediğini almasını engelledi. Onun içine girmesini ve kendisinin olduğunu iddia etmesini engelledi. Bunun yerine, ağızının ballı girintilerini yaladı, onu ilk gördüğü andan beri yapmayı arzuladığı gibi onunla ziyafet çekti. Kız da onu dizlerinin üzerine çöktürecek bir Şiddetle pyordu. Bu bir uzmanlık değıl, cinsel bir ihtiyaçtı. Onu en kötü halinde gören, öfkesini böylesine zarafetle karşılayan, kararlılığı onu kendi kendine dayattığı sürgünden uyandıran bu kadın.

Bu kadın bir mucizeydi.

Onu çok tatlı, vahşi bir Şekilde pyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kokusunu derin derin içine çekti, onun mesleğindeki bir kadına çok aykırı gelen ama yine de bir Şekilde onda kendini evinde hissettiğı o çiçeksi, narin sabunu. Onu kollarıyla sarmak ve asla bırakmamak istiyordu. Onu öpmek, öpmek ve öpmek.

To-

Tak, tak, tak.

"Majesteleri?"

Dunreave'in sesi kapının diğerk tarafındaydı ve ikisinin üzerine bir kova buzlu su dökülmesine eşdeğerkdi. Quint ve Joceline nefesleri kesilerek birbirlerinden ayrıldılar.

Onu henüz bırakmak konusunda isteksizdi. Bu çok yeniydi. Çok harikaydı. Kızın ağızı pcklerden dolayı gr ve morarmıştı. Gözleri arzudan kararmış, siyah kirpikleri kısılmıştı. Saçlarından bir tutam serbest kalarak yanağına doğıru uzanmıştı ve adam iğdsel olarak onu kulağıının arkasına sıkıştırdı. O kadar güzeldi ki, ona bakmak acı veriyordu.

Dunreave tekrar, bu kez daha yüksek sesle, "Affedersiniz, Majesteleri," diye seslendi. "Bayan Yorke'u gördünüz m? Ev halkı onu arıyor, çünkü düşes az önce misafirleriyle birlikte geldi."

Quint, uşağıının sesindeki kısık kınama tonu ve annesinin de burada olduğı haberi karşısında bir adım geri çekildi. Dunreave, Joceline'in nerede olduğunu çok iyi biliyordu ve kütüphanenin kapısını kibarca almasının nedeni de buydu. *Lanet olsun.* Quint'in onun başına dert açmak gibi bir niyeti yoktu.

Joceline'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve metalik bir şingirtıyla masadan fırlayıp eteklerini silkeledi. Quint boğazını temizledi.

"Bayan Yorke da tam önemli bir konuda bana yardım ediyordu," diyerek uşağına seslendi. "Hemen size katılacak." Dunreave'in verdiği haberlerin geri kalanı geç de olsa aklına gelince kaşlarını çattı. "Konuklar mı dedin, Dunreave?"

"Evet, Majesteleri. Dreighton Kontu ve kızı Leydi Diana Collingham."

Yüce Tanrım, annesi neden kontu ve kızını da yanında getirmişti? Dünyada en son isteyeceği şeyin beklenmedik misafirler olduğunu biliyor olmalıydı.

Zavallı Joceline kederli görünüyordu. Kahretsin, onu kütüphaneye çağırırken niyet ettiği şey bu değildi. Hiçbiri değildi.

"Açıklama için teşekkürler Dunreave," dedi yüksek sesle. "Bayan Yorke ile birkaç dakikaya daha ihtiyacım olacak."

Kâhyası hâlâ mesafeli ve onaylamaz bir tavırla, "Elbette majesteleri," diye mırıldandı.

"Ben giderim, Majesteleri," diye mırıldandı, gözleri adamın yerde yarattığı dağınıklığa kaydı. "Bu dağınıklığı bir oda hizmetçisinin temizlemesini sağlayacağım." "Joceline," diye yalvardı, sesini alçak tuttu, böylece Kapının diğer tarafındaki Dunreave'e döndü, tavırlarına ve konuşmasına geri dönen resmiyetten nefret ediyordu. "Bu şekilde gitme. Henüz değil."

"Ama zorundayım," diye karşılık verdi, gülümsemeden. "Ben sizin hizmetçinizim ve anneniz tren istasyonundan yeni geldi. Burada, kapalı kapılar ardında sizinle biraz daha oyalansam nasıl görünür?"

Lanet olsun, kadın haklıydı ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Hem de hiç.

"Seninle daha sonra konuşmak istiyorum," dedi. "Bunun hakkında konuşmamız gerek... ne olduğumuz hakkında."

"Benim için yeterince basit, Majesteleri," diye karşılık verdi sessizce, az önce adamın doymak bilmez bir şekilde öptüğü dudaklarında hüznü bir gülümseme vardı. "Ben sizin hizmetkârınızım, siz de benim işverenimsiniz. Aynı dünyaya ait değiliz ve asla az önce paylaştığımızdan fazlası olamaz. Bu bile akıllıca değildi. Asla bu kadar cesur olmamalıydım. Bu bir daha olamaz."

Duymak istediği şey bu değildi. O da kabul etmezdi. Artık Joceline'in de kendisi gibi ona ilgi duyduğunu bildiğine göre ve artık onun ağzını ağzına aldığına göre, artık onun tadının nasıl olduğunu, çıkardığı yumuşak arzu seslerini, dilinin onunkine karşı nasıl kıvrandığını bildiğine göre, bunu kabul edemezdi.

hiçbiri olmamış gibi davranamazdı. Daha fazlasını istemiyormuş gibi de davranamazdı.

"Bu aramızdaki şeyin sonu değil ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," dedi, onun bunu onayladığını duymaya ihtiyacı vardı.

Ama Joceline metanetini korudu, sanki az önce kütüphanedeki masanın üzerinde neredeyse sevişmemişler gibi reverans yaparken kahya maskesini sıkıca taktı. "Korkarım öyle olmalı. İzninizle majesteleri, Bay Dunreave ve konuklarınızla ilgilenmeliyim."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, annesinin beklenmedik misafirlerle gelişi sayesinde yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilerek, birkaç gün içinde ikinci kez ondan kaçışını izledi. Lord Dreighton, Leydi Diana ve kendi annesi evdeyken hizmetçisiyle gizli bir ilişki yaşayamazdı. Bunu yapmak hem Joceline'i hem de annesini utandırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Hayır, beklemek zorundaydı. Zamanını beklemek için.

Ve Joceline'i kesinti korkusu olmadan tekrar yalnız bırakmanın bir yolunu bulmak.

"BAYAN YORKE." Joceline kütüphanenin ötesindeki koridorda uşağın yanına koşarken Bay Dunreave sert ve güler yüzlü değildi.

Dükün öpücüklerinden şişmiş dudaklarıyla, kızarmış ve dağılmış bir halde nasıl bir görüntü sergileyeceğinin fazlasıyla farkındaydı. Ayrıca Bay Dunreave'in, Sedgewick'le kütüphanesinde yalnız kaldığını ve orada ne kadar kaldığını bildiğinin de acı bir şekilde farkındaydı. O akıllı bir adamdı, kolay kolay kandırılmazdı.

"Dowager geldiğinde burada olmadığım için beni bağışlayın," diye özür diledi. "Noel yemeği için yapılan son hazırlıklar nedeniyle dikkatim dağılmıştı, Majesteleri de bunu konuşmak istiyordu."

Bariz yalan yanlış hissettirdi, uşağın soğuk bakışları altında yanakları ısındı.

Bay Dunreave, "Hizmetçiler ve uşaklar Ekselansları'nın misafirleri için valizlerin boşaltılmasına nezaret ediyorlar," dedi. "Hepsine çay ve kek için misafir odasına kadar eşlik edildi. Mary'yi de çay ve kek için

Lord Dreighton ve Leydi Diana için iki ek oda açılmasını denetleyin."

Sivri tonu ve eleştirel bakışları, onun adına yaptığı tüm eylemlerle birleştiğinde, uşağın ona oldukça kızgın olduğunu söyledi.

"Benim için bu konularla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Şimdi gidip Mary ile konuşacağım ve ihtiyacı olan tüm yardımı aldığından emin olacağım."

"Bunun yerine benimle gelmenizin daha akıllıca olacağını düşünüyorum, Bayan Yorke. Odanızda biraz çay tam size göre."

Hizmetçi olarak evdeki otoritesi uşaktan sonra ikinci sıradaydı. Ve kısa bir süre önce dükle tutkulu bir şekilde kucaklaşmasına rağmen, Joceline pragmatikti. Kendisi ve dük için bir gelecek olmadığını biliyordu. Eğer pozisyonuna değer veriyorsa, Bay Dunreave ile arasındaki barışı koruması gerekiyordu ki bunu çok istiyordu.

Bu duruma ihtiyacı vardı. Bu şimdiye kadar sahip olduğu en kazançlı işti ve annesiyle çocukların burada kazandığı paraya kesinlikle çok ihtiyacı vardı.

"Elbette Bay Dunreave," diyerek dudaklarına sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Biraz çay çok iyi olur."

Hizmetçilerin merdivenine doğru ilerlediler ve Blackwell Manastırı'nın altındaki labirent gibi geçitlerden aşağıya inerek, odadaki hizmetçinin sayesinde ateşin neşeyle yandığı ve bir demlik çayın hazır olduğu odasına vardılar. Bu tür toplantılar için tasarlanmış küçük salona oturduklarında ve uşağa çayını ikram ettiğinde, çöken sessizlik Joceline'in giderek artan endişesini daha da arttırdı.

"Kaç yaşındasınız Bayan Yorke?" Bay Dunreave sonunda sordu.

Yaşıyla ilgili soru sinirlendirmişti; uşak, onun hizmetinde olduğu bir evin, bu yaşta bir kadının nasıl olup da bu kadar çabuk yüksek mevkilere gelebildiğini sorgulayan ilk üyesi değildi. Sonuncusu da olmayacağını biliyordu.

"Yaşımın sizi neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum, efendim," dedi kibarca. "Benimle bu görüşmeyi sadece kaç yaşında olduğumu tartışmak için yaptığınızı da düşünemiyorum."

"Kesinlikle zeki bir kadınsınız, Bayan Yorke." Adam sakın bir şekilde çayını yudumladı. "Bu sorunun size neden sorulduğunu bilecek kadar zeki olduğunuzdan hiç şüphem yok."

Kadın kaskatı kesildi, omurgası dikleşti. "Bay Dunreave, eğer kahya rolü için çok genç olduğumu ima ediyorsanız, sizi temin ederim ki yaşımin bir önemi yok."

Joceline görevlerini ciddiye alırdı. Büyük ölçüde nankör bir rol oynuyordu ve kesinlikle yorucu bir roldü. Ama bir kadın için evdeki en iyi pozisyondu. Bu tam olarak doğru değildi. Bir evdeki en iyi pozisyon eşti. Ancak bu büyük unvan, onun gibi hayatını hizmete adanmış biri için elde edilemezdi.

"Sorduğum şey bu değildi Bayan Yorke."

Midesi kasıldı, içinden korku akmaya başladı. Eğer uşak onun görevlerini yerine getirmek için çok genç olduğunu söylemiyorsa, o zaman ne söylediğini biliyordu ve bu daha da büyük bir hakaretti.

"Korkarım beni aydınlatmanız gerekecek," dedi ona soğukkanlılıkla.

"Yaşınız önemli çünkü daha önce sizin kadar genç bir kahya tanımamıştım ve insan bunun nedenini merak ediyor. Neden Bayan Joceline Yorke, İngiltere'deki tüm diğer hizmetçilerden daha genç bir yaşta kendini bir evdeki en güçlü pozisyonda buldu?"

"Ben beş yirmi yaşındayım," diye kendini sıkıca savundu. "Ne genç sayılırım ne de bu yaşta kâhya olmak olağanüstü bir başarı."

Bay Dunreave çayından sakın bir yudum daha aldı. "Söyleyin bana Bayan Yorke, son çalıştığınız evin sahibiyle baş başa kaldınız mı?"

Ve işte oradaydı, uşağın ona karşı yaptığı çirkin, çiğ imalar. Daha da kötüsü, kısmen haklıydı. Sedgewick Dükü'ne karşı uygunsuz ve skandal yaratacak davranışlarda bulunmuştu - onu bir daha asla Quint olarak düşünmemeliydi - ama daha önce evin başka bir efendisine karşı hiç böyle davranmamıştı. Gerçekten de, daha genç ve saf olduğu zamanlarda yakışıklı bir uşakla masumiyetini sinsice kaybetmesi dışında, her zaman ayıplanmamaya büyük özen göstermişti.

Kâhyanın, kendi azmi ve çalışkanlığı dışında herhangi bir yolla kâhyalık rolüne yükseldiğini öne sürmesi canını sıkmıştı.

"Hayır, Bay Dunreave," dedi soğukkanlılıkla, her yanı öfkeyle titrerken bile bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Ben daha önce hiç

evin efendisiyle baş başa kaldım. Ve eklemeliyim ki bugün de öyle yapmadım. Ben sadece Ekselanslarının çağrısına cevap verdim. Size daha önce de söylediğim gibi Noel menüsü hakkında konuşmak istiyordu."

"Bir saatten fazla mı? Majestelerinin erikli puding ve kıymalı turta konusunda söyleyecek epey sözü vardı."

Bay Dunreave'in hem yüzündeki hem de ses tonundaki kınama inkar edilemezdi.

Bir saatten fazla mı? Dük'le birlikte o kadar uzun süre kütüphanede kaldığına inanmak zordu. Ama belki de doğrudu. Onun içinde kaybolduğu kesindi, özellikle de öpüşmeye başladıklarında. Sanki tüm zaman yok olmuş gibiydi. Sanki ondan başka hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve bir daha asla yaşamayacağına dair içgüdüsel bir his vardı içinde.

Zorla gülümsedi. "Sanırım bu konuda oldukça inatçı." "Yine de, Majesteleri iki yıldır menüyle ilgilenmiyor." uşak gözlemledi.

"Bay Dunreave, söylemek istediğiniz bir şey mi var?" diye sordu sabrı tükenerek. "Eğer öyleyse, bunu yapmanızı dilerim."

"Gerçekten de var, madam," dedi kaşlarını çatarak. "Buraya geldiğinizde, gençliğinizi ve güzelliğinizi yargılamamak için elimden geleni yaptım ve hizmet ettiğiniz evlerin efendileriyle uygunsuz bir şekilde yaklaşarak kâhya pozisyonunuzu elde ettiğinizi düşünmedim. Ancak, şüphelerim konusunda sessiz kalamayacak kadar çok şeye tanık oldum. Blackwell Manastırı'nda kalmaya devam etmek istiyorsanız, Majestelerinden çok ama çok uzak durmanızın akıllıca olacağı konusunda sizi uyarmanın zorunlu olduğunu hissediyorum. Dük hayatında pek çok kişiden daha fazla acıya katlandı ve bir Siren'in cazibesine kapılmayı hak etmiyor."

Şey, diye düşündü. En azından sonunda açıkça konuşmuştu. Bu, onun kendisi söz konusu olduğunda temkinli davranmasını kesinlikle açıklıyordu. Her zaman kibarca mesafeli davranmış, ara sıra sanki o uyurken gümüşün bir kısmını çalmayı umuyormuş gibi ona bakmıştı. Ne de olsa onu endişelendiren gümüş değildi. Sedgewick Dükü'ydü.

Çayını o kadar sıkı tutuyordu ki fincanının kırılmasından korkuyor, asi duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Majestelerini ayartmak gibi bir niyetim olmadığına dair size söz veriyorum ve ben kesinlikle bir Siren değilim, kurnazlığım da yok. Ama şunu açıklığa kavuşturalım. Geçim kaynağımı mı tehdit ediyorsunuz Bay Dunreave?"

"Konumunuzu tehdit etmeme hiç gerek yok," diye çıkıştı. "Dowager Düşes demir gibi prensipleri olan bir kadındır. Ekselansları, Ekselansları'na karşı bir fahişe gibi davrandığınızı fark ettiğinde, sizi kendisi görevden alacaktır."

Yanaklarına sıcaklık yayıldı, çünkü uşak yine yanılmamıştı. Sedgewick'i öpen o olmuştu. Kollarını onun boynuna dolamış ve utanmadan kendini ona doğru bastırmıştı. Ve ondan sadece bir öpücükten çok daha fazlasını istemişti. Ancak, bu herhangi bir iyilik kazanmak için değildi. Ona karşı hissettiği şey dürüst ve gerçektir. Yine de böyle bir kararla kendini savunamazdı. Eğer kütüphanede olanları itiraf ederse, Bay Dunreave onu bir çırpıda kapı dışarı eder, kalacak hiçbir yeri ve yeni bir iş bulma umudu kalmazdı.

"Sizi temin ederim ki, efendim, en üst düzeyde onur ve haysiyetten başka bir şeyle hareket etmeyeceğim. Ekselansları üzerinde hiçbir planım yok."

Bay Dunreave ciddiyetle, "Öyle yapın, madam," dedi. "Ben hoşgörülü bir adamım ve size son bir şans vermeye hazırım. Ancak, Dük ile aranızda en ufak bir uygunsuzluk belirtisi olursa, şüphelerimi Majestelerine bildirmekten başka çarem kalmayacaktır. Sizi temin ederim ki, Sedgewick Dükü üzerinde ne kadar nüfuzunuz olduğunu düşünürseniz düşünün, Majesteleri çok daha fazlasını elinde tutuyor. Göz açıp kapayınca kadar gittiğinizi görecektir. Beni anlıyor musunuz, Bayan Yorke?"

"Sizi çok iyi anlıyorum, Bay Dunreave," diye karşılık verdi, toparlayabildiği kadar ağırbaşlılıkla. "İzin verirsiniz, çayınızın geri kalanının tadını çıkarmanız için sizi yalnız bırakayım. İlgilenmem gereken pek çok konu var."

Onun cevabını beklemeden, korkuyla öfke arasında savaşıyor oradan ayrıldı. Daha önce kütüphaneye girdiğinde, Dük'ü öptüğünde bildiği şey buydu ve son dokuz yıllık hizmetinde ona rehberlik eden ilke buydu. Aristokrasinin büyümlü dünyasına ait değildi ve asla da olmayacaktı. O bir hizmetkârdı ve davranışlarını düzenleyen katı kurallara bağlıydı.

Ve Sedgewick Dükü'nden çok ama çok uzakta kalması gerekiyordu.

Annesinin ve kardeşlerinin hayatı ona bağlıydı ve Dük'ün ona karşı hissedebileceği geçici bir heves uğruna onların geleceğini riske atamazdı. Sonuçta dükler hizmetçilerle evlenmezdi. Tıpkı teyzesiyle birlikte bir sezon geçiremeyeceğini anladığında yaşadığı hayal kırıklığının onu neredeyse mahvetmiş olması gibi.

Dük şehvetini dindirip doyduğunda ezildi. Bu, hizmet eden her kadının ezbere bildiği eski bir uyarıydı.

Hiç kimse bulunduğu konumun üstüne çıkmaya cesaret edemezdi. Çünkü kaçınılmaz düşüş geldiğinde, hayatta kalmak imkansızdı.

BÖLÜM 8

Ş uint, annesi çalışma odasında ona katıldığında hâlâ Joceline ile paylaştığı yakıcı öpücüklerin etkisindeydi. Elinden geldiğince masayı düzelttikten sonra kütüphaneyi terk etmişti.

Kırılan cam, günahlarının kalan kanıtlarını gizlice ortadan kaldırmak için gelen bir oda hizmetçisinin itaatkâr çabaları sayesinde kırılmıştı. Elbette kız kırılan camın nedenini bilmiyordu ve bunu sormak da onun haddine değildi. Ama suç mahallinden kaçarken suçluluk duymuyor değildi ve o masaya bir daha Joceline'in üzerinde oturduğunu, zümrüt gözlerinin tutkuyla yandığını, dudaklarının onun öpücüklerinden kararmış ve şişmiş olduğunu hatırlamadan bakabileceğini de sanmıyordu.

"Sevgili Sedgewick'im," diye selamladı düşes onu, pek de samimi gelmeyen parfümlü bir kucaklamayla sararak.

Ama zaten annesiyle her etkileşimi hep böyle olmuştu. Annesinin kucaklamasına karşılık verdi ve onun olağanüstü yüksek saçlarını süsleyen ipek çiçekler ve tüylerin gözüne batmasından kıl payı kurtuldu. Annesi her zaman boyunun uzun olmamasının özenli saç tasarımlarıyla telafi edilebileceğini düşünmüştü. Bir keresinde, onu dehşete düşürerek, bir balo için saçına doldurulmuş kuşlardan oluşan bir aile takmıştı. O geceyi, tüyleri mor ipeğine uyacak şekilde boyanmış sefil çalıkuşlarının parlak gözlerinden kaçmaya çalışarak geçirmişti.

"Anne," dedi sert bir sesle, sırtını sıvazlayarak.

Aralarındaki ilişki hiçbir zaman çok yakın olmamıştı. Çocukluğunda mesafeli davranmış, onun hizmetçiler tarafından büyütülmesine izin vermekten memnun olmuş ve daha sonra

onu okula göndermek için. Babası da daha iyi değildi. Sedgewick Dükü, annesinden on beş yaş büyüktü, gülümsemelerini ve övgülerini sanki büyük servetini azaltacakmış gibi koruyan sade, beyaz saçlı bir beyefendiydi. Amelia Quint'in hayatına girene kadar -ironik bir şekilde, ebeveynleri tarafından yapılan bir eşleşmeyle- aşkın gerçekte ne olduğunu anlamaya başlamamıştı.

"Saçların." Annesi kendini onun kucağından kurtardı ve omuzlarını geriye doğru çekerek kaşlarını çattı. "Tanrım, Sedgewick, ıssız bir adada mahsur kalmış Robinson Crusoe'ya benziyorsun. Elbette kesilmesi gerekecek. Uşağınızın bu şekilde devam etmenize izin verdiğini sanmıyorum."

Yakın zamana kadar yoktu. Hem kâhya hem de uşak olarak hizmet eden Dunreave vardı. Şimdi ise tıraş olurken ona yardım eden uşaklardan biri vardı. Ama delikanlı Quint'in saçları hakkında tek kelime etmeye cesaret edememişti, hizmet merdivenlerini tırmanırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Saçımı kestirmeyeceğim," diye bilgilendirdi onu.

"Peki sen ne giyiyorsun?" diye sordu, sanki o hiç konuşmamış gibi, burnu kırışarak adamın geri kalanını inceledi. "Palton nerede ve neden bu kadar çok taşra tüviti giyiyorsun? Burada kuzeyin vahşi doğasında olduğunuzu anlıyorum ama giyecek daha şık bir şeyiniz olduğuna eminim."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne giymek istiyorsam onu giyiyorum."

Hâlâ yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı, gözleri sanki gözlerini ayıramadığı bir trajediymiş gibi adamın saçlarına dönüyordu. "Neyse ki Londra'dan bazı giysiler getirdim. Terzinize haber gönderdim ve o da son derece memnun kalarak bir dizi palto, yelek ve pantolon gönderdi. Dunreave'e bunları odanıza götürmesini söyledim."

Sanki tek kelime etmemiş gibiydi. Annesi tamamen kendi kendine konuşuyor, sanki onun itiraz etmeye hakkı yokmuş gibi kapsamlı kararlar alıyordu. Neden farklı bir şey beklemişti ki? Aralarında hep böyle olmuştu, annesinin zorba doğası önüne çıkan her türlü itirazı ezip geçiyordu. Blackwell Manastırı'na gömülmesinin nedenlerinden biri de buydu. Amelia'nın cenazesinden birkaç gün sonra, yas dönemi sona erdiğinde, soyunu devam ettirebilmesi için yeni bir eş aramaya başlaması gerektiğini söyleme cüretini göstermişti.

"...ve Leydi Diana'nın hatırı için dış görünüşünüze gerçekten daha fazla özen göstermelisiniz. Biliyorsunuz kendisi kibar sosyetenin en büyük güzellerinden biri olarak kabul ediliyor. İstedığı kocayı seçebilir."

Annesinin gevezeliğe devam etmesi Quint'in düşüncelerinin arasından sıyrılarak dikkatini toplamasını sağladı. "Leydi Diana'nın evlilik beklentilerinin benim ne giydiğimle ya da saçımı kesip kesmememle ne ilgisi var anne?"

İçini bir kuşku kapladı. Annesinin onu sadece Noel'de ziyaret etmek istemediğini bilmeliydi. Ona gönderdiği hizmetçilerin daha büyük bir planın aracı olduğunu bilmeliydi. Onun huzur içinde yaşamasına asla izin vermeyecekti.

"Durham'da saklanan bir bekâr olarak kalmak istiyorsan ve uzak bir taşralı kuzeninin bir sonraki Sedgewick Dükü olmasına izin vermek istiyorsan, elbette hiçbir şey yok," dedi, sesi uygun bir şekilde dramatikti.

"Bunu konuşmuştuk anne," diye hatırlattı ona sıkıca, eldivenli ellerini iki yanında sıkıp açarak.

"Tapuya karşı bir göreviniz var," diye ısrar etti. "Bu eski mülkü burada öylece bırakıp gidemezsiniz. Yükümlülüklerinizi düşünmelisiniz."

"Bu yüzden mi geldiniz hanımefendi?" diye sordu. "Bana yükümlülüklerimi hatırlatmak için mi?"

Bir iç çekti, gümüş saçlarındaki tüyler titriyordu. "İki yıl oldu, Sedgewick. Beş buçuk otuz yaşındasın. Başka bir evlilik yapmalı ve bir varis edinmelisin. Terk ettiğin Sedgewick Malikânesi'nden ve diğer birçok görevinden bahsetmiyorum bile."

Ellerini tekrar büktü, harap olmuş etinin gerginliğini, göğsündeki ağırlığı hissetti, sanki o alevli kirisin ağırlığı yeniden üzerine çökmüş gibiydi. "Karım ve çocuğum öldüğünden beri ne kadar zaman geçtiğini bana hatırlatmana gerek yok."

"Görünüşe göre, yapmalıyım. Uygun yas süresi altı aydır. En fazla bir yıl. Ama sen burada, iki yıl boyunca kuzeyde gömülü kalıyorsun, tıpkı onun mezarında onunla birlikte yatıyormuşsun gibi," diye tersledi.

Onun duygusuz sözleri, cesurca bastırmaya çalıştığı anıları geri getirdi. Karısından ve bebeğinden geriye kalanları taşıyan tabutun üzerine düşen toprağın sesi. Küreğin toprağa vuruşundaki sonluluk. Şimdi hepsi ona geri dönüyordu, geçmiş bugünle savaş halindeydi.

"Nasıl uygun görürsem öyle yas tutarım," dedi, sesi sertti ama umurunda değildi. "Benim işlerime karışmaya hakkın yok."

"Buna hakkım yok mu?" Kadın küstahça baktı, küçük, inanmayan bir kahkaha attı. "Sedgewick, ben senin annemim. Sana bunu hatırlatmak benim kutsal görevim."

Görevi ya da geçmişin acısını düşünmek istemiyordu. Şu anda tek düşünmek istediği Joceline'di. Aralarında ne olduğunu bilmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Onu tekrar görmek, tekrar öpmek, ona tekrar dokunmak istiyordu. Onunla yalnız kalmak. *Tek* istediği oydu, nokta. Ama sadece farklı görevlerinin yarattığı karmaşa değil, şimdi bir de annesi, Lord Dreighton ve Leydi Diana vardı.

Bir elini çenesinde gezdirdi, suratı asıktı. "Benden ne beklendiğinin fazlasıyla farkındayım. Bana hatırlatmana ihtiyacım yok."

"Elbette biliyorsun, Sedgewick." Annesi daha da yaklaşarak kolunun üst kısmına teselli edici bir dokunuşta bulundu. "Sana gönderdiğim son hizmetçiyi göndermediğinde çok sevinmiştim. Bu bana toplumdaki hak ettiğin yere dönmeye hazır olduğuna dair umut verdi."

Annesiyle Joceline hakkında konuşmak istemiyordu. Onun hizmetçisi olduğunun hatırlatılmasını da istemiyordu.

"Bayan Yorke görevinde son derece becerikli," dedi kibarca, sesindeki her türlü duygu kırıntısını yok etmek için elinden geleni yaparak.

Annesinin, Joceline'le arasında işveren ve aile ilişkisinin ötesine geçen bir şeyler olduğundan şüphelenmesine izin vermezdi.

Sanki annesinin ayaklarının dibinde toplanan ödüllü köpeklerinden biriymiş gibi hafifçe bir kez daha okşadı. "İşte bu yüzden onu seçtim. Sadece ev işlerinde değil, diğer alanlarda da aklını başına toplayacağını umuyorum. Leydi Diana'ya bir şans verin. Size mükemmel bir eş olacaktır."

Aman Tanrım.

Düşündüğü gibiydi. Annesi çöpçatanlık yapıyordu. Ama eşleşmek gibi bir arzusu yoktu, lanet olsun.

"Leydi Diana'yla ilgilenmiyorum," diye homurdandı.

"Ama sen daha onunla tanışmadın bile, hayatım." Annesi ıslıl ıslıl gülümsedi. "O çok hoş bir genç hanım ve bir düşes olmak için doğmuş ve yetiştirilmiş. Sana büyük bir itibar kazandıracaktır, göreceksin."

Annesi her zamanki gibi inatçı ve ısrarcıydı. Tartışmaya devam etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu ona daha çok şey kazandırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Hayal kırıklığı.

Sıkı bir gülümsemeye zorladı. "Eminim seyahatlerinizden sonra çok yorulmuş olmalısınız. Neden yemekten önce biraz kestirmiyorsun anne? Bayan Yorke şüphesiz odanızı sizin için hazırlatmıştır."

Kadın, adamın bu teklifi sırf uzaklaşıp ona biraz huzur verebilmek için yaptığından habersiz, gülümsüyordu. "Çok düşüncelisin, sevgili Sedgewick. Sanırım akşam yemeğinden önce gidip biraz uzanacağım. Görüşmek üzere, sevgili oğlum."

"Sonra görüşürüz anne."

Neyse ki kadın gitti ama adam uzun süre dinlenemeyeceğini biliyordu. Akşam yemeği yaklaşıyordu, hem de çok yakında. Ama önce, Joceline'i şimdi ve o zaman arasında yalnız yakalamak için titreyen bir umut kaldı.

JOCELINE, en yakınındaki küçük salonun kapısı açılıp Sedgewick Dükü'nün eşikte durduğunu gördüğünde hizmetkârların merdivenine doğru eğildi. Sessizce, ona katılmasını işaret etti. Bay Dunreave'in uyarıları hâlâ göğsünde bir kaya gibi ağır bir şekilde dururken, etrafına çılgınca bir bakış atarken kalbi boğazında düğümlendi. Görünürde kimse yoktu, bu yüzden iç çekerek onunla birlikte salona girdi ve kapıyı arkasından akıllıca kapattı.

"Majesteleri," diye başladı, "benden ne istiyorsunuz? Akşam yemeği yakında başlayacak ve beni bekleyen pek çok görev var."

Adam onun üzerinde yükseliyordu, etkileyici boyu siyah gece kıyafetiyle daha da belirginleşmişti. Akşam yemeği için giyinmişti, boğazına beyaz bir boyunbağı bağladığını fark etti. Onu daha önce de yakışıklı bulmuştu ama resmi siyahlar içindeki Sedgewick Dükü onu kendinden geçirmeye yetmişti.

"Seninle konuşmak istiyordum," dedi aceleyle, mavi-yeşil bakışları onun ağzına yerleşti.

Dudaklarını yaladı, onun somurtkan ağzının kendisinde yarattığı o harika hissi hatırladı, o kadar şefkatli ve sahipleniciydi ki, sonra içinde yükselen özlemi kovdu. Kendini tekrar onun kollarına bırakamazdı. Onunla burada, cazibenin çağırdığı ve ona tekrar bu kadar kolay dokunabileceği yerde oyalanmasına izin veremezdi.

"Evin idaresiyle mi ilgili?" diye sormaya cesaret etti, kendini ona karşı sert olmaya zorlayarak.

"Öyle olmadığını biliyorsun."

Dönerek kapıya doğru ilerledi. "O zaman korkarım ki-" Dirseğindeki eli onu durdurdu.

"Kal," diye yalvardı, yalvarışındaki ham duygu kadının ona geri dönmesini sağladı.

Adamın yüzüne yansıyan çıplak özlem, kendi içinde de derinlerde canlanan açlık, ona karşı koyma yeteneğini sınamıştı.

"Majesteleri, anneniz misafirlerle birlikte burada kalıyor," diye itiraz etti. Burada sizinle birlikte kalmam çok uygunsuz olur."

"Edebin canı cehenneme." Elini çıldırtıcı bir okşayışla kızın kolundan aşağı kaydırdı, deri kaplı parmakları avuç içleri birleşirken kızını buldu. "Sen benim hizmetçimsin. Seninle istediğim zaman konuşabilirim."

"Bay Dunreave zaten şüpheleniyor," demek için kendini zorladı. "Bugün olanlardan hemen sonra sizinle aynı odadan çıkarken görülme riskini göze alamam."

"Ne oldu Joceline?" diye sordu, sesi alçak ve kadife gibi yumuşaktı.

Arzunun hücumuna karşı keskin bir nefes aldı. "Kütüphanede seninle çok fazla zaman geçirdim ve düşesin, kontun ve Leydi Diana'nın gelişini kaçırdım. Olan buydu."

"Hayır." Başını iki yana salladı, parmakları onunkileri sıkıca kavradı. "Bundan çok daha fazlasıydı. İtiraf et. Yüksek sesle söyle."

Çok yakındaydı, kokusu onu sarıyordu. Bakışları dudaklarındaydı ve onun tutkulu öpücüklerinin her anını, ağzının içindeki sıcak dilini hatırlıyordu. Kendi dudakları da ayrılmıştı ve sanki kütüphane masasında olduğu gibi onu tekrar yutmamak için sahip olduğu tüm gücü kullanması gerekiyormuş gibi hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. Kadın ona doğru sallanıyor, etekleri adamın pantolonuna sürtünüyor, çingırağı çınılıyordu.

"Yapamam," diye fısıldadı, zaten uçuşuma tehlikeli bir şekilde yakındı, onun yakınlığından ve elinin onun elinin içinde olmasından başka bir şey değildi. "Yapamayız."

Ama düğün kararlıydı. Diğer eliyle çenesini yakaladı, sıkı ama şefkatli bir şekilde tuttu, başparmağı oradaki hafif çukurda gezindi.

"Yanımdan ayrıldığın andan beri senden başka bir şey düşünmüyorum," diye mırıldandı.

"Majesteleri," diye itiraz etti, sesi de savunması kadar zayıftı.

Annesinin ve küçük kardeşlerinin yüzlerini hatırlamaya çalışsa da, tek görebildiği Sedgewick Dükü'nün, sanki onu kollarına alıp götürmek istermiş gibi kendisine bakışıydı.

"Bana aynısını yapmadığını söyle," diye meydan okudu, başparmağı alt dudağının kenarında geziniyordu.

İçinden bir inilti kaçtı. O çok fazlaydı. Onu alev alev yakarken ona nasıl karşı koyabilirdi ki? Yakışıklı ve savunmasızken, gözleri arzu ve çok daha fazlasının vaadiyle uyuşmuşken? Yeterince güçlü değildi. Bunu yapamazdı.

"Seni öpmemi söyle, Joceline."

Gözleri dalgalanarak kapandı, onu görmemeye çalışıyordu. Belki de onun açlık ve şefkatin sarhoş edici bir karışımıyla donanmış yüzünü göremezse savunmasını toparlayabilirdi.

"Yapamam," dedi, her parçası bu sözleri söylemeyi arzulasa bile.

"Sen de istediğini söyleyene kadar seni öpmeyeceğim," diye mırıldandı, başparmağını şimdi üst dudağının kıvrımında gezdiriyordu.

Adamın dokunuşu dudaklarının kenarında gezindi ve içinden bir çığlık koptu, çünkü onu bir an daha inkâr etmeye dayanamazdı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, bakışları birbirine karıştı. Adamın başı onunkine doğru eğilmişti, koyu altın rengi saçları yüzünün keskin köşelerine dökülüyordu.

"Ben de istiyorum," diye sessizce itiraf etti. "Ben de istiyorum."

Eli yanağını okşamak için hareket etti ve sonra ağzı onunkinin üzerindeydi, muzaffer, talepkâr. Dili derinlere kayd ve kadının karnında bir sıcaklık yayıldı. Sanki birbirlerine açmışlar gibi öpüşüyorlardı. Sanki dudaklarının her dokunuşu sonuncusu olacakmış gibi, dilleri kıvranıyor, ağızları açık ve doymak bilmezdi.

Elleri birbirine dolanmıştı ve adam kadınınkini aralarına çekerek avucunu kalbinin üzerine koydu, böylece kadın onun sıcaklığının içine sızdığını, çılgınca attığını hissedebiliyordu. Ceketini pürüzsüz ve inceydi, göğsü bir kas duvarıydı ve ah, ona dokunma özgürlüğü - harikulade bir hediye. Dudakları bir bütün olarak hareket ederken diğer eli onun omzuna yerleşti. Ama bu yeterli değildi. Onu daha fazla hissetmek istiyordu. Saçlarının görüldüğü kadar yumuşak ve pürüzsüz olup olmadığını bilmek istiyordu. Bu yüzden parmaklarını omzunun sert kanadı boyunca kaydırarak, sonra boynuna doğru ilerledi ve daha da yükseğe, onun zarif saçlarından bir avuç kavradı.

İnledi ve öpüşmeyi kesti, dişleri kadının alt dudağını ısıırıyordu. Bu hareket o kadar şehvet dolu ve hayvancaydı ki, tanıdığı zarif, buz gibi dükten çok farklıydı. Sanki onu tüketmeye çalışıyordu. Ama bu hissi anlıyordu, çünkü bu his onun içinde derinlerde yankılanıyordu. Adamın giysilerini yırtıp yaralarını görmek istiyordu. Dudaklarını onun üzerinde gezdirmek, onu yalamak, dişlerini ona batırmak ve bir iz bırakmak istiyordu. Onun kendisine ait olmasını istiyordu.

Bu asla olamaz, dedi içinden bir ses.

"Özlenmeden önce dönmeliyim," diye itiraz etmek için kendini zorladı, aralarında geçen onca şeyden sonra bu sözler saygısızlık gibi gelse de.

Ama kim olduğunu, ne olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu. Ona da hatırlatması gerekiyordu. Ve burada, bu salonda ne kadar uzun süre oyalanırsa, onunla çalıntı öpücükler değiş tokuş ederse, ikisi için de tehlike o kadar büyük olacaktı.

"Bu gece herkes uyuduktan sonra bana gel," diye mırıldandı. "Odama gel. Seni bekliyor olacağım."

Daveti onu hem şaşırtmış hem de meraklandırmıştı. Yatak odasına gitme fikri yasaktı ama yine de o kadar cazipti ki, kalçalarının arasına yerleşen sıvı ihtiyaç dizlerinin titremesine neden oldu.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye reddetti, her ne kadar bunu her şeyden çok istese de. "Eğer görülürsem, bu ikimiz için de felaket olur."

Bakışlarında bir şey titredi ama sonra onu tekrar öptü. Onu öptü ve itirazlarını unutana kadar öptü. Geçmiş, bugün, geleceği unutana kadar. Onun ağzı olmayan her şeyi unuttu, vücudu onunkine bastırdı, ısrarcı ve erkeksi ve çok büyük ve güçlü.

Adam öpüşmeyi bitirdiğinde, kız akılsız ve nefessizdi, destek için utanmazca ona yapışmadan kendi ayakları üzerinde durup duramayacağından bile emin değildi.

Joceline'in yanağını kavradı, onu eşsiz bakışlarının esiri yaptı, dudakları birbirinden bir santim kadar uzaktı. "Sana daha uzun süre ihtiyacım var, Joceline. Rahatsız edileceğimizden endişe etmeden seni istiyorum."

Cazibe oradaydı, çok güçlüydü. Ona *evet* demek istiyordu. Son dokuz yıldır yaptığı gibi tedbiri elden bırakıp aklı yerine kalbinin sesini dinlemek istiyordu. Yine de, çok fazla sorumluluğu vardı, küçük kardeşleri kendi yollarını kazanacak kadar büyük değildi ve annesinin onları terk etmeden onları destekleyecek hiçbir yolu yoktu. Kardeşlerinin parçalanmasına izin veremezdi. Ona muhtaçlardı.

"Cesaret edemiyorum," dedi ona yumuşak bir sesle, üzgün bir şekilde, koşullarının farklı olmasını dileyerek. "Risk çok büyük. Özür dilerim, Majesteleri."

İsteksizce kendini ondan uzaklaşmaya zorladı, şöminenin saati bir an önce gitmesi gerektiğini söylemek için çalışıyordu. Hiç zamanları kalmamıştı.

"Özür dilerim," diye ekledi, gözleri yaşlarla doldu ve öfkeyle gözlerini kırptırdı.

"Joceline," diye tekrar yalvardı, en az onun hissettiği kadar üzgün görünüyordu. "Lütfen."

Başını sallayarak hızla odadan çıktı ve hissetmesine izin veremediği duyguların tüm kanıtlarını ortadan kaldırmak için elinin tersiyle gözlerini sildi.

Sedgewick Dükü ona göre değildi ve bunu, hizmetçilerin salonunda Bay Dunreave'in yanından geçerken, bakışlarının yeni bir kuşkuyla parıldamasından daha iyi doğrulayan bir şey olamazdı.

LADY DIANA COLLINGHAM keten saçlı bir güzeldi. Porselen teni, gök mavisi gözleri ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle sürekli yukarıya dönük görünen gül goncası ağzıyla gerçek bir İngiliz gülü. Ve neden kendini beğenmiş olmasın ki, diye düşündü Joceline küçük yatak odasına doğru ilerlerken, ayakları sırtına rakip olacak kadar ağrıyordu. Genç ve her daim güzeldi, iyi bir hanımefendiydi ve Joceline'in o güne kadar gördüğü en şık ipek elbiseleri giymişti, kuzenlerini utandıracak güzellikteydi.

Ayrıca bir sonraki Sedgewick Düşesi olmayı umuyordu.

Sonuncusu, üç gün boyunca Dük ve konukları için her yemeğe ve eğlenceye başkanlık ettikten sonra Joceline'in ellerindeki çatlamış, işle pürüzlenmiş deri kadar açıktı. Sözüne sadık kalarak Dük'le arasına mesafe koymayı başarmış, rolünü kusursuz bir şekilde oynamış, salonda ve kütüphanede yaşadığı akıl tutulması sonrasında Bay Dunreave'in kendisinde hata bulmasına fırsat bırakmamıştı.

Görevlerini yeni bir kararlılıkla yerine getirirken, ne zaman kendini muhteşem Leydi Diana'yla aynı odada bulsa içini yakıp kavuran, acı veren kıskançlığını dizginlemek için elinden geleni yapıyordu. Çünkü her ne kadar bunun yanlış olduğunu ve hayattaki konumlarının bu kadar farklı olmasının kesinlikle Leydi'nin suçu olmadığını bilse de, Joceline kendisine sürekli şunu hatırlatmasından nefret ediyordu

Bir dükün kapalı kapılar ardında gizlice öpüştüğü türden bir kadındı, ama Leydi Diana bir dükün evleneceği türden bir kadındı.

Ve Sedgewick kendi adına, onun tekliflerini reddetmesini kabullenmiş görünüyordu. Artık karanlık odalarda kaçamak kucaklaşmalar olmayacaktı. Artık yatak odasına davet edilmiyordu. Bunun yerine Leydi Diana'ya eşlik etmekle ve annesine eşlik etmekle meşguldü. Kendi kendine, bunun farkına varmanın kaçınılmaz olarak yarattığı derin hayal kırıklığı duygusunu görmezden gelmeye çalışarak, bunun iyi olduğunu söylemişti.

En azından durumundan emin olabilirdi. Kimse onu kovamazdı. En azından bir yıl boyunca kâhya olarak kalabilirdi, o sırada dük yeni evlenmiş ya da evlenmek üzere olabilirdi ve o da ödülünü alabilirdi. Sedgewick'in bir eş alıp aile kurmasını izlemenin acısını çekmeden önce yeni bir pozisyona geçebilirdi.

Ağır bir iç çekişle, tek ışığın ızgaradaki küçük, titrek ateşten geldiği karanlık odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ve gölgelerdeki iri, inkar edilemez erkeksi figürü hemen fark etti.

Kadının nefesi kesildi.

"Sus," dedi Sedgewick'in tanıdık sesi, kalbinin yerinden fırlamasına neden olan alçak, çökmekte olan bir gümbürtü. "Odana gizlice girmenin benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

Bir elini çılgınca atan kalbinin üzerine bastırdı, ne kadar yanlış ve tehlikeli olursa olsun, onun varlığıyla içinde yükselen saf sevinci bastırmaya çalıştı. "Majesteleri, burada olmamalısınız."

Boyu o kadar uzundu ki, başı neredeyse odanın alçak tavanına ulaşıyordu. "Biliyorum ama bana gelmediğin için seni görmenin bir yolunu bulmalıydım ve gün boyunca Kont, annem ve Leydi Diana'nın ayakları altındayken riske girmek istemedim."

Sesi sessizdi ve gerçekten de onunla ilgilendiği için minnettardı. Ama adam buradaydı, onun odasındaydı! Yatağının üzerinde oturuyordu. Eğer Bay Dunreave öğrenecekti...

Sedgewick sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, "Kimse seni kovmayacak, Joceline," diyerek onu rahatlattı ve önünde durdu. "Sana söz veriyorum. Pozisyonun için korkmana gerek yok."

Dudaklarını ıslattı. "Ama Bay Dunreave-"

"O da benim yanımda çalışıyor," diye sertçe araya girdi. "Karakteriniz söz konusu olduğunda çekincelerinizi anlıyorum, ama lütfen şunu bilin ki

siz aksini seçene kadar benim hizmetçim."

Onun sözleri, Bay Dunreave'in kendisini işten attıracağı korkusunu biraz olsun yatıştırmıştı. Ancak, yatak odasında bulunması hâlâ yasaktı.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Ama gitmelisiniz. Benim özel odamda bulunamazsınız."

"Gitmemi istiyor musun?" diye sordu.

Bir an için gözlerini kapatarak onu görmemeye çalıştı ama bu sefer ona karşı koyma becerisine öncekinden daha fazla yardımcı olmadı. "Majesteleri..."

"Quint," diye mırıldandı. "Yalnız kaldığımızda bana Quint demeni istiyorum."

Bu daveti ilk kez yapmıyordu elbette. Ama bu kadar cazip bir şekilde teklif ettiği samimiyete aldırmadan, kendisini onu Sedgewick Dükü olarak düşünmeye zorluyordu.

Gözlerini tekrar açtığı anda adamın kendisine öylesine çıplak bir özlemle baktığını gördü ki içinde bir sızı belirdi. "Yapamayacağımı biliyorsun. Aramızda yakınlık olmasına izin vermek aptallık olur."

"Öyle mi?" Adam onun ellerini tuttu ve kadın buna izin verdi, dokunmaması gerektiğini bilse de onun dokunuşunu istiyordu. "Neden aptalca? Söyle bana."

"Nedenini biliyorsun. Çünkü siz bir düksünüz ve ben de sizin hizmetkârınızım. Bu basitçe yapılmaz."

"Toplumun neyin doğru olduğunu düşündüğü umurumda değil."

"Bir dük olarak bu özgürlüğe sahipsiniz," diye hatırlattı ona. "Bir kahya olarak benim yok."

"Unvanımın bana taktığı prangaları hiç hor gördüğümü sanmıyorum, en azından gerçekten. Şu ana kadar değil."

Birbirlerine baktılar, aralarında sessiz bir anlam geçti, açlık tehlikeli ve baş döndürücü bir şekilde canlandı. Buluşmalarının yasadışı doğası, odadaki gölgeler, titreyen ateş, küçük mahalleler - hepsi onun üzerinde şehvetli bir büyü yaratmaya katkıda bulundu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu, bu istenmeyen duyguları uzak tutmak, ona direnmek için çaresizce.

"İstiyorum..." Bakışları kızın yüzünü yutarken sözleri bir an için kesildi. "Sana kur yapmak istiyorum."

İçinden histerik bir kahkaha yükseldi. "Hizmetçinize kur yapamazsınız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben sizin dünyanıza ait değilim. Çünkü beni bekleyen çok fazla görevim var ve evinize ve misafirlerinize katılmayım. Çünkü sen Leydi Diana gibi güzel bir aristokrata kur yapmak için yaratılmışsın."

Nedenlerini sıralamaya devam edebilirdi ama kendini durdurdu, çünkü duyguları yağmurla kabarmış bir derenin sularının taşma tehdidi gibi çok yükselmişti.

"Joceline." Joceline'in ellerini yukarı kaldırdı ve o akşam kuru üzüm taşlamaktan ve kesme şeker dövmekten ağrıyan parmak eklemlerini öptü. "Lütfen izin verirseniz kendimi açıklamama izin verin."

Karşısında bu kadar savunmasızken onu nasıl reddedebilirdi? Yüz ifadesi ciddiye ve sanki o güne kadar gördüğü en nadide, en değerli hazineymiş gibi parmaklarına yapıştı. Hâlâ akşam yemeğinden kalma kıyafetlerini giyiyor ve zarif bir görüntü sergiliyordu. Vahşi bir an için, yemek masasında onunla birlikte oturmuş olmayı diledi. Sohbet edip flört etselerdi ve o da önlükle örtülmüş gri yünlü bir elbise yerine çiçeklerle süslenmiş ipek bir gece elbisesi giyseydi.

"Devam et," diye izin verdi, çünkü onun kendi alanında kalmasına ne kadar uzun süre izin verirse, ona karşı duyduğu yoğun çekime karşı savaşmasının o kadar zor olacağını biliyordu.

"Leydi Diana'ya kur yapmak istemiyorum. Senden başka kimseyi istemiyorum." Durakladı, kafası karışmış gibi başını salladı, düşüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı. "Böyle hissetmeyi hiç beklemiyordum. Beni şaşırtıyor ve hayrete düşürüyor ama elimde değil. Tek düşünebildiğim sensin. Uyandığımda seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Lütfen," diye araya girdi, daha fazlasını duymaya dayanabileceğinden emin değildi, çünkü içten içe duymak istediği her şey buydu. "Daha fazlasını söylemene gerek yok." "Ama ihtiyacım var," diye ısrar etti, parmaklarını nazikçe sıkarak. "Sen değil misin

Gördün mü? Ben ham, ağrıyan bir ihtiyaçtan başka bir şey değilim ve hata senin. Bütün günümü seni kısacık bir an görmeyi, ortak bir bakış atmaya umarak geçiriyorum. Geceleri seni düşünerek uyuyorum, muhteşem siyah saçlarını bağısız hayal ediyorum, düşündüğüm kadar yumuşak ve ipeksi olup olmadığını merak ediyorum. Bunu ben istemedim. Bunu ben istemedim."

Ses tonundaki sertlik kadının savunmasını kırdı.

"Ben de istemedim," diye itiraz etti. "Bunu ben de istemedim. Blackwell Manastırı'na hizmetçiniz olmak için geldim, hepsi bu."

Ve bir parçası, Joceline'in zorunluluklara saplanmış o parçası, onun hizmetkârından başka bir şey olmamasına izin vermesi için ona yalvarıyordu. Elinden gelen her şeyi eve göndermek için gayretle çalışan parçası. Ama geri kalan kısmının -bencil, özlem dolu, aptal kısmının- onun hissettiklerini kabul ettiğini duymaya ihtiyacı vardı. Ona ne kadar güçlü bir şekilde çekildiğini tam olarak duymak için. Çünkü o da aynı amansız çekimi hissediyordu.

"Ama sen artık bundan çok daha fazlasısın, Joceline," dedi, sesi alçak ve yalvarırcasına. "Görmüyor musun? Son birkaç haftayı tüm gücümle bununla savaşıyor geçirdim. Hissettiklerimi inkar ediyorum. Sefaletimden son derece memnundum

-Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Ama sonra sen güneşli gülüşlerinle, çarpıcı yanaklarınla, çelenklerinle ve kanlı ağaçlarınla buraya geldin. Yok olduğunu düşündüğüm bir parçamın kilidini açtın, onu ışığa geri getirdin ve ben nasıl tekrar bu adam olacağımı bilmiyorum, bu kadar kayıp ve kederden sonra mutluluğu ve umudu bulabilen bir adam. Bunun ne anlama geldiğini, senin için ne hissettiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, sanırım ben-

"Hayır," diye haykırdı, sözünü tamamlayamadan yarıda kesti, çünkü bu çok acı vericiydi. Onu dehşete düşüren bir çaresizlikle bunu çok fazla istiyordu. Ona sahip olamazdı.

Ama bu önemsizdi. Şimdilik elinden geleni yapacaktı.

Joceline kendini ona attı. Onun içine. Ayak parmaklarının ucuna kadar yükselip ağzını onunkinin üzerine bastırarak onu öperken, kelimelerle itiraf etmeye cesaret edemediği şeyi ona gösterirken vücutları çarpıştı. Çünkü aniden, yarın ne olacağının bir önemi kalmamıştı. Kendisinin onun emrinde çalışan bir hizmetçi, dükün ise onun çok üstünde, zengin bir dük olması önemli değildi. Kendisi için farklı bir durum bulması gerekip gerekmediği bile önemli değildi.

Sedgewick Dükü'ne aşık olmuştu.

Hayal bile edilemeyecek kayıplar ve trajediler yaşamış bu güzel, kırık, kusurlu adamı seviyordu. Ve onunla yaşayabileceği tek şey bu gece olsa bile, ona ne kadar çok sevdiğini göstermeye niyetliydi.

Birbirlerine dolanmış elleri birbirinden ayrıldı; kadının ki adamın geniş göğsüne, adamın ki de kadının beline yerleşti. Öpüşmeleri çılgınca ve derin, sert ve sıcaktı. Çabucak sabırsızlandı, daha fazlasına ihtiyaç duydu. Parmaklarını adamın paltosunun altından geçirerek, omuz silkmesine yardım etti. Yeleğinin düğmelerine yerleştiğinde giysi bir fısıltıyla yere kayd. Elleri o gün yaptığı işlerden dolayı yorgun ve ağırlı olsa da, o düğmelerle uğraştı

Saçma, hatasız bir acelelilikle bağlarından kurtuldu, onu bu sınırdan sıyırdı ve onun arayış içindeki diline açıldı.

Keşfeden, okşayan tek kişi o değildi. Parmakları çengelinin bağını buldu ama onun beceriksizliğini hissedince öpüşmeyi kesti. "İzin ver bana."

Joceline belindeki iğneyi kısa sürede çıkararak yarın kullanmak üzere dikkatlice masanın üzerine koydu, birlikte geçirecekleri zamanın bu kadar kısa olacağı düşüncesi kalbini sızlattı.

"Eldivenlerim," diye mırıldandı, parmaklarını önünde esneterek, yaralarını diğerlerinden korumak için hâlâ giydiği deri kaplamalara baktı.

"Onları benim için çıkarır mısınız?" diye sordu nazikçe.

Tereddüt etti, kararsızlık yakışıklı yüzünde parladı.

"Ellerini daha önce gördüm," diye hatırlattı ona. "Ama eğer onları takmayı tercih ederseniz, anlarım."

"Hayır." Geniş çenesinde bir kas gerildi. "Seni hissetmek istiyorum."

Beklentinin tatlı heyecanı içinden geçti, kalçalarının arasında bir sızı canlandı. "Evet."

Adamın, parmakları uzun ve kalın olan iri ellerinin üzerindeki büzülmüş deriyi ortaya çıkararak onları soymasını izledi. Ona göre yara izleri onun onurunun bir simgesiydi. Sevdiği kadını kurtarmak için ne kadar cesurca savaştığını hatırlatıyordu. Ve Joceline onu bu yüzden daha da çok seviyordu.

Adamın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve daha önce yaptığı gibi dudaklarına götürdü.

"Gerek yok-"

Ellerini, parmak eklemlerini, parmak uçlarını öptü, sonra onları ters çevirip yaralı avuç içlerini de öptü.

"Joceline." Sesi kadife gibi yumuşak ve ipek gibi pürüzsüzdü, o kadar çok ham ihtiyaçla doluydu ki, karnında sıvı arzu birikmesine neden oldu.

Onu biraz daha öptü ve sonra özleminden nefessiz kaldığında, ellerini göğüslerine götürdü, korsesinin kalkanı altında meme uçlarının sert ve neredeyse acı verici bir şekilde hassas olduğu korsesine bastırdı.

"Beni soyar mısın Quint?" diye sordu, kendisine onun adını kullanma özgürlüğünü tanıyarak.

Başını eğdi ve Joceline'in sade korsajının düğmesini bulduğunda dudaklarına yapıştı, onu öperken düğmeyi açtı. Joceline için giysilerini çıkarırken her zaman etkili bir tasarruf yapmıştı. Hareketler

bir amaca hizmet ediyordu. Ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk uyuyabilir ve yeni gün ve onu bekleyen tüm işler için dinlenebilirdi. Ama Quint'in onu soymasının baş döndürücü, güçlü bir lüksü vardı. Bunun sonsuza dek sürmesini, okşamalarının bantların, düğmelerin ve kancaların üzerinde gezinmesini istiyordu. Ama bir an önce bitmesini de istiyordu ki Quint'in tenini kendi teninde hissedebilsin.

Kıyafetlerini zmesi gereken tek kişinin kendisi olmadığını hatırlayarak, adamın boyun örtüsüne döndü, düğümü çekiştirip keteni kurtarıırken dili onunkine karıştı. Eteklerinden ve kombinezonundan sıyrıldı, ağır kumaşın kalçalarından aşağıya doğru kayarak yerde çizme giymiş ayaklarının etrafında toplandığını hissetti.

O zaman başını kaldırdı, onun kadar sert nefes alıyordu, bakışları gizlenmemiş bir tutkuyla parlıyordu. "Yatağa otur."

Adamın isteğini anlayamadı, öpücükleri ve elleri yüzünden aklı başından gitmişti. "Neden?" diye sormayı başardı, kafası karışmıştı.

"Her zaman benimle ilgileniyorsun," diye açıkladı, tekrar doğrulmadan önce onun çenesini, burnunu ve yanağını öptü. "Seninle ilgilenme sırası bende."

Protesto onun içine işlemişti. Bu güzel dk onu beklememeliydi. Ama dk onun elini kendi elinin içine aldı ve dar yatağına doğru üç basamak boyunca ona rehberlik ederken, teninin onunkine olan lezzetli yakınlığı itiraz etme ihtiyaını ortadan kaldırdı.

Kenara oturdu ve adamın önünde diz çöküp sağ ayağını kaldırarak sağlam tabanını kalçasına yerleştirmesini şaşkınlıkla izledi. Sakin ve etkili hareketlerle bağcıkları çözdü, botu gevşetti ve kaydırarak çıkardı. Kadın ayak parmaklarını esneterek yumuşak bir zevk sesi çıkardı ve adam çoraplı ayağını ovdu, bir şekilde hatasız bir şekilde onu acıtan tüm yerleri buldu ve onları yatıştırdı. Adamın oraplarında yaptığı onarımları ya da çorapların kaba, ucuz kalitesini fark etmemesini umuyordu. Ama fark ettiyse bile yorum yapmadı, onun yerine güçlü parmaklarıyla ayak kemerini ustalıkla yoğurdu.

"Bu nasıl bir his?" diye sordu.

"Cennet gibi," diye itiraf etti.

"Güzel." Ona gönderdiği gülümseme hem çocuksu hem de hınzırcaydı, yanaklarında gamzeler belirmişti. "Tanrım, çok güzelsin."

vgs içini ısıttı ve basit i çamaşırları ve çorapları, sade korsesi ve kombinezonu, her sabah kendi yaptığı gibi kolay bir şekilde tutturduğu saçlarıyla zarif Leydi Diana'dan çok uzakta görünmesi gerektiğini bilse de kendini güzel *hissetti*.

Kız da ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Aslında, ayağına yaptığı şefkatli bakımdan çok daha fazlası için ona teşekkür etti. Ancak duygular, özlem ve yükselen arzu onu açıklama yeteneğinden mahrum bıraktı. Bu yüzden adamın sol botuna geçip bağcıklarını çözmesini ve çoraplı ayağını da ovmadan önce onu da çekip çıkarmasını izlemekle yetindi.

"Günlerdir bunu yapmayı düşünüyordum," dedi her iki eline bir ayak bileğini alıp baldırlarını ovarak.

"Öyle mi?" Adam, sıkı ve ağırlı olduğunu bile bilmediği kasları bulup onları şefkatle çalıştırarak boyun eğdirirken mutlulukla iç çekti.

"Beni öptüğünden beri." Daha yukarılara, kadının dış uyluklarına doğru okşadı, bu sırada iç çamaşırının altına doğru ilerledi. "Benim hissettiklerimi hissetmediğinden korktuğum için o zamandan önce bunu düşünmeme izin vermezdim."

"Ben de hissediyorum," diye itiraf etti, adam kalçalarını çerçeveleyip hızlı bir çekişle onu öne doğru çektiğinde nefes aldı, neredeyse onu yataktan tamamen çekiyordu.

Donunun beyaz pamuğunun üzerinden dizini öptü, parmakları bel bandındaki düğmeleri buldu ve kopardı. "Umut etmeye cesaret edemedim."

İç çamaşırları gevşedi ve adam onları çekti. Ona yardım etmek için poposunu kaldırdı, iç çamaşırları serbest kaldı. Her ne kadar kombinezonu dizlerinin üzerinde durup iffetini örtmeye devam etse de, kalçaları birbirine bastırılmıştı ve üzerine yeni bir mahremiyet duygusu çökmüştü. Onu görecekti, her şeyini.

Ve o da bunu istedi.

Ne kadar da günahkârdı. Jartiyerleri çözüldü, önce biri, sonra diğeri ve adam her birini yavaşça, lezzetli bir şekilde bacağından aşağı sürükledi ve artık umursamadı. Onun yerine, gömlek kolları ve pantolonunun içindeki güçlü ve zarif adama, işini bitirirken yüzüne düşen koyu altın rengi saçlarında dans eden ateş ışığına hayran kaldı.

Arkasına uzanarak korsesinin bağcıklarını yakaladı ve çekti, bu düğümü de çözdü, çünkü yakında gevşetmezse nefes alamayacağından korkuyordu. Kalbi küt küt atıyor, ciğerleri vücudunun taleplerini karşılamakta zorlanıyordu. Destekler sarkarak onu rahatlattı ve kancaları ve gözleri pratik bir kolaylıkla çözdü.

Korse yatağa düştü ve üzerinde sadece, yıllarca değiştirmeden yıkadığı için oldukça şeffaf olduğunu bildiği yıpranmış kombinezonu kaldı.

Bakışları koyulaştı, göğüslerinin kabarıklığına düştü, ağır ve dolgundu, meme uçları ince kumaşın arasından ona doğru çıkıyordu.

Bir iniltiyle daha da yaklaştı ve bacaklarındaki tutuşunu bırakarak elleriyle göğüslerinin tümseklerini kavradı. Başını eğdi ve birinin ağrıyan tepesini ağzına alıp sertçe emdi.

Kendine engel olamadan küçük bir zevk sesi koptu, çünkü o lezzetli çekimi çekirdeğinin derinliklerinde hissetti. Memesinin kıvrımını öptü ve sonra diğerine geçerek onu da emdi.

İyiymiş, çok iyiymiş ama yeterli değildi. Aralarında kumaş olmadan onun ağzını istiyordu. Geceliğini avuçlayarak beline doğru çekti. Bu hareket onu göğsünden uzaklaştırdı ama ne yaptığını anladı, yüzünde şehvetli bir onaylama belirdi, kadının geceliği poposunun altından çekip başının üzerine kaldırmasını izledi.

"Affet beni," diye mırıldandı. "Çok hevesliydim." "Affedilecek bir şey yok."

İç çamaşırını nereye gittiğini umursamadan omzunun üzerinden attı ve onun bakışlarını tutarak, asi buklelerini boyun eğdiren tokalara uzandı. Tokaları çıkarırken ağır dallar düştü, işi bitene ve sırtından aşağı bir saç perdesi inene kadar onları avucunun içinde istifledi.

"Joceline." Sesi boğuk ve çiğdi, şaşkınlık ve huşu ile renklenmişti.

Daha önce bir erkekle hiç bu kadar çıplak olmamıştı ve alçakgönüllülüğe ihtiyaç duyması gerektiğini biliyordu. Vücudunu cesurca sergilemek yerine örtünmesi ya da en azından yatak örtülerinin altına uzanıp onu beklemesi gerektiğini biliyordu. Ama adamın ona attığı aç bakış, cesaretini takdir ettiğini anlaması için yeterliydi.

Bu ve onun kalçalarının arasına girip onları birbirinden ayırması ve saf bir cinsel zevk sesiyle meme ucunu tekrar ağzına alması. Bu kez ıslak bir sıcaklıkla, dilinin oyunuyla ödüllendirildi. Sırtını dikleştirdi, kendini ona sundu, ona vücudundan çok daha fazlasını verdi. Ona kalbini, kendini, vermesi gereken her şeyi veriyordu.

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi ve adam önce bir göğsüne, sonra da diğerine uygunsuz bir şekilde ilgi gösterdi.

"Quint," diye fısıldadı, kendi nefesinin sesi ve ağzının emişi ateşin patlamasına katılarak hınzır bir müzik oluşturdu.

Her parçası yoğun bir şekilde farkındaydı, duyuları neredeyse acı verecek kadar keskindi.

Tekrar diğer göğsüne yöneldi. "Çok güzel. Hayal ettiğimden daha güzel."

Daha fazla ses çıkarmamak için dudağını ısırdı, adamın yakışıklı yüzünün kendisine yaslanmış, ağzının meme ucunda olduğunu görünce büyülenmişti. Eriyordu. Akılsız. Elleri saçlarındaydı, sanki altından yapılmışlar gibi büyük bir saygıyla saç tellerinin arasında geziniyor, dili göğsünün şişmiş tepesinde geziniyordu. Ve sonra göğüs kafesinden aşağıya doğru ateşten bir yol öptü, ağzı göbeğinin girintisini buldu, elleri bacaklarını daha da ayırdı, dudakları daha da aşağıya indi. Hiçbir şey onu oraya, bacaklarının arasına, o en hassas yere bastırıldığı öpücüğe hazırlayamazdı.

Aman Tanrım. Ağzı... O... Diliydi. Dili mi? Tanrım, *dili*.

Onu bir ziyafet gibi yutuyor, şehvetle yalıyor, öpüyor ve emiyor, başparmaklarıyla kıvrımlarını açıyor, içine doğru inliyor, titreşimi seksinin tomurcuklarında yankılanıyordu.

İçinden bir gıcırta çıktı. Bir eliyle ağzını kapattı. Bu günahkârcaydı. Yaptığının yanlış olduğundan emindi, ama aynı zamanda hiçbir şeyin Sedgewick Dükü'nün önünde diz çöküp, yüzünü bacaklarının arasına gömüp, diliyle daha önce varlığından bile haberdar olmadığı türden bir zevk almasını sağlamak kadar iyi hissettirmedeğinden ve hiçbir günahın bu kadar değerli olmadığından da emindi.

Bacaklarının arası utanç verici bir şekilde ıslaktı, bu durum sadece adamın dilinin onu karanlık ve tehlikeli bir yüksekliğin kenarına daha da yaklaştırarak yalamasıyla daha da arttı. Adam daha aşağıları yaladı, dili kadının girişinde dönüp durdu, sonra içeri daldı ve başparmağı, sadece onun alay ettiği küçük yumağın üzerinde yuvarlandığında kadının kalçaları büküldü. Zavallı uşak bir kadını nasıl memnun edeceğini, onun bir erkeği nasıl memnun edeceğini bildiğinden daha fazla bilmiyordu.

Bu zevk harikaydı. İmkânsızdı. Başparmağı girdap gibi dönerken dili daha derine, içeri ve dışarı süzüldü. Ve zevk, raydan çıkmış bir lokomotif gibi hızlı ve yoğun bir şekilde onun üzerinde kükredi.

Vücudu ele geçirildi, mutluluk omurgasında aşağı yukarı sekti. Çılgılık atmamak için avucunu ısırdı, kendinden geçme dalgaları dalga dalga üzerine geliyordu. Ve hala acımasızdı, onu dilliyor, yumruğunu çalıştırıyordu, ta ki bir şekilde

Ağız geri dönmüştü ve onun göğsünü emdiği gibi emiyordu, ama bu sefer onun en gizli yeriydi ve parmağının ucu dikişinin üzerinde geziniyor, kanalını kolaylıkla buluyordu. Zahmetsizce içine daldı, gerginlik şok etkisi yarattı - ne olduğunu bile bilmeden, hala tamamen giyinik bir şekilde aceleyle çiftleştikten beri onun için yıllar geçmişti.

Ama bu, ah bu. Muhteşemdi. İkinci bir parmak birincisine katıldı, araştırdı, içeri ve dışarı, sonra daha derine ve daha derine kayd. Bu arada, ağız tomurcuğuna kilitlenmiş, tatlı tatlı emiyordu, çok tatlı bir şekilde, onu doldurmasının sesi düzensiz nefeslerine karışıyordu. Sonra dişlerinin zorlu baskısını hissetti, özellikle hassas olduğu bir yerde, üçüncü bir parmağın sürüşüyle zamanlandı ve içindeki her şey paramparça oldu. Kadın boğuk bir çığlık atarak ve çekirdeğinden gelen ıslak bir akıntıyla boşaldı ve mutluluk, onun perişan bedeninde dalgalanırken, adam onun iç uyluğunu şefkatle öptü, dudakları kadının arzusuyla parlıyordu.

"Çok tatlısın, Joceline," diyerek Joceline'in içinde barındırıyor olabileceği özbilinç kırıntılarını yok etti. "Tadın umduğumdan da güzel."

Parmakları hâlâ içindeydi, onu geriyor, dolduruyordu. Ama bu yeterli değildi. Geçmişindeki o tek seferin aksine, fiziksel birleşmenin bitmesini istemiyordu. Acı yoktu, sadece şaşırtıcı bir zevk vardı. Adamın bakışları kadının cinsel organındaydı, kadının parmakları nasıl kavradığını izlediğini düşündü, iç kasları hâlâ kasılıyordu ama artık eskisinden daha az öfkeliydi.

"Bakire misin, Joceline?" diye sordu usulca, o bilgili parmakları hâlâ içine pompalıyor, daha fazlasının imkânsız olduğunu düşündüğü anda ondan daha fazla his çekiyordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Yıllar önce, gençken... Aptallık ettim..."

Adam içine yerleşmişken bu tür konulardan bahsetmek garip geliyordu ama yine de içinde yenilediği baskı o kadar muhteşemdi ki umurunda değildi. İsteddiği her şeyi yapabileceğini, her soruya cevap verebileceğini, sırf daha fazlası için Blackwell Abbey'de çınlıplak koşabileceğini düşündü.

"Sus," dedi, parmakları serbestçe kayarken tekrar onun seksini öptü. "Oldukça çaresiz olmam dışında bir önemi yok. Seni incitmek istemedim." Bir öpücük daha, saygılı bir şekilde, dilini kızın son derece hassaslaşmış tomurcuğunun üzerinde gezdirdi.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye söz verdi, bunun doğru olup olmadığından bile emin değildi.

Geçen seferki pek hoş olmamıştı. Aradan geçen yıllar hafızasını bulandırmıştı. Yaşadığı deneyimi, genç adamı unutmuştu. Önemli değildi -Hayatı hizmete adanmıştı. Ve artık bunun bir önemi yoktu. Quint'in ona acı çektiirmesi umurunda bile değildi. Sadece onu istiyordu.

Aniden ayağa kalktı, pantolonunun paçalarını yırttı ve sonra siki ortaya çıktı, kalın, uzun ve hazır. Bu kısmına alev dokunmamıştı ve uşağıkinden çok daha büyüktü. Çok, çok daha büyüktü.

"Yatağa uzan aşkım," dedi, sesi bastırılmış arzuyla gerilmişti.

Sevgiler.

Ah, o tek kelime nasıl da hissettirmişti, doğrudan kalbine inmişti. Keşke sonsuza dek *onun* olabilseydi, keşke sonsuza dek onun olabilseydi. Ama şimdi bunu düşünecek zaman yoktu. Başladıkları işi bitirmeleri gerekiyordu.

Kadın adamın dediğini yaptı, yatağa uzandı, bacakları hâlâ yana sarkıyordu, pozisyonu garipti. Ama sonra adam ayak bileklerini sıkıca ama nazikçe kavradı, bacaklarını göğsüne doğru yönlendirdi ve kışını kendine doğru çekti, böylece horozunun kırmızı başı kıvrımlarının üzerinden baktı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Ona baktı, onun çok yakışıklı olduğunu düşündü, çok şeye katlanmış olan düşünceli dükünü. Onu seviyordu.

"Ben hazırım," dedi.

Kımıldadı, boynundaki kordonlar rahatlamıştı ve girişinde bir basınç vardı. Kalçalarını esnetti ve onun içine girdi, onu parmaklarından bile daha dolu, çok derin ve çok mükemmel bir şekilde doldurdu. Vücudu bu yeni istilaya uyum sağladığında bir sancı hissetti ama adam hareket ettiğinde, önce yavaşça, sonra daha hızlı, daha sert itişlerle, kadının zevkinin alevlerini bir kez daha körüklemeye başladı. Açık, bacaklarının arkasındaki sağlam his, onunla sevişirken zevkten gerilmiş yakışıklı yüzünün görüntüsü, hepsi çok fazlaydı.

Ağırlıksızdı, angaryadan ziyade zevkin yaratıcısıydı ve o anda yatak odasının karanlık sınırlarındaki küçük yatağında sanki bir anka kuşu gibiydi. Artık bir hizmetçi değil, küllerinden doğan bir tanrıçaydı. Ona mırıldandı, elleri kalçalarındaydı, onu içine çekiyordu, kalın şaftı derinlere giriyor, sonra geri çekiliyor, sonra tekrar derinlere giriyordu.

Joceline parçalanmaya çok yaklaştı. Tüm ev halkının, merdivenlerin üstündeki ve altındaki herkesin onu duyabileceği şekilde haykırmaya. Bir avuç yatak örtüsü yakaladı ve vücudunun tekrar parçalanması için tam zamanında ağzına bastırdı, mutluluk spazmları içinden fırlarken iç duvarları onun üzerine büzüldü. İnledi ve hızını artırdı, daha hızlı, daha sert, sertleşene ve derinlere dalana kadar, serbest bırakılmasının sıcaklığı vücuduna fişkirirken horozu onun içinde titreşiyordu.

Ona girdiği kadar hızlı bir şekilde geri çekildi, bir şekilde onu yatağa yerleştirdi, böylece başı ait olduğu yerde yastığın üzerindeydi ve bacakları artık kenardan sarkmıyordu. Ve sonra ona katıldı, büyük bedenini küçük şiltenin üzerinde onunkine yasladı ve onu koruyucu sıcaklığına çekti.

O anda adamın kıyafetlerini tamamen çıkarmadığını ve hâlâ gömleği ile pantolonunu giydiğini fark etti. Henüz tüm yara izlerini görmemişti.

Dikkatli bir şekilde döndü, böylece onunla yüz yüze geldi ve burun buruna yattılar, nefesleri birbirine karıştı, dudakları tehlikeli bir şekilde yakındı. Parmağını gömleğini ikiye bölen düğme çizgisinde gezdirdi. "Bana gösterecek misin?"

"Joceline," diye başladı.

Ama onu hemen öptü. "Lütfen. Seni görmek istiyorum."

Çenesini sıkarak başını salladı. "Az önce kendini teslim ettiğin canavarı gördüğünde kaçıp saklanmayacağına söz verir misin?"

Ah, onun kendisinden böyle bahsettiğini duymak kalbini nasıl da sızlatıyordu.

Gözlerinin içine ciddiyetle bakmak için ayrılmadan önce onu tekrar öptü. "Kendimi teslim ettiğim adamı tanıyorum ve o bir canavar değil. Cesur, güçlü ve iyi biri."

Başparmağıyla kızın yanağını okşadı. "Tatlı kız. Ben bunların hiçbiri değilim. Ben yaşlı, acı çeken ve yaralı biriyim."

"O kadar da yaşlı değil," diye reddetti. "Ve inanıyorum ki Noel yeşilliğim seni acıların bir kısmından kurtardı." Ses tonunu hafif ve alaycı tuttu, aralarındaki bu yeni samimiyete değer veriyordu, daha önce olanlardan çok farklıydı. "Yara izlerine gelince, seni sen yapan şey onlar."

Ve o adamı seviyorum.

Ama bunları kendine saklıyordu, çünkü böyle bir itiraf ona sadece bedeniyle anlattığından çok daha fazlasını anlatacaktı. Ve küçük, gölgeli odasının dört duvarının ötesinde hiçbir şey değişmemiştir. O hâlâ onun

İşveren. Hâlâ onun hizmetçisiydi. Sabahları yeni bir görev günü için kalkacak ve kahvaltısını düşesi olmaya çok daha uygun, görkemli bir İngiliz gülüyle paylaşacaktı.

Bunların kalan zamanlarını mahvetmesine izin vermeyi reddetti.

"Beni görmek istediğinizden emin misiniz?" diye sordu, sesi tereddütlüydü, haftalar önce Blackwell Abbey'de onu ilk karşılayan buz gibi, alaycı dükten çok farklıydı.

Şimdi, o Quint'ti. *Onun* Quint'i. Onu kollarında tutan, savunmasız, sıcak ve harika.

"Eminim," dedi ona hiç duraksamadan.

Başını salladı, dar yatağında fazla yer olmadığı için ondan hafifçe uzaklaştı. Sol eli boğazındaki düğmelere gitti, onları yavaşça açtı, parmakları zorlanıyordu.

Ona yardım etmek için harekete geçti. "Bana bırak."

Adam sertçe yutkundu ve kadın onun adem elmasının hareketlerini izledi, yükselip alçaldı, vücudu hareketsiz kaldı, ta ki kadın pantolonun bel bandına ulaşana kadar her bir bağlayıcıyı teker teker yerinden çekmesine izin verdi. Göğsünün ve zayıf karnının bir kısmı, nekahat döneminde çektiği acıya dair hiçbir şüpheyi bırakmayacak şekilde, dönüşümlü olarak pürüzsüz ve buruşuk bir şekilde ona gösterildi.

Hayatta kalmış olması bile inanılmazdı ve kirişin gövdesinin neredeyse tam ortasına düştüğü yer gibi bu da açıkça görülüyordu. Gömleğinin iki ucunu birbirinden uzaklaştırarak daha fazla yerini ortaya çıkardı. Düz erkek meme uçları büyük ölçüde zarar görmemişti, köprücük kemiği ve göğüs kasları da öyle. Ama hemen altında, yanmış olan kabarık, kırmızı et, ona sahip olduğunu söylediği güç ve cesaretin bir kanıtı olarak oradaydı.

"Görüyor musun?" dedi karanlık bir sesle. "Bir canavar. Seni uyarmıştım."

"Hayır." Onun göğsünü öptü. Daha aşağıdan. Vücudunda aşağı doğru ilerledi, dudakları yaralı etin her zerresinde gezindi. "Asla bir canavar olmadım." Adam gerginleşip altında kıpırdamadan dururken daha fazla öpücük. "Sen çok güzel bir adamsın. *Benim* güzel erkeğim."

Son birkaç kelime aptalcaydı, onları iliklerine kadar hissetmesine rağmen daha iyi düşünmeden ağzından kaçtı. O asla gerçekten onun olamazdı. Ama bu gece için öyleydi.

Alevin dokunmadığı göbeğini bulduğunda ondan bir nefes tısladı ve sonra pantolonunun düğmelerini çözdü,

donuyla birlikte kalçalarından aşağı indirdi. Adam da ona yardım etti, donunu yırtıp çıkardı ve gömleğini silkti, sonunda onun kadar görkemli bir şekilde çıplaktı, siki çoktan kalkmış ve yeniden sertleşmişti.

Cesaretini toplayarak eliyle onu nazikçe kavradı, yumuşak ve sıcak teninin yeniliğinin tadını çıkarırken, altındaki sert penisin tadını çıkardı. Cevap veren bir sızı içinde zonklayarak canlandı. Onu tekrar istiyordu. Onun söz konusu olduğu yerde açgözlüydü. Eğer bu, yatağında ona sahip olduğu tek zaman olacaksa, bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydi. Ve ona karşı neler hissettiğini, yaralarının onu nasıl daha çok arzulamasına ve sevmesine neden olduğunu göstermek istiyordu.

Joceline ereksiyon halindeki sikini belli belirsiz okşarken QUINT nefesini tuttu. Dokunuşu hafif ve deneyimsizdi. Bakire olmayabilirdi ama çok fazla tecrübesi olmadığı da belliydi. Önemli değildi. Ona öğretmekten büyük zevk alacaktı.

Elini onun elinin etrafına doladı, ona baskıyı nasıl artıracakını gösterdi, elini yaralarını umursamadan onun uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Artık bir önemi yoktu. İlk defa, başına gelen bir şey olmaktan ziyade onun bir parçasıymış gibi hissediyordu. Bu huzurlu kabullenme halini bulması iki yılını almıştı, bir de acılar içinde kıvranmasına izin vermeyen yufka yürekli bir kadının kararlılığını.

Ona dokunduğunda, kendini yeniden bütün hissetti. Yara izlerini tiksinden öptüğünde, yumuşak dudakları harap olmuş etin üzerinde gezindiğinde, ona karşı sadece arzu duyuyordu. Ona karşı sevgi de. Çok fazla sevgi.

Ona söyleyecekti.

Onunla evlenecekti.

Artık onun hizmetçisi olamazdı. Bundan sonra olamazdı. Ama Joceline'in eli tekrar kalınlaşan ve onu arzulayan, tepesindeki yarıktan nem sızan aletin üzerindeyken doğru düzgün düşünemiyordu. Kendini uzun zamandır zevkten mahrum bırakmıştı ve Joceline ile bunu yeniden keşfetmek bir mucizeden başka bir şey değildi.

O da kendini bir mucize gibi hissetti.

Mürekkep gibi saçların ve ipeksi pembe dudakların, gür göğüslerin, dolgun kalçaların ve zümrüt gözlerin, sıkıcı elbiselerin ve chatelainelerin, merhametin ve anlayışın, nezaketin ve metanetin mucizesi. Bir şekilde ona gönderilen bir mucize, kendi Noel hediyesi. Alabileceği en iyi hediye.

"Böyle mi?" diye sordu usulca, eli adamın sikinde gezinirken.

"Evet," diye inleyerek tısladı. "Aynen böyle, tatlım."

Elini bıraktı, şimdi kendi hızında zevk almasına izin veriyordu, parmaklarını mantıklı chignon'larında tutturduğu kalın, kuzguni bukleler arasında gezdirdi. Parlayan gözleri onunkilerle buluştu ve göğsünü öptü, dudakları onun iğrenç yara izlerinin üzerinde gezindi, dokunduğu her bükülmüş deri parçasını iyileştirdi, bir lütuf gibi.

Birkaç dakikalığına kendine onun ağzının, dokunuşunun lüksüne izin verdi. Gümbür gümbür atan kalbi, araştıran dudakları ve kendinden emin ellerinden başka bir şey yoktu. Minnettarlık onu sardı, diğer tüm hislere karıştı, o kadar güçlü bir telaş ki göğsünün içinde kabardı ve nefesini tutmasına neden oldu.

Kalbinin üzerinde durdu ve ona doğru meraklı bir bakış fırlattı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi ona kalın bir sesle, ensesini kavradı ve onu kendisine doğru itti. "Her şey doğru. Hem de çok doğru."

Dudaklarını dudaklarına götürdü ve onu derinden öptü, dili ağzının kadife sıcaklığının içinde kayıyordu. Çok tatlıydı, çok tatlı. Onu sonsuza dek öpebilir ve bundan asla bıkmayabilirdi. Bu canlı, zeki kadın ne büyük bir nimetti. Evini yönetirken uyguladığı pragmatizmin aynısıyla onun da duygusallığını kucaklayacağını bilebilirdi. Kadının dili adamın ağzını yağmaladı ve kadın zevkle yumuşak bir şekilde inledi, adamın üzerindeki eli giderek artan bir aciliyetle hareket etti.

Eğer dikkat etmezse, daha onun içine girmeden dökülecekti.

Buna izin veremezdi. Quint onun yerini değiştirdi, öpüşmeyi kesti, onu kendisine yaslanacak şekilde konumlandırırdı, göğüslerinin dolgun, olgun küreleri bir alay gibi yüzüne doğru sarkıyordu. Sert bir meme ucunu ağzına aldı ve emdi, parmakları kıvrımlarına kayarak onu kaygan ve ıslak buldu. Tohumu onun girişinden sızarak çiyiyle karıştı ve ikisinin birleşimini derinden heyecan verici buldu. Kızın amcığıyla oynadı, cinsel organının taçyapraklarına ve şişmiş yumrularına kremi bir boya sürdü.

Klitorisi kıvranana kadar, öpücükle morarmış dudaklarından küçük bir inilti daha çıktı.

Quint onun meme ucunu serbest bıraktı, ne kadar muhteşem göründüğünü düşündü, parlak gözlü ve güzeldi, soluk teni ateş ışığının parıltısıyla yıkanıyordu, vücudu kıvrımlı, yumuşak ve kadınsı, saçları sırtından aşağı ve omuzlarına dökülen bir gece yarısı bulutuydu.

"Yine mi?" diye mırıldandı, daha önce onunla bir kez büyük bir vazgeçişle seviştiğini ve onun rahatını düşünmesi gerektiğini kendine hatırlatarak.

Ama endişelenmesine gerek yoktu. Joceline başparmağıyla sikinin başını okşuyor, eline karşı sallanıyordu, kirpiklerinin saçakları aşağıya inmiş, ona boğucu bir bakış atıyordu. "Tekrar."

Ona iki kez söylemesine gerek yoktu.

Quint onun kalçalarını kavradı ve onu kaldırdı, onu kabaca çıkıntı yapan horozunun üzerinde olacak şekilde konumlandırdı, bu da ondan daha fazlasını, hepsini, sonsuza dek talep ediyordu. Ona binmesini istiyordu. Zevk almasını.

Ama yüzünde sevimli bir şaşkınlık ifadesiyle onun üzerinde duruyordu. O zaman onun için yeni bir pozisyon.

"Sikimi içine sok," dedi ona.

Dizlerinin üzerinde doğruldu, adamın sikini hâlâ sıkı ve harika bir şekilde kavıyordu. "Böyle mi?"

Adamın hassas ucunu kendi merkezinde yukarı ve aşağı sürükledi, kendisinden sızan nemle kayganlaştırdı. İkisi, zevkleri, arzuları birbirine karışıyor ve bir oluyordu. Ve bir an için nefesi kesildi, şehvet ve sahip olma duygusu öylesine çılgınca ve güçlüydü ki hiçbir şey yapamadı, hiçbir şey söyleyemedi.

Kendini kontrol etmeye çalışarak, "Aynen böyle," dedi.

Aletini yarığından aşağı kaydırarak başını ortasına getirdi. Ucundaki ılık ıslaklık adamın çenesini sıkmasına neden oldu. Sonra kendini onun üzerine indirdi, hepsini bir anda içine aldı ve adam tekrar onun derinliklerindeydi, onun sıcaklığı ve sıkı kanalıyla çevriliydi ve neredeyse kırılganlara doğru zafer çığlıkları atıyordu.

Son anda kendini hatırladı ve onun yerine diğer meme ucunu ağzına almaya karar verdi. Ellerini omuzlarına koydu ve kalçalarını kavramaya devam ederek onu hızla kendi hızına yönlendirdi. Kendini onunla birlikte hareket etmekten alıkoyamadı, her iki göğsünü de emerken, saçları ipeksi bir perde gibi üzerlerinde dalgalanırken, itişini itişiyile karşıladı.

Zirveye ulaşması onu şaşırttı, hızlı ve ani, iç kasları o kadar sıkıydı ki neredeyse onu kendisinden sıkıyordu. Onu hareketsiz tutarak yukarıya, içine doğru sallandı, salıverilişinin her dalgalanmasını emdi, amının kayganlığı onu da eşige götürdü. Kendini yeryüzündeki cennet gibi hissediyordu ve bunun bitmesini hiç istemiyordu.

Güvenli olandan daha yüksek sesle bağırdı, ama birinin duyup duymadığını umursamayacak kadar kendinden geçmişti. Bütün lanet ev halkı üzerlerine gelsin. Kendini tüm hizmetkârlara ilan edecekti. Dinlemek isteyen herkese. Çünkü bu kadın -Joceline Yorke- onun olmalıydı.

Bir hamle daha yaptı ve kendini onun içinde kaybetti, omuriliğinde yarattığı heyecan karanlık bir gökyüzünde patlayan havai fişekler kadar yoğundu. Zevk o kadar enfesti ki, görüşünü yıldızlar benek benek süslüyordu. Onu sıkıca tutan Quint, gecenin karanlığında adını haykırarak onu kendi harcamasıyla doldurdu.

BÖLÜM 9

■ ılbaşı arifesi sabahıydı ve ince bir kar tabakası gece boyunca manzarayı ruhani bir gümüş beyaza boyamıştı. Güneşin buzlu kaplamadan yansıması neredeyse doğal değildi.

Quint büyük merdivenlerden inerek büyük salona geçti; burada geniş bir pencere sırası ilerideki park alanına bakıyordu.

Dünya yeni bir yerdi. Quint yeni bir adamdı. Gelecek birdenbire olasılıklarla dolmuştu. Ve Joceline'i ait olduğu yere, kollarına geri almak için dakikaları sayıyordu. Tek yapması gereken bu alışılmadık durumları sağduyuyla ve skandala yol açmadan atlatmaktı.

Joceline'in incinmesine ya da hakkında dedikodu yapılmasına izin vermeyecekti. Bir aristokratın hizmetçisini karısı olarak almasının alışılmadık bir durum olduğunun fazlasıyla farkındaydı; onun yaşadığı yerde böyle şeyler yapılmazdı. Ya da en azından şimdiye kadar yapılmamıştı. Bu da yakalanmaktan ve darağacına gönderilmekten korkan bir hırsız gibi gecenin köründe onun odasından sıvışırken yapmaya başladığı plana devam etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Sedgewick!"

Düşüncelerinden sıyrılıp başını kaldırdığında annesinin lacivert bir ipek telaşıyla kendisine doğru koştuğunu gördü, yüzü mermer gibi sertti.

"Günaydın anne," diye selamladı gülümseyerek.

"Sedgewick," diye ısırdı tekrar, sanki bir ölüm haberi almış gibi solgun ve sessiz görünüyordu. "Seninle hemen özel olarak konuşmalıyım."

Ondan taleplerde bulunmak annesinin yapacağı bir şey değildi. Coğunlukla göz ardı edileceğini bildiği için. Ama yine de Joceline'le evlenme planları hakkında onunla konuşması gerekiyordu, bu yüzden buna izin verdi.

Quint başını eğdi. "Elbette, madam. Misafir odası yeterli olacaktır."

Bu katta Joceline'i öpmediği birkaç odadan biriydi ve bu meseleyi tamamen düzeltmeye niyetli olsa da, karı koca olduktan sonraya kadar beklemesi gerekecekti. Onu dedikodulardan korumak istiyorsa, arzusunu sıkı bir şekilde kontrol altında tutması gerekecekti, bu ne kadar imkânsız görünse de.

Annesine söz konusu odaya kadar eşlik etti, aralarında dikenli bir sessizlik vardı, çenesinin gergin çizgisi ona bir azar işiteceğini söylüyordu. Misafir odasına vardıklarında, kapı arkalarından ancak kapanmıştı ki, annesi onun şüphesini doğruladı ve büyük bir hiddetle üzerine yürüdü.

"Sedgewick, bu sabah çok korkunç bir suçlamayla karşı karşıyayım," diye söze başladı, "skandal niteliğini anlamakta güçlük çekiyorum. Hiç şüphesiz, bu dünyada geçirdiğim onca yıl boyunca yüzleşmek zorunda kaldığım en korkunç, en korkunç, en inanılmaz, en akıl almaz rezalet."

Quint gerildi, midesini bir korku kapladı. Annesinin sözlerinden değil, ondan böylesine eşi benzeri görülmemiş, melodramatik bir tepki almasına neden olabilecek tek bir şeyden korktuğu için.

Ama yine de soğukkanlılığını korudu. "Sanırım iki kez korkunç dedin anne."

"Tekrar etmekten sıkıldım. Üç kez söyleyebilirdim." Mücevherli elini kalbinin üzerine bastırdı. "Gerçekten, Sedgewick, sana bunu söylemek zorunda kaldığım için çok utanıyorum, ama Leydi Diana kesinlikle çok üzgün ve eğer ima ettiği şey doğruysa, bunun hesabını vermeli. Zavallı kızcağızın beti benzi atmıştı ve sabahtan beri kontrolsüzce ağlıyordu."

"Leydi Diana'nın üzüldüğünü duyduğuma üzüldüm," dedi, ama aslında bu onu pek ilgilendirmiyordu.

Ona teklifte bulunmak gibi bir niyeti hiç olmamıştı. Onu Blackwell Abbey'e davet etmemişti. Bunların hepsi annesinin iş başındaki manipülasyonlarıydı.

"Öyle de olmalısın," dedi annesi, üzüntüsünün etkisiyle sesi titreyerek. "Çünkü onun hoşnutsuzluğunun kaynağı sensin."

Çenesini sıktı ve bir elini saçlarında gezdirdi; uzun tellerin parmak uçlarına doğru kaydığını hissettiğinde bu sabah eldivenlerini giymeyi unuttuğunu fark etti. "Hanımefendinin hoşnutsuzluğunun kaynağı nasıl ben olabilirim anlamıyorum. Dün akşamki yemekten beri onu görmedim ve inanıyorum ki hepimiz çok iyi şartlarda ayrıldık."

Annesinin gözleri bir an için kapandı, sanki gücünü toparlamaya çalışıyordu. Sallanıyordu ve bayılacağından korkuyordu.

"Anne." Dirseğini nazıkçe tuttu ve gözleri tekrar açılırken onu sabitledi. "Biraz hartshorn getireyim mi?"

"Hizmetçi yok, lütfen," diye kestirip attı, sesi onaylamaz bir tondaydı. "Seninle konuşmak istememin nedeni de buydu, Sedgewick. Leydi Diana'nın hizmetçisi ona alt kattan, *hizmetçinizle* olan ilişkinizin doğası hakkında bazı rahatsız edici endişeler getirdi."

Ah, işte oradaydı.

Son kelimeyi sanki bir lakapmış gibi söylemişti ve gerçekten de Quint için öyle olmuştu. Joceline'i bu kişisel olmayan terimle düşünmekten hoşlanmıyordu. Onun için bir hizmetçiden çok daha fazlasıydı. Hayal edebileceğinden çok daha fazlası.

İnandığı kadar dikkatli olmadığı düşüncesiyle içi sıkıştı. Joceline'e utanç ve dedikodu getirmişti. Ama henüz kimsenin ne kadarını bildiğini bilmiyordu.

İfadesini dikkatle boş tuttu. "Öyle mi? Peki Bayan Yorke hakkındaki endişesi ne olabilir?"

Annesi ürperdi. "Leydi Diana'nın hizmetçisi, hizmetçileriniz arasında kadına uygunsuz davrandığınıza dair büyük bir dedikodu olduğunu öne sürdü. Gerçekten de Leydi Diana'nın hizmetçisi sabahın erken saatlerinde alt katta görüldüğünüzü ve hizmetçinin yatak odasından çıktığınızı söyledi. Leydi Diana çok üzgün, çünkü ikinizin evlenmesini umuyordu ama hiçbir leydi, hizmetçilerinden biriyle zina yapan bir adamla vicdanen evlenemez. Bu utancın doruk noktasıdır."

Lanet olsun. Bir şekilde görülmüştü ve şimdi onun ihtiyatsızlığının bedelini ödeyecek olan Joceline'di, çünkü o bir düktü ve o bir ev kadınıydı, üstelik bir kadındı ve dünyanın düzeni böyleydi.

"İyi terbiye almış genç bir hanımın böylesine şok edici bir hikâyeyi bir başkasına anlatacağına inanmak zor," dedi suratsızca. "Ve aynı şekilde hanımının hizmetçisi için de."

Annesi, gözleri kızgın bir ateşle parlayarak, "Bunun oldukça düzensiz olduğunu kabul ediyorum," diye homurdandı. "Ancak, evlilik yatağının hizmetçisi tarafından paylaşılmayacağından emin olmaya çalıştığı için ona pek kusur bulamıyorum. Bana bunun doğru olmadığını söyle, Sedgewick, yalvarırım. Hanımefendinin hizmetçisinin asılsız dedikodular yaptığını ve derhal işten atılması gerektiğini söyle."

İtiraf etmek istemedi, dili dolaşan hizmetçi kızın aklını karıştırdı. Her şeyi düzgün yapmaya niyetliydi. Annesine Joceline'e kur yapma ve onunla evlenme niyetini açıklamak. Ama şimdi, eli zorlanıyordu.

"Anne, Leydi Diana'yla evlenmek gibi bir niyetim yok, hiçbir zaman da olmadı," dedi.

Annesinin eli ağzına gitti, gözleri irileşirken bir nefesi bastırdı. "O zaman doğru, değil mi?"

Çenesini ovuşturdu. "Doğru olan ne?"

"Hizmetçinize uygunsuz davrandığınızı."

"Böyle bir soruya cevap vermeyeceğim, madam," diye tersledi. "Size söyleyeceğim şey şu. Joceline Yorke'u karım yapmak niyetindeyim."

Annesinin beti benzi attı ve bu sefer gerçekten de geriye doğru düştü, neredeyse yere yığılacaktı ki, babası onu yakalayıp oturması için yönlendirdi.

"Böyle bir şey yapamazsınız," diye itiraz etti.

"Yapabilirim ve yapacağım," dedi, sandalyesinden düşmesin diye yakınına oturarak. "Beni yolumdan çevirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

"Aman Tanrım, Sedgewick," diye soluk soluğa kaldı. "Sadece skandalı düşün. Delirdin mi sen? Tabii ki delirmiş olmalısın. Böyle saçma bir fikrin aklına gelmesinin tek açıklaması bu. Kendini buraya, Blackwell Manastırı'na kapatmanın iyi bir şey olmayacağını biliyordum. Giderken seni bu konuda uyarmıştım, değil mi? Uygarlığa dönmen için sana kaç tane mektup gönderdim? Düzinelerce, bahse girerim. Bunun yerine burada oyalanıp beyninin çürümesine izin verdin."

Kadının suçlamaları bu kadar vahim olmasaydı gülebilirdi.

Sandalyesinin kollarını kavradı. "Böyle mi düşünüyorsun anne? Sevdiğim kadınla evlenmek istediğim için deli olmam gerektiğini mi?"

"*Sevdiğin* kadın mı? Onu sevemezsin. O her yönden senden aşağı."

Gözünü kırpmadan annesinin bakışlarını üzerinde tuttu. "Tam tersine, Bayan Yorke'un *her* açıdan benden üstün olduğunu düşünüyorum. Ve sizin işgüzar müdahaleniz olmasaydı, Blackwell Abbey'de bana gelmeyeceğini hatırlatmama gerek var mı? Onu bana siz gönderdiniz."

"Onu size gönderdim ki evinizi düzene sokabilsin ve Leydi Diana'yı size getirdiğinde çılgık çılgığa Londra'ya geri kaçmasın. Bayan Yorke'u size hizmetçiniz olması dışında başka bir nedenle göndermedim. *Hizmetçiniz*. Bir beyefendi hizmetçileriyle oyalanmaz. Hatırlatmama gerek var mı?"

Sıkıca gülümsedi. "Şansıma, Bayan Yorke benim düşesim olacak. Benim hizmetçim değil." "Ama Sedgewe-

Ona attığı *sert* bakış onu *orta* yerde durdurdu.

"Onunla evleniyorum," diye kararlı bir şekilde tekrarladı. "Leydi Diana ile değil. Başka biriyle değil. Bayan Yorke'a aşık oldum ve onu düşesim yapmak niyetindeyim."

Annesinin omuzları kaskatı kesildi ve yüzünde çok iyi tanıdığı, huysuz bir ifade belirdi. "Ama Leydi Diana senin için her açıdan mükemmel. Genç, güzel ve İngiltere'nin en iyi ailelerinden birinden geliyor."

"Onun için ne güzel. Yine de o pislikle evlenmeyeceğim."

Annesi ağzı açık kaldı. "Ve yine de seni tüm hizmetkârların önünde yatağına alan bu... bu... sıradan sürtükle evlenmeyi mi teklif ediyorsun?"

Öfke onu ayağa fırlattı, bir hanımefendinin huzurunda oturarak şeytana uyuyordu. Şu anda annesi kesinlikle bir hanımefendi gibi davranmıyordu.

"Ona hakaret ettiğin için özür dile," diye talep etti.

Annesinin çenesi yukarı kalktı. "Böyle bir şey yapmayacağım. Hizmetçiden başka bir şey olmadığı halde evin efendisini özel odasına kabul edecek tek bir tür kadın vardır."

"Evet," diye kabul etti aldatıcı bir sakinlikle, "ve ben de böyle bir kadını karım yapmak niyetindeyim. Kararlarımdaki hatalar tamamen bana ait. Dün gece Joceline'in odasına davetsiz gittim çünkü ondan bir an bile ayrı kalmaya dayanamadım. Kendi hatalarımın bedelini onun ödemesine izin vermeyeceğim."

"Bu rezaletin suçlusu benim," dedi başını sallayarak. "Kâhyalık yapması için ona asla bu kadar büyük bir meblağ teklif etmemeliydim."

Ve sonra ilave 50 pound."

Annesinin sözleri onu duraksattı, çünkü Joceline'i Durham'a yüklü bir cüzdanla çektiğini fark etmemişti. "Muazzam bir miktar mı? Ne kadar?"

"Yıllık yüz pound," dedi annesi iç çekerek. "Her bir parçasını annesine ve kardeşlerine gönderdiği konusunda yalan söylediğini de biliyor olabilirdim. Bir de Noel'de Blackwell Manastırı'nı süslemen için seni ikna ettiğim elli pound vardı. Leydi Diana'nın iyiliği içindi. Onu her türlü neşeden yoksun, ıssız, köhne bir manastıra götürürsem asla eşiniz olmayı kabul etmeyeceğini biliyordum."

Onun bu işe karışmasının sadece bir hizmetçi tutmaktan daha büyük bir şey olduğunu ve yaptıklarının tamamen fedakârca olmadığını bilmeliydi. Ama Kont'un kızıyla evlenmesi konusundaki ısrarını anlamamıştı.

"Neden Leydi Diana'yla evlendiğimi görmek için yanıp tutuşuyordun?" diye sordu.

Annesinin yüzünde kızgın bir ifade belirdi. "Çünkü ben Lord Dreighton'a aşığım, seni nankör hergele ve kızının yerleştiğini görmeden bir daha evlenmeyecek. Londra'da büyük bir skandala uğradı ve tüm umutları söndü. Bayan Yorke'un bu yığını yaşanabilir hale getireceğini umuyordum. Gerçekten çok ideal olurdu. Dük olsun ya da olmasın, bu korkunç yara izlerinle sizi çok az kadın ister ve dedikodulara bakılırsa hiçbir beyefendi de Leydi Diana'yı istemez. Siz evlenebilirdiniz, ben de uzun zamandır yapmak istediğim gibi Dreighton'la evlenebilirdim."

Annesinin onu evlenmiş görmek istemesinin bencilce nedenleri birdenbire mükemmel, korkunç bir anlam kazandı. Planlarının hiçbiri onunla ilgili değildi. Hepsi kendisiyle ve kendi mutluluğuyla ilgiliydi. Onun *korkunç yaralarından* bahsederken kullandığı kibirli üslup da cabasıydı.

İçindeki her şey buz kesti. "Anne, senin, Leydi Diana'nın ve Dreighton Kontu'nun Blackwell Manastırı'nı derhal terk etmenizi ve bir daha asla geri dönmemenizi istiyorum."

"Gitmek mi?" diye kekeledi. "Ama bugün Noel arifesi." Umurunda değildi.

"Trenler hala çalışıyor olacak. Yarın için de planlandılar. *The Times*'daki ilanı ben de gördüm. Dunreave'in gerekli düzenlemeleri yapmasını sağlayacağım."

Öfkeden titreyerek oturduğu yerden kalktı. "Sedgewick, eğer bizi gitmeye zorlarsan ve sana yakışmayacak bir evlilik yapmakta ısrar edersen, asla

Seni affediyorum. Bu çok aşırıydı."

Kendini beğenmiş bir öfkeyle yanan annesine baktı ve garip bir şekilde rahatladığını hissetti. "Özellikle umurumda değil, madam. Bana yaptığınız tek iyilik Bayan Yorke'u bana göndermek oldu. Bunun için size teşekkür ederim. Bunun dışında, size veda ediyorum."

Resmi bir selamla ayrıldı.

"Her yerde sizi arıyordum, Bayan Yorke."

Joceline irkilerek, yemek masasının üzerinde yeni kesilmiş portakal çiçekleriyle birlikte dizmekte olduğu son çobanpüskülü parçalarına döndü. Bakışları eşikte duran, taşra tüviti içinde şık görünen ve eldiven giymediği dikkat çeken Quint'e takılınca kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. O kadar yakışıklı, o kadar sevilen biriydi ki. Ona doğru koşup kendini kollarına atmamak için kendini tutması gerekiyordu.

Dün gece göz açıp kapayıncaya kadar bitmiş, boş bir yatağa ve paylaştıklarının ateşli bir rüyadan başka bir şey olmadığı korkusuyla uyanmıştı. Ta ki yatağının altında, gerçek olduğuna dair tek ipucu olan, adamın boyun örtüsünü bulana kadar.

"Majesteleri." Kendini hatırlayarak reverans yaptı. "Bu sabah kahvaltı için masa hazırlığını bitiriyordum."

Odaya girerken gülümseyerek, "Buna gerek kalmayacak," dedi.

"Olmayacak mı?" Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Ama eminim ki misafirleriniz birkaç dakika içinde gelecektir. Onları boş bir masayla hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Misafirlerim bu sabah yola çıkıyor," dedi ve kadın, nadiren ortaya çıkan gamzelerine dikkat kesilmekten kendini alamadı. "Kahvaltıya ihtiyaç duymayacaklar."

Bu haber hiç beklenmedik bir şeydi. "Ama... bugün Noel arifesi."

Onun önünde durdu ve sınırsız bir şefkatle ona baktı. "Demek öyle."

"Neden bu kadar kısa bir süre içinde ve Noel'den hemen önce Londra'ya dönmek istediler?" diye sordu. "Hoşlarına gitmeyen bir şey mi oldu?"

Her ne ise, hemen düzeltilmesini sağlayabilirim."

"Londra'ya dönüyorlar çünkü onlara gitmelerini ben söyledim," dedi basitçe. "Buraya gelmelerinin tek nedeninin Leydi Diana'nın annemin kontla evlenebilmesi için bir kocaya ihtiyaç duyması olduğunu öğrendim. Ancak Leydi Diana Londra'da bir tür skandala karıştı ve bu skandalın büyüklüğü, kuzeyin vahşi doğasına gidip korkunç derecede yaralı bir münzeviyi potansiyel bir talip olarak görmesini daha cazip hale getirdi."

Onun kendisinden bahsetme şeklinden nefret ediyordu ve az önce yaptığı açıklamadan da nefret ediyordu. "Korkunç derecede yaralı değilsin. Ve Majesteleri'nin kendi ihtiyaçlarını oğlununkilerin önüne koymasına çok şaşırdım." Ne kadar ileri gittiğini geç de olsa fark etti ve aralarındaki sınırların kaldırılması gerektiğini hatırladı. "Bağışlayın beni. Bu kadar açık konuşmamalıydım."

"Af dilemene gerek yok." Ona doğru uzandı, kollarını beline doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Majesteleri," diye itiraz etti, gözleri her an birilerinin belirebileceği kapalı kapıya kaydı.

"Quint," dedi ve sonra ağzı sıcak ve yiyip bitirici bir şekilde onu öptü.

O kadar harika hissediyordu ki, bir an için kahvaltıdan hemen önce yemek odasının ortasında kendisini öpmesine neden izin vermemesi gerektiğini unuttu. Ama sonra hatırladı, avuçlarını onun göğsünde düzleştirdi ve hafifçe itti.

Hâlâ sırtarak başını kaldırdı.

Ve ah, nasıl da mutlu görünüyordu. Gerçekten, muhteşem bir şekilde mutluydu.

"Beni bu şekilde öpemezsin," diye fısıldadı. "Bu yanlış. Ben senin hizmetçinim."

"Artık değilsin, değilsin."

Kadın kaskatı kesildi, kaşları çatılmış bir halde adamın yüzünü inceledi. "Anlamıyorum."

"Kovuldun," dedi büyük bir sevinçle. "Artık benim hizmetçim değilsin. Bu nedenle seni istediğim zaman ve istediğim yerde öpmekte özgürüm, buna sabah sekiz buçukta yemek odam da dahil."

Dehşet yayıldı. "Quint, bu duruma ihtiyacım var. Lütfen bana çuvalı vermeyin. Annem ve kardeşlerim hayatta kalmak için eve gönderdiğim her şeye ihtiyaç duyuyor."

"Sence Blackwell Abbey'i severler mi?" diye sorarak kafasını daha da karıştırdı.

Gözlerini kırıpıştırdı. "Burayı kimin seveceğini düşünüyor muyum? Annem, kız kardeşlerim ve erkek kardeşim mi?"

"Kaç tane var bu arada?" diye sordu düşünceli bir şekilde. "Bir erkek hazırlık yapmayı sever."

"Üç kız kardeş ve bir erkek kardeş," dedi. "Ama hala anlamıyorum. Ne diyorsun sen?"

Gülümsemesi soldu, ifadesi ciddileşti. "Diyorum ki, artık annene ve kardeşlerine para göndermek zorunda değilsin, ev işlerine bakman da gerekmiyor. Bir daha asla. Burada, Blackwell Manastırı'nda bize gelebilirler. Beş i için de bolca yer var."

Kalbi buz kesti. "Ama senin metresin olamam Quint. Bunu yapmayacağım. Lütfen benden bunu istemeyin."

"Tatlı kızım, benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Adam kızın yanağını kavradı, onu sanki en iyi, en narin porselenden yapılmış gibi, sanki onun için paha biçilmezmiş gibi tuttu. "Elbette öyle olduğunu sanıyorum. Her şeyi berbat ettim, değil mi?" Aniden ondan uzaklaştı ve elini uzattı. "Benimle gel de bu iş i düzgünce halledelim, olur mu?"

İçgüdüsel olarak parmaklarını onunkilere geçirdi. Ama sonra adam onu yemek odasından çekip aldı ve herkesin ellerinin birbirine bağlı olduğunu görebileceği salona götürdü.

"Quint," diye itiraz etti. "Birileri not alacaktır."

"Bırak gitsinler." Sırıttı ve onu sıcacık bir ateş in yandığı, taze yeş illik ve köknar kokusunun etraflarını sardığı kütüphaneye doğru çekti.

Noel'in kokusuydu. Umudun.

"Ama... Sen nesin... Bu..." Adam, uşaklardan birine tavana astırıldığı öpücük dalının altında durduğunda nefesi kesilmişti, kelimeleri uçup gidiyordu.

Ona döndü ve iki elini de avuçlarının içine aldı. "Güzel ifadelerde iyi değilim ve tüm iyi planlarım boşa çıktı, bu yüzden sadece söyleyeceğim. Seni seviyorum, Joceline Yorke. Kısa bir süre önce, bu hassas duyguyu bir daha asla hissedemeyeceğime inanıyordum. Kendimi aciz görüyordum. Birçok açıdan, sanki o yangında ölmüş gibiydim. Ama sonra sen Noel çobanpüskülü, köknar ağaçları ve saf güneş ış ığı gibi bir gülümsemeyle hayatıma girdin ve beni hayata döndürdün. Tıpkı portakal bahçesinde bulup yeniden açmaya ikna ettiğin çiçekler gibi. Evlen benimle. Düş esim ol. *Lütfen*."

"Oh, Quint." Bir an için kelimeleri bulamadı. Kalbi hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir sevinçle dolup taşmış, zihni kendini tutamamıştı. Onunla evlenmek isteyeceğine hiç inanmamıştı. Onu *sevebileceğine*. "Ben de seni seviyorum. Ama ben düşes değilim. Son dokuz yıldır hizmetçilik yapan sıradan bir kızm. Aristokratların ve kibar sosyetenin yaldızlı dünyasına ait değilim. Asla da olmayacağım. İsteddiğiniz bu olamaz."

"Elbette olabilir," diye karşılık verdi şefkatle. "Ve sen buraya aitsin. Bana aitsin. Evet de, tatlı kızm. Senin için çok yaşlı, yaralı ve-"

"Dur," diye araya girdi. "Sen bunların hiçbirini değilsin. Böyle bir küfürden başka bir kelime duymayacağım. Ve evet, seninle evleneceğim. Karınız olmak benim için büyük bir onurdur."

Adamın ona verdiği gülümseme göz kamaştırıcıydı. "Hayır, sevgilim. Bu onur tamamen bana ait."

Kar yeniden yağmaya başlarken öpücük dalının altında öpüştüler ve Joceline yıllar önce uzaklara gönderildiğinden beri ilk kez sonunda gerçek evini bulduğunu biliyordu.

Tam burada, sevdiği adamın kollarında.

EPİLOG

J Son on yıldır her Aralık ayında olduğu gibi, Blackwell Manastırı Noel gibi kokuyordu. Çobanpüskülü ve köknar kokusu turunçgillere karışıyordu. Quint'ten önce misafir odası ağaçlarla süslenmişti, Kurdeleler, mumlar, öpücük dalları, çelenkler ve her türlü parlak ıvır zıvır. Ateş ızgarada neşeyle çıtırdıyordu. Pencerelelerin ötesine yağın kar, yeryüzünü pırıltılı bir örtüyle kaplıyordu. Hediyeler masanın üzerine dizilmiş, Joceline'e evlenme teklif ettiği gece başlayan yıllık hediye verme geleneği bekliyordu. O yıl birbirlerine kalplerini vermişlerdi.

Ama bu Noel arifesinde içini derin ve kalıcı bir sevgi ve hoşnutluk duygusuyla dolduran şey süslemeler ya da gelenekler değildi. Kuzguni saçları ve yeşil gözleriyle annesinin bir kopyası olan dokuz yaşındaki Nell'den, bu yıl masum coşkusuyla Noel ağaçlarını neredeyse devirecek kadar büyümüş olan en küçükleri iki yaşındaki Robin'e kadar tüm ailesiydi. Aralarında sırasıyla yedi ve dört yaşlarındaki Clara ve Edward vardı ve hepsine başkanlık eden, ilkbaharın başlarında saflarını bir çocukla daha şişirecek olan karnıyla sevgili karısıydı.

Onlara annesi, erkek kardeşi ve kız kardeşleri de katılmıştı; büyük ve son derece mutlu bir aile.

Joceline itiraz eden Edward'a, "En büyük olan hediyesini babama verir, sonra ikinci en büyük, ve bu böyle devam eder," diyordu.

"Ama ben en büyük olmak istiyorum," dedi Edward suratını asarak.

Nell kardeşine, "Sen en büyük olamazsın, seni aptal kaz," dedi. "Ben en büyüğüm ve bu da babama hediyesini ilk benim vereceğim anlamına geliyor."

Bir etek telaşıyla masaya doğru koştu, koyu renk bukleleri coşkusuyla zıpladı.

Clara önemli bir ifadeyle, "Ben ikinciyim," dedi.

"Üçüncü olmak istemiyorum," diye yakındı Edward.

Robin bir avuç Noel ağacını kavradı ve çekiştirdi.

Quint en küçük oğlunu kucağına aldı. "Ağaçları sökmek yok, delikanlı. Eğer yaparsan annen sana çok kızar."

"Sevgililerimden hiçbirine asla küsemem," dedi Joceline, içinden arzu fişkırmasına neden olan o güneşli gülümsemesiyle.

On yıldır evliydi. On muhteşem, tatmin edici, harika yıl. Onu her geçen gün daha çok seviyordu. Evlilikleriyle bir skandala neden olmuşlardı, çünkü bir dükün hizmetçisiyle evlenmesi her gün olan bir şey değildi. İkisinin de umurunda olmamıştı ve zamanla dedikodular azalmıştı. Annesi bile özür dilemişti ve her ne kadar olan olmuş ve aralarına mesafe girmiş olsa da Quint onu affetmişti çünkü Joceline affetmişti. Karısının iyi kalpli ve cömert yapısı, onun en çok sevdiği özelliklerinden biriydi.

Ama sonra, Joceline'de gerçekten de tapmadığı hiçbir şey kalmamıştı. Onu iyileştirmiş, ona yeniden nasıl yaşayacağını göstermişti. Ona yeniden sevmeyi göstermişti. Ve tıpkı çorak evini kahkahalar ve çocuklarla doldurduğu gibi buz gibi kalbini de sıcaklıkla doldurmuştu. Bu hak etmediği ama kendisine verildiği için çok memnun olduğu ikinci bir şanstı.

Robin Quint'in yanağını okşadı, küçük parmakları yapış yapıştı.

"Baba!" Quint, Noel ağacından geldiğini fark etti.

Joceline kıkırdadı. "Ah canım, babamın yüzünü ağaç özüyle kaplamışsın."

Nell utangaç bir tavırla ona bir parça nakış uzatarak karşısına çıktı. "İşte benden sana hediye, baba."

El işçiliğine hayran kalarak kabul etti. "Çok güzel bir iş, Nellie. Teşekkür ederim."

Nell gülümsedi, her iki yanağında da kendisinininkine benzeyen gamzeler vardı. "Bu bir Noel ağacı."

"Anlıyorum." Robin yapışkan eliyle nakışa uzandı ama Quint onu ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Hediyemde öz yok, lütfen."

Joceline'in annesi salonun diğer ucundan, "Robin, büyükannene gel," diye seslendi. "Bırak da baban hediyelerini alsın."

Quint kıvranan Robin'i ayağa kaldırdı ve oğlu Axminster'ı koşarak geçip büyükannesinin kucağına tırmanırken sırtıttı. Ardından Clara çıktı karşısına, bir başka minyatür Joceline, ama altın sarısı saçlarıyla.

Ona çerçeve içinde preslenmiş bir çiçek resmi sundu. "Bunu senin için yaptım baba, bunun bir benzerini de büyükannem için yaptım."

"Çok güzel," diye övdü, kurutulmuş vadi zambaklarını ve irisleri özenle dizişini hayranlıkla seyreterek.

Clara gülümsedi. "Teşekkür ederim, baba."

"Benim sıram!" Edward heyecanla ileri atıldı, küçük yumruğunda sıkılı bir şey vardı.

"Peki burada neyimiz var?" Quint elini uzatarak sordu; eldiven giymemişti, çünkü yaralarını kapatmayı çoktan bırakmıştı.

Edward yarım zencefilli çöreği avucuna bıraktı. "Senin için, baba," diye ilan etti.

Quint ikrama baktı. "Yarısı yenmiş bir zencefilli çörek. Teşekkür ederim evlat."

"Rica ederim, baba." Edward ona sırtarak baktı, siyah saçlı, yeşil gözlü halinin gençlik haliydi. "En sevdiğinin bu olduğunu biliyorum."

Joceline gülmemek için dudağını ısırarak, "Ne kadar yüce gönüllüsün Eddy," diye ekledi.

"Ben magmanamoose'um," dedi Edward göğsünü kabartarak gururla. "Sen bir geyik misin?" Nell küçük kardeşiyle alay etti.

"Hayır, ben maganany-mis'im," diye açıkladı Edward.

"Magnanimous," diye düzeltti Joceline nazikçe.

"Namganamiss," diye tekrarladı Edward.

Quint oğlunun siyah saçlarını şefkatle karıştırırken kendi kıkırdamasını bastıramadı. "Artık herkesin hediyelerini alma vakti geldi. Umarım büyükannenize ve kuzenlerinize verdiğiniz hediyeleri yememişsinizdir."

"Seninkinin sadece bir kısmını yedim çünkü senin için sorun olmayacağını biliyordum," diye itiraf etti oğlu.

Quint, Joceline ile eğlenen bir bakış paylaştı. "Kalanını da yiyebilirsin, delikanlı."

Edward'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Alabilir miyim?" Başını salladı.

"Yapabilirsin."

Oğlu zencefilli çöreği kaptı ve büyükannesi ile kuzenlerinin hediyeleri değiş tokuş etmeye başladığı salona doğru koştu. Nell

Clara da onlara katıldı ve Quint'i Joceline'in yanında, yanağında çam özü, elinde zencefilli çörek kırıntıları ve kalbinde sevgiyle bıraktı.

Joceline alaycı bir tavırla, "Belki gelecek yıl hediyeni yemez," diyerek elini karnının hafifçe şişen kısmına koydu.

Quint sırtıttı. "Bu bizim geleneğimiz haline geldi. Geçen yıl Noel pastası kırıntılarıydı."

Güldü. "Öyleydi. Unutmuşum. Kızlar hediyelerinizi yapmaktan büyük gurur duydular ama korkarım Eddy'nin henüz buna sabrı yok."

"Birinin isteyebileceği en büyük hediyelere zaten sahibim," dedi ona, ısıltılı zümrüt gözlerine bakarak.

Joceline ona arsız bir şefkatle baktı. "Ben de öyle, aşkım."

Ceketinin içine uzandı, iç cebinde sakladığı küçük kutuyu çıkardı ve ona uzattı. "İşte yine de bir tane daha, tatlı kız."

"Quint." Kutuyu ondan aldı. "Gerek yoktu."

Onu öyle güzel, öyle sevgili görüyordu ki, Noel arifesinde, şu anda ve burada olduğundan daha mutlu olmasının imkânsız olduğunu düşünüyordu.

"Her türlü ihtiyacım vardı," dedi nazikçe. "Aç şunu."

Kapağı kaldırdı ve Quint'in kendisi için Londra'da yaptırdığı zümrüt kolye ortaya çıktı. "Oh Quint, bu muhteşem."

"Senin kadar muhteşem değil ve rengi de senin gözlerinle kıyaslanamaz ama sanırım iş görür."

"Benim de sana bir hediyem var," dedi ona usulca, dudaklarında boğucu bir gülümseme kıvrılırken, "ama sana sonra vereceğim."

Onu kollarının arasına alırken hediyesinin vaadiyle siki canlandı. "Bunun için sabırsızlanıyorum." Durakladı ve anlamlı bir şekilde üstlerinde asılı duran dekorasyona baktı. "Şuna bakar mısınız? Bir öpücük dalı."

"Demek öyle." Elleri adamın omuzlarına yerleşti, kaşlarını alaycı bir şaşkınlıkla kaldırırken göbeği omuzlarının arasındaydı. "Ne yapsak acaba?"

"Sanırım yapmamız gereken-"

"Öpücük," diye araya girdi ve sonra ayak parmaklarının üzerinde yükselerek, Noel yeşillikleriyle ve sevdikleri herkesle çevrili salonda ağzını onunkine bastırdı.

Noel'i Küçümseyen Dük'ü okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım Quint ve Joceline'in sonsuza dek mutlu olmaya giden yollarını sevmişsinizdir çünkü onların hikayesini yazarken her saniyesini sevdim. Böylece, her yıl bu Noel serisine yeni, bağımsız bir hikaye ekleyeceğim yeni bir tatil geleneği başlıyor. Bu arada benden sonra ne olacağını görmek isterseniz, Brandon Dükü ve Lottie, Leydi Grenfell'in yer aldığı *Şöhretli* Dük'e (Wicked Dukes Society Kitap 1) küçük bir göz atmak için okumaya devam edin.

Lütfen iletişimde kalın! Benden sonra ne olacağını bilmenin tek yolu buradan bültenime kaydolmaktır: <http://eepurl.com/dyJSar>. Erken alıntılar, kapak tanıtımları ve daha fazlası için lütfen okuyucu grubuma katılın: <https://www.facebook.com/groups/scarlettscottreaders>. Ve eğer buharlı tarihi romantizmle ilgili her şeyi sohbet etme ve her ay birlikte farklı bir kitap okuma havasındaysanız, kitap kulübüm Dukes Do It Hotter'a buradan katılın: <https://www.facebook.com/groups/hotdukes> çünkü çok eğleniyoruz!

***İtibarı Olan Dük Kötü
Dükler Topluluğu Birinci
Kitap***

BRANDON DÜKÜ Londra'nın en kötü şöhretli çapkınıdır. Ancak geçmişinin günahları, tıpkı onunki gibi yeşil gözleri olan küçük bir dişi şeytan şeklinde ona musallat olduğunda dünyası kararlı bir şekilde durur. Daha da kötüsü, onu onaylamayan büyükannesi evlenmesi ya da mirasını kaybetmesi gerektiğine karar vermiştir.

Artık bir kız çocuğu yetiştirmekten, uygun bir eş bulmaktan ve cadaloz büyükannesinin, Kötü Dükler Cemiyeti'nin kurucusu olarak kirli sırlarını keşfetmesini engellemekten başka çaresi yoktur. Bu yüzden baştan çıkarıcı, ateşli saçlı Grenfell Kontesi ona evlenme teklif ettiğinde, onun yerine başka bir şey teklif eder

-Bir mantık evliliği.

Grenfell Kontesi Lottie, Londra'nın en kötü şöhretli duludur. Sonu hüsrarla biten tek taraflı evliliği onu kırık bir kalp ve bir daha asla evlenmeme kararlılığıyla baş başa bırakmıştır. İsteddiği şey çok basit: Tutku,

bağımsızlık ve Brandon Dükü'nün yatağında bir gece. Ya da onun skandal sandalyesinde. Hatta belki bir duvara yaslanarak. Dünyadaki son erkek bile olsa onunla evlenmezdi.

Brandon'ın zamanı hızla tükenmektedir ve sorun çıkaran kızı, çıldırmış kontesten başka kimsenin üvey annesi olamayacağına karar vermiştir. Lottie'yi bir an önce düşesi olmaya ikna etmeli ya da her şeyi kaybetme riskini göze almalıdır. Onu baştan çıkarıp evliliğe ikna etmek için yola koyulduğunda, bu yolda daha önce yapamayacağına inandığı tek şeyi yaptığını fark ederek şok olur; aşık olmuştur. Ancak Lottie'nin çürük ve hırpalanmış kalbi onunkinden daha korunaklıdır ve bir daha asla başka bir erkeğin onu incitmesine izin vermeyeceğine yemin etmiştir.

Birinci Bölüm

Brandon kabus görüyordu.

Karşısındaki manzaranın tek açıklaması buydu, bundan emindi. Ya öyleydi ya da King'in dahiyane içkilerinden birini içmişti ve şimdi bu şüpheli iksirin sanrısız etkilerini yaşıyordu.

"Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu Brandon?"

Bununla birlikte, keskin, kınayıcı ses rahatsız edici derecede gerçkti. Tıpkı kendisinininkine çok benzeyen buz gibi yeşil gözlü bakışlar gibi. Ve altında şimdikinden çok otuz yıl öncesinin modasına uygun bir kabarık etek saklayan devasa, kabarık ipek elbise.

Gözlerini kırptırdı, bu hareketin önündeki görüntüyü yok edeceğini umuyordu. Onu uykunun sancılarından çekip çıkarmasını. King'in ilham verici karışımından birinin getirdiği şeytanları kovacaktı.

Ama hayır.

Büyükannesi kaldı.

Cehennem ateşi. Belki de her şeye rağmen gerçkti.

Brandon boğazını temizledi. "Özür dilerim büyükanne ama kendi adıma ne söylemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Az önce söylediğim tek bir kelimeyi bile duymadın mı?"

İtiraf etmeliyim ki, yün topluyordu. Kendini uykulu bir alternatif gerçekliğe atılmış bulmayı umuyordu.

"Korkarım hayır," diye kabul etti.

Burun delikleri alevlendi ve hayali bir an için onun efsanevi bir ejderha gibi ateş püskürterek kendisini ve diğerlerini yakmaya geldiğini hayal etti.

Yoluna çıkan masum ölümlüler.

"Tekrar başlayacağım Brandon," dedi kısa ve öz bir şekilde, sanki Brandon'ın anlayabilecek zihinsel keskinliğe sahip olmasından çok korkuyormuş gibi. "Bu sefer beni dinlemeye çalış."

Azarlaması yeni bir şey değildi; Büyükanne her zaman granitten daha sert olmuştu. Koyu renk saçları uzun zaman önce karla kaplanmış ve onu zamanının en çok aranan sosyete kızı yapan yüzü artık çizgilerle kaplı olsa da, onu çevreleyen hiçbir sakatlık belirtisi yoktu. Ufak tefek bir çalıkuşuydu ama sağlam yapılıydı.

Şimdi, her zamanki gibi, onu korkutuyordu.

Brandon, keşke büyükannem onu Louis Quinze'e olan bağlılığından dolayı pek kullanmadığı misafir odasından başka bir yerde bekleyseydi, diye düşünerek kesik, rahatsız koltuğunda kaydı. "Elbette. Lütfen, devam edin."

Başını eğdi ve asil bir edayla devam etti. "Söylediğim gibi, dün hiç beklenmedik ve davetsiz bir ziyaretçi beni ziyaret etti. Bana söylenene göre ev sahipleriniz tarafından geri çevrilmiş. Normalde bu tür konularla ilgilenmek istemezdim. Aslında, bu çok yakışsınız. Ancak, çocuk sizin gözünüze ve burnunuza sahip."

Yanlış duymuş olmalı.

"Çocuk mu?" diye tekrarladı, sanki dünya aniden tersine dönmüş gibi hissediyordu.

Önündeki her şey tanınmaz haldeydi.

"Kız çocuğu," diye detaylandırdı Büyükanne, sesinden onaylamama damlıyordu.

Brandon hâlâ anlamakta zorlanıyordu. Şarap var mıydı? Salona üstünkörü bir bakış, sadece büyükannenin istemiş olması gereken çayı akla getiriyordu. Çok daha az ılık bir şeye ihtiyacı vardı.

"Bana katılıyor musun Brandon?" diye sordu, sesi keskindi.

Bakışlarını çaydan ayırdı ve tekrar büyükannesine dikti. "Hangi kız çocuğu?"

"Dün öğleden sonra, kadın sevgilisiyle kaçmadan hemen önce annesi tarafından uşağımın dehşeti içinde kapıma teslim edilen kız."

"Kızın annesi kimdi?" diye sordu, kravattı her an daha da sıkılaştıran bir ilmik gibi hissediyordu.

"Adının Bayan Helena Darby-Booth olduğunu söyledi." Büyükannenin dudağı sanki az önce bozuk bir şey tatmış gibi kıvrıldı. "Kötü şöhretli bir kadın olduğu kesin. Bir fahişe gibi giyinmişti ve böylesine günahkâr bir yaratığın sizinkinden reddedildikten sonra benim kapıma gelmiş olması benim için sonsuz bir utanç kaynağıdır. Neşeyle sallanacak diller hakkında bir fikriniz var mı? Hayır, sanmıyorum. Kendinden başkasını düşünemeyecek kadar lemanlarıyla oynamakla meşgulsün. Tıpkı baban gibi. Sevgilim Diana'yı o alçakla evlenmemesi için uyarımtım. Dük olması umurunda değildi."

Büyükannesi başını salladı, geçmişin sancılarına kapılmıştı ve geçici olarak dikkati konuşmasından dağılmıştı. Brandon şoktaydı. Helena bir süre önce aniden evlenip sahneyi terk edene kadar yıllar boyunca ara sıra onun sevgilisi olmuştu. O adamın adı Booth değil miydi? Brandon zihninin loş köşelerinde bu ismi ve ayrıntıları aradı. O zamandan beri onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Bir kız çocuğu getirerek büyükannesini ziyaret etmesinin sebebi neydi?

Gözleri ve burnu olan mı?

Yükselen safra denizine karşı yutkundu. "Babanın günahları, madam. Lütfen bana Bayan Darby-Booth'un neden bir çocuk getirerek sizi çağırdığını anlatın."

"Çünkü Bayan Darby-Booth yeni centilmen arkadaşının peşinden Amerika'ya gidiyor ve kızla birlikte bıraktığı mektuba göre söz konusu adamın sadece iki kişilik bilet parası varmış." Büyükannesinin değerlendiren ve parlak yeşil gözleri kısıldı. "Çocuğu geride bırakması gerekiyordu ve bu nedenle çocuğu bir yetimhane yerine babasının ailesinin bakımına bırakmanın daha iyi olacağını düşündü."

Hayır, hayır, hayır. Büyükannesinin söylediği sözleri duyuyordu ama anlamak istemiyordu. Şüphesiz bunların hepsi korkunç bir hataydı. Helena'nın uydurduğu bir çeşit oyun. Metreslerine karşı her zaman dikkatli davranırdı. Bir kılıf kullanırdı. Tabii... özellikle Wingfield Hall'da ya da St John's Wood'da sarhoş olduğu zamanlarda dikkat edemeyecek kadar sarhoş olduğu durumlar olmadıysa...

Dehşet onu ele geçirdi, bir yumruk ciğerlerini boğdu.

"Onun... babasının ailesinin gözetiminde mi?" diye tekrarladı.

"Evet, çünkü babanın kendisi onu görmeyi reddetti. Bir gemi kalkıyordu ve bizim Bayan Darby-Booth'un piç çocuğunu terk etme görevini tamamlamak için sadece çok fazla zamanı vardı."

B y kannesini yasak ıydı.

Pi   ocuk.

Baba.

Gözleri ve burnu onunki

gibi. Bir kızı var.

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? *Duke'u Şimdi bir İtibar ile* alın!

DON'T MISS SCARLETT'S OTHER ROMANCES!

[Tam Kitap Listesi](#)

TARİHİ ROMANTİZM

Kalbin Ayartması

[Çılgın Bir Tutku \(Birinci Kitap\)](#) [Asi Aşk \(İkinci Kitap\)](#)

[Reckless Need \(Üçüncü Kitap\)](#)

[Sweet Scandal \(Dördüncü Kitap\)](#)

[Restless Rake \(Beşinci Kitap\)](#)

[Darling Duke \(Altıncı Kitap\)](#)

[Skandaldan Önceki Gece \(Yedinci Kitap\)](#)

Kötü Kocalar

[Her Errant Earl \(Birinci Kitap\)](#)

[Her Lovestruck Lord \(İkinci Kitap\)](#)

[Her Reformed Rake \(Üçüncü Kitap\)](#)

[Her Deceptive Duke \(Dördüncü](#)

[Kitap\)](#) [Her Missing Marquess](#)

[\(Beşinci Kitap\)](#) [Her Virtuous](#)

[Viscount \(Altıncı Kitap\)](#)

Kötü Dükler Topluluğu

[İtibarı Olan Dük \(Birinci Kitap\)](#) Noel

Dükleri

Noel'i Hor Gören Dük (Birinci Kitap)

Dükler Birliği Hiç
Kimsenin Dükü (Birinci
Kitap) Kalpsiz Dük (İkinci
Kitap)
Tehlikeli Dük (Üçüncü Kitap)
Utanmaz Dük (Dördüncü Kitap)
Skandal Dük (Beşinci Kitap)
Korkusuz Dük (Altıncı Kitap)

Londra'nın Azılı Leydileri
Acımasız Leydi (Birinci
Kitap) Saksı Çiçeği Leydi
(İkinci Kitap) Pervasız Leydi
(Üçüncü Kitap) Kötü Leydi
(Dördüncü Kitap) Kanunsuz
Leydi (Beşinci Kitap) Arsız
Leydi (Altıncı Kitap)

Beklenmedik Lordlar
Dedektif Duke (Birinci Kitap)
Playboy Peer (İkinci Kitap)
Milyoner Marki (Üçüncü Kitap) Elveda
Mürebbiye (Dördüncü Kitap)

Düklerin En Çok Aradığı
Sonsuza Dek Onun Dükü (Birinci
Kitap)
Sonsuza Dek Markizi (İkinci Kitap)
Sonsuza Dek Rakibi (Üçüncü Kitap)
Sonsuza Dek Kontu (Dördüncü Kitap)
Sonsuza Dek Vikontu (Beşinci Kitap)
Sonsuza Dek İskoçu (Altıncı Kitap)

Hıncır Kışlar Hıncır Kışlar
(Birinci Kitap) Hıncır Kışlar
(İkinci Kitap) Hıncır Kışlar
(Üçüncü Kitap)
Kışın Dilekleri (3.5. Kitap)
Kışın Vasiyeti (4. Kitap)

[Kışın Ücretli \(Beşinci Kitap\)](#) [Kışın Vahşi \(Altıncı Kitap\)](#) [Kışın Kur \(Yedinci Kitap\)](#) [Kışın Saksı Çiçeği \(Sekizinci Kitap\)](#) [Kışın Kadını \(Dokuzuncu Kitap\)](#) [Kışın Fısıltıları \(Onuncu Kitap\)](#) [Kışın Valsi \(On Birinci Kitap\)](#) [Kışın Dul Kadını \(On İkinci Kitap\)](#) [Kışın Savaşçısı \(On Üçüncü Kitap\)](#) [Neşeli Kötü Bir Kış \(Ondördüncü Kitap\)](#)

Günahkâr [Suttonlar](#)
[Sutton'ın Kız Kurusu \(Birinci Kitap\)](#)
[Sutton'ın Günahları \(İkinci Kitap\)](#)
[Sutton'ın Teslimiyeti \(Üçüncü Kitap\)](#) [Sutton'ın Baştan Çıkarması \(Dördüncü Kitap\)](#)
[Sutton'ın Alçağı \(Beşinci Kitap\)](#)
[Sutton'ın Skandalı \(Altıncı Kitap\)](#)
[Sutton'ın Sırları \(Yedinci Kitap\)](#)

Haydutlar Loncası
[Her Ruthless Duke \(Birinci Kitap\)](#)
[Her Dangerous Beast \(İkinci Kitap\)](#) [Her Wicked Rogue \(Üçüncü Kitap\)](#)

Asiller ve Hainler
[Tehlikeli Bir Haydut Nasıl Sevilir \(Birinci Kitap\)](#)
[Ahlaksız Bir Prens Nasıl Ehlileştirilir \(İkinci Kitap\)](#)

Günahlar ve
Alçaklıklar
[Ahlaksızlık Dükü](#)
[İkna Prensi](#)
[Kargaşa Markisi Sarah](#)
[Her Günahın Kontu](#)
[Zamparalığın Dükü](#)
[Alçaklığın Vikontu](#)

Günahlar ve Alçaklar Kutu Seti
Koleksiyonları [Cilt 1](#)
[Cilt 2](#)

Kötü Kışlar Kutu Seti Koleksiyonları
[Koleksiyon 1](#)
[Koleksiyon 2](#)
[Koleksiyon 3](#)
[Koleksiyon 4](#)

Kötü Kocalar Kutu Seti Koleksiyonları [Cilt](#)
[1](#)
[Cilt 2](#)

Londra'nın Azılı Kadınları Kutu Seti
Koleksiyonları [Cilt 1](#)

Günahkar Suttons Kutu Seti Koleksiyonları
[Cilt 1](#)

Tek Başına Roman
[Korsanların Efendisi](#)

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Aşkın İkinci Şansı ([Birinci](#)
[Kitap](#))

[Mükemmel İkna \(İkinci Kitap\)](#)

[Aşkımı Kazan \(Üçüncü Kitap\)](#)

Kıyı Sıcaklığı
[Sevişti \(Birinci Kitap\)](#)

ABOUT THE AUTHOR

USA Today ve Amazon çöksatan yazarı Scarlett Scott, güçlü, zeki kadın kahramanlar ve seksi alfa kahramanlarla buharlı Viktorya ve Regency romantizmi yazıyor. Pennsylvania ve Maryland'de Kanadalı kocası, sevimli tek yumurta ikizleri, talepkâr bir köpek divası ve bir yaz ortaya çıkıp bir daha hiç gitmeyen çılgın bir kediyle yaşıyor.

Kendini edebiyat bağımlısı ve inek olarak tanımlayan yazar, her şeyi ama özellikle aşk romanları ve şiir okumayı seviyor. Onu <https://scarlettscottauthor.com> web sitesinden takip edebilirsiniz. Okuyuculardan duydukları onu asla hayal kırıklığına uğratmıyor.

Scarlett'in kitap listesinin tamamına ve yakında çıkacak kitaplar hakkında bilgiye <https://scarlettscottauthor.com> adresinden ulaşabilirsiniz.

Scarlett ile bağlantı kurun! Onu burada bulabilirsiniz:

İlk alıntılar, çekilişler ve bolca eğlence için [Scarlett Scott'ın Facebook'ta k i okur grubuna katılın!](#)

[Haber bülteni için buradan kaydolun](#)

<https://www.tiktok.com/@authorscarlettscott>

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.